859.0-1
S77

1992

MARI SCRIITORI

NICHITA STĂNESCU

ORDINEA CUVINTELOR

versuri

(1957—1983)

vol. II

CUVÎNT ÎNAINTE DE NICHITA STĂNESCU

Prefață, cronologie și
ediție îngrijită de
ALEXANDRU CONDEESCU
cu acordul autorului

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
CLUJ-NAPOCA

487.527

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ CLUJ
Cluj-Napoca
BL V 17

487527X

Editura Cartea Românească
1985

2
2009

ÎN DULCELE STIL CLASIC

—1970—

CĂTRE CITITORUL CĂRȚII ACESTEIA

Înșiruirea de versuri din fața dumneavoastră este un fel de pasăre care zboară invers, — ca să repet o inspirată imagine a lui Borges.

Ea propune, din punctul de vedere al sentimentelor, sentimentul că apocalipsul a fost de mult, de foarte mult, și că amintirea lui poate fi considerată numai ca o sursă a cuvintelor reci, neschimbate în urlet.

N. S.

VEDERE ÎN ACŢIUNE

Am început să înţeleg cîte ceva
din ceea ce ştiu:

În mine e un ochi
înlăuntrul meu.

Pînă nu-mi zdrenţuiesc trupul
în planete,
el nu-mi va atrage viaţa
la sine.

Şi chiar dacă mă spinteci,
el,
ochiul dinlăuntrul meu,
nu va curge-n afară.

Strig: Da!
El este vederea în acţiune.
Nu are trup decît de jur
împrejurul lui.
Acţionează înlăuntru, mai ales
înlăuntrul său însuşi.

Are caracter abstract, –
deşi pot bea apă peste el,
apă cu peşti
cu străfund de mare
cu ţărm,
cu dealuri, cu munţi
la marginea cîmpiei,
cu nori plutind în aerul acela...

Strig: Da!
Ochiul acesta nu se elimină.
El este vederea
în acţiune.

Ea vede. Eu sunt orb. Ea vede.

El e înlăuntrul meu,
şi dureros şi mişcător.

El e abstract, atît de abstract
încît
existenţa mea concretă
trece printr-un mare pericol.

El fără mine însă
nu există.

Eu fără el par a exista.
El e în mine.
Nu se vede.
E în acţiune.

INVIZIBILUL SOARE

Mari parașute coborau în ocean
capsula.
Noi stăteam ca niște cuvinte
alcătuind unii lîngă alții
un înțeles de frază
o vorbire întrupată
a unei mari ființe.

Norii erau pleoape zdrențuite
dezvelind mereu acel albastru iris
și portocaliu.

Atunci am simțit cu toții
că începuse să răsară
marele, invizibilul soare.

Cuvintele ni se aprinseră
cu flacără înceată și înaltă.

RIDICARE DE CUVINTE

Astfel, ca pielea
de pe o oaie tunsă, se ridică ziua.

Greu este să jupuiești o piatră de sinele său.
Greu este să-l jupuiești pe grec de amintiri.

Dar de ce să vorbim noi, aceasta!
La urma urmelor
și lumina are piele,

şi lumina poate fi jupuită...
Deci
şi lumina este vinovată că este.

Vine aer curat
o dată cu mileniul.
Noi suntem frumoşi;
De ce n-am fi frumoşi?

Ne mîncăm unii pe alţii
numai din foame
din adoraţie
din structură
din amor.
N-are importanţă.
Noi suntem ceea ce suntem,
adică frumoşi.

Port în inima mea sîngele
mereu nemişcat.
Port în ochiul meu lacrima
mereu sărată.

Port îngerul în mijlocul cerului.

MOARTEA PĂSĂRILOR

Deasupra de zarzări, de ţigle, de coşuri
se înnorează cu păsări.

Îngerul stă cu aripile-ntinse, foarte întinse.
Penele din stînga îi trec printr-un zid,

aripa din dreapta și-o reazemă de cracul copacului
de parcă ar trage în stele
un glonte arhaic al zborului...

Cum stă și cum fumează
țigare de la țigare,
îngerul
mereu își duce mîna la beregată,
mereu își duce mîna la beregată.

Aura lui afumată
i-a căzut în jurul gîtului
ca un ștreang.

„Am să fiu spînzurat
de propriul meu har, de propriul meu har
afumat de tutun“,
se gîndește îngerul.
„O să mor și n-o să mai fie îngeri“,
se gîndește îngerul, stînd
cu aripile-ntinse, foarte întinse,
stînd
pe vine între o casă și un copac,
stînd
acolo unde-l ajunse din urmă
starea.

Se înnorează cu păsări,
cu păsări zburînde, zburate.
Ele-și pierd ouăle din zbor, ouăle
albe și minunate. Ouăle, ouăle.

Plouă cu ouă, plouă
din norii de păsări ouă,
peste orașul de tinichea plouă cu ouă,
din norii de păsări zburate, zburînde, ah, plouă.

Nu tună, nu fulgeră.
Plouă torenţial cu ouă.
Nu se aude decît
coaja pleznind,
albuşul curgînd,
gălbenuşul murind.

...Corn ţeapăn de melc
nemaiavînd
un sine în care să se retragă
aiurînd,
orice atingere de orice, abhorînd.

Îngerul fumează ţigare
de la ţigare.
Plouă cu ouă, se-aude
numai coaja spărgîndu-se,
albuşul scurgîndu-se,
gălbenuşul murindu-se.

Se-ngroaşă norul de păsări
peste oraşu-ngropat, lipicios;
plouă cu ouă torenţial
peste căruţă şi peste cal,
peste motor şi peste canal.

Îngerul îşi duce mîna întruna la gît,
ţigara-ncleiată îi curge pe jugulară.
Miroase-a avort şi a hoit nenăscut,
a oră barbară.

Rap! Crok! Coji de ouă murdare
înfundă burlane, canale.
E aripa îngerului încleiată de zid şi de pom.
Cu albuş, cu gălbenuş, e lipită de om.

Ar vrea să se-azvîrle
pe zdrelituri și să le clocească,
să refacă, să facă...
Să clocească deșurubatele gîrle.

Ouăle se ciocnesc între ele în aer.
Plouă torențial. Norul de păsări smintit
se-ntețește aripă-n aripă.
Plouă înghesuit.
Se sparge în aer oul de ou.
Plouă cu albuș, cu gălbenuș.
Aerul se lipește de albuș, de gălbenuș,
de albuș, de gălbenuș.
Și începe să plouă cu aer
pînă cînd plouă cu tot aerul,
torențial, pînă cînd plouă tot aerul.

Îngerul
mereu își duce mîna la beregată.
mereu își duce mîna la beregată.

Coboară aerul, se scurge în canale
pe lîngă țurloaiele îngerului,
se scurge-n canale.
amestecat cu albușul
și tot gălbenușul.

Îngerul încearcă să respire,
să se respire,
dar gura îi este sudată
cu albuș — o dată, cu gălbenuș — o dată,
și mereu își duce mîna la beregată,
și mereu își duce mîna la beregată...

DESPRE LUPUL SINGURATIC

Cade lupul singuratic
pe laba-nghețînd apatic
și adoarme și visează
îngeri pe zăpada trează.
Le mănîncă creierul
lepădîndu-și obiceiul.
După-aceea în alt vis
leapădă tot ce-a ucis,
într-un infinit dormind
visător și trimbulind...
Și rămîne-n vis flămînd
lupul șui și alergînd,
lupul cel din viitor
de arginturi și de or.
Și visînd în vis adoarme
dintr-o foame, dragă doamne,
cu care l-ai otrăvit
de din sus din infinit.

PIERDEREA CUNOȘTINȚEI PRIN CUNOAȘTERE

I

Pentru că tatăl meu și pentru că mama mea,
pentru că sora mea mai mare și pentru că sora mea mai mică,
pentru că diferiți frați ai tatălui meu și pentru că diferite
surori ale mamei mele,
pentru că diferiți iubiți ai surorilor mele,
închipuiți sau reali,
pentru că rudele sărace și rudele bogate,
pentru că toți erau de față în casa copilăriei mele,
toți erau de față, veniți întocmai și numai pentru mine,
pentru că toți se sculaseră din somn
și aceasta se vedea,

pentru că toți aveau acele fețe proaspăt ieșite din somn
și aceasta se vedea,
se vedea că veniseră pentru mine,
acolo, în casa în care mă născusem
de numai cîteva decenii,
pentru că toți erau de față ca să mă vadă,
ca să mă vadă cum mă voi comporta, cum voi răspunde
ba mai mult decît atît, cum voi fi în stare să fiu,
nici eu nu m-am lăsat mai prejos
și am adus cu mine tot ceea ce puteam să aduc.

Ce am adus cu mine?
Am adus cu mine turma mea de lei străvezii.
Cum era turma mea de lei străvezii?
Ei erau după cum urmează:
ca jadul,
ca norul alb,
ca sticla moale.
Părea că se poate vedea prin ei.
Prin ei nu se putea vedea nimic.

Ei erau cît bivolii.
Precis erau cît bivolii
din moment ce coama lor și-o frecau de șoldul meu.
Deși animale se purtau ca niște arme.

Cum adică de se purtau ca niște arme?
Uite cum: unul dintre ei și-a pus labele străvezii pe partea stîngă
și pe partea dreaptă a pieptului meu,
cu limbă străvezie mi-a lins fața nădușită,
cu limbă străvezie mi-a lins sternul.
Depune propria mea mamă mărturie de aceasta:
din dragoste și lingîndu-mă, leul mi-a rupt cămașa
și coasta.
Mama mea depune mărturie că așa a fost,
pentru că ea mi-a adus o nouă cămașă de piele

pe al cărei umăr drept înflorea o bubă roșie.
Și tot ea mi-a adus o nouă coastă,
ca s-o înlocuiască pe cea veche și ruptă.
Mama mea depune mărturie de aceasta,
pentru că mama mea cînd m-a făcut pe mine
m-a făcut înțelept și cu piese de schimb.

Ce mi-a făcut dublu?
Mai întîi mi-a făcut dublu pămîntul pe care calc.
Dacă se strică sub mine pămîntul
maică-mea mi-aduce altul sub tălpi
pregătit din timp
și, și încercat din vreme, antrenat
în diferite întrebuințări cosmice.

Alt leu transparent mi se atîrnase
o dată cu mirosul iute al subțiorii de bărbat
ca o pușcă transparentă
trăgînd din ea urlete transparente.
Nu invizibile, pentru că prin invizibil se vede.
Transparente, pentru că prin transparență nu se vede,
transparența fiind memoria plîngîndă
a tot ceea ce este invizibil.

În fața tuturor rubedeniilor mele am venit
cu turma de lei transparenți
pentru că trebuia să dau lupta cu invizibilul.

Leii se frecau unii de alții ca flăcările între ele.
Eram numai între bărbați, noi prietenii:
nici o leoaică nu era printre noi, nici o stea.
M-am oprit drept în mijlocul curții casei în care m-am născut.

Toate rudele mele s-au ridicat la cer,
s-au așezat albe și strălucitoare

ca şi cornul lunii noi
alb şi strălucitor
pe cerul fără nori.

Zarvă de lei transparenţi mă înconjura.
Rîdeam ca să-mi liniştesc rudele
şi ele chiţcăiau timide
aşa că noaptea începu printr-o ploaie de meteoriţi.

Am cerut o ţigară şi tata a coborît pe o rază şi mi-a aprins-o.
El a venit special pentru că voia să-mi explice ceva numai mie,
în aşa fel încît ceilalţi să nu audă ce-mi spune.

Am făcut un semn cu inima leilor transparenţi care mă înconjurau.
Ei toţi, haldăii, m-au strîns ca un inel al lui Saturn
tăcîndu-şi mişcările,
şi de jur împrejurul meu s-au aşezat astfel
cum trebuie că erau aşezate pe scutul lui Achile
anotimpurile, cînd Tethis, mă-sa,
venise să-i dăruiască scutul fierbinte,
arzînd pielea de pe degete,
proaspăt scos din cuptorul lui Vulcan.

Conversînd cu tine harul meu a tremurat.

Tata mi-a spus ce avea să-mi spună:
numai eu am auzit ce mi-a spus.
Voi nu aţi auzit ce mi-a spus.
Nici tu nu ai auzit ce mi-a spus.

Am dat drumul leilor să fie din nou aşa cum erau.
Am rînjit şi le-am strigat:
„Au trecut vremurile cînd Achile purta un scut“.

Între timp mi-am terminat țigara,
rudele mele argintii strigau pe cer;
se putea cînta pe cozile stelelor căzătoare,
pe țipetele lor de încurajare,
ca pe o harfă.

Un leu străveziu a început să-mi lingă rotula piciorului drept.
Mă gîdila plăcut.
Tocmai de aceea el mă linsese pe rotulă,
ca să mă facă să surîd rudelor mele.

II

Și în fine el a venit.
El era foarte tînăr și suav.
El era plin de bunăvoință.
Și nu părea deloc că are chef
să mă înfrunte.

Mai mult decît atît, el părea că plînge.
Oasele lui erau mai subțiri decît oasele mele.
Pielea de pe el era mai puțin iubită decît pielea de pe mine.
El a venit singuratic.
Timid.
Șchiopătînd din pricina marei lui singurătăți.

El a strigat cu voce de tînăr bărbat îndrăgostit.
El a strigat avînd grijă însă să-și aleagă sunetele strigătului.
De îndată strigătul lui se transformă într-o adresare.
Deci el mi se adresă:

„Prin hubloul acela eu totuși m-am uitat la planeta aceea.

Mi-a fost o rară frică,
mi-a fost un coșmar.
Planetă singură și plină de bube,
de bube cerești, neinfectate.
Iată, m-am întors, mi-a spus el,
și tu de ce vrei să mă înfrunți cu tot dinadinsul,
și tu de ce ai venit cu leii tăi străvezii în întîmpinarea mea,
și tu, îmi spuse el aplecîndu-se către urechea mea,
tu, mai ales tu, de ce ai venit cu toate rudele tale
planetare?“

El era neobișnuit de melancolic,
deosebit de înfrigurat,
și tot timpul
îmi stîrnea ciudata părere de rău
că nici eu și nici leii mei,
că noi, cei care îl întîmpinam,
nu aveam nimic muieresc în noi...
El mi-a spus surd:
„Ai mei toți s-au sugrumat de spaimă
cînd eu mi-am asumat plecarea
către dincolo“.

El s-a aplecat către urechea mea și mi-a zis:
„Deci să-ți spun totul, absolut totul;
voi încerca să-ți descriu ce am văzut prin hublou“.
„Nu“, i-am spus eu.
Brusc toți leii mei străvezii și-au căscat spre el boturile
flămînde,
cu dinți străvezii,
flămînzi.

„Bine, mi-a zis el, dacă nu vrei să știi nu-ți spun“.
„Nu vreau să știu“, i-am răspuns.
„Să plec?“, m-a întrebat el.
„Cum o să pleci, i-am răspuns.

Nu vezi că sora mea e îndrăgostită de tine?"
„Cheamă-ți rudele atunci, mi-a spus el, rămîn".
„Nu chem pe nimeni, i-am răspuns, dar rămîi".

Leii străvezii ai mei
s-au lipit între ei.
Leii străvezii ai mei
brusc s-au foarte lipit între ei.

Ei au devenit un scut.
Mie mi s-a făcut somn și m-am culcat pe scut.
„Lasă-mă să te ridic și să te port pe scut".
„Ridică-mă, am urlat, poartă-mă".

FEL DE SFÎRȘIT

Adevărata mînă n-o întind.
Nu ating cu ea decît cuvintele.
Altfel
copacul atins, de mirare s-ar trage în sine însuși
cum se trage în sine însuși cornul de melc
și ar deveni un punct.
Nu ating scaunul.
S-ar trage în sine însuși
și ar deveni un punct.
Nici prietenii nu mi-i ating.
Nici soarele, nici stelele, nici luna.
Nu ating nimic.
Deși urăsc punctul, doamne,
locuiesc într-un punct.

AL MEU SUFLET, PSYHÉE

A venit îngerul și mi-a zis:
— Ești un porc de cîine,
o jigodie și un rît.
Pute iarba sub umbra ta care-o apasă;
mocirlă se numește respirația ta!
— De ce, i-am strigat, de ce?
— Fără pricină!
A venit îngerul și mi-a zis:
— Mai străvezie este sticla
decît cel mai statornic gînd opac al tău!
În curînd ai să mori și viermi
îți vor forfoti în nări, în bot, în rît, în trompă!
— De ce, i-am strigat, de ce?
— Fără pricină! îmi zise îngerul...
Apoi îngerul, ah, îngerul, ah, îngerul, ah, îngerul
a plecat cu aripi de aur zburînd
într-un aer de aur.
Fluturi de aur
fîlfîiau în aura îngerului de aur.
El zbura aurit,
el era cu totul și cu totul de aur.
El se îndepărta către o depărtare de aur,
în care apunea soarele de aur.
El se îndepărta către o depărtare de aur,
în care apunea soarele de aur.
— De ce te îndepărtezi de la mine, i-am strigat,
de ce pleci, de ce?
— Fără pricină mi-a răspuns, fără pricină...

LĂUNTRUL OCHI

Desigur m-ai greșit c-un ochi mai mult
lăsat la mine-n întunerec
de văd cu el de mai demult
cuvîntul greu cu care ferec...

Ei da, din cînd în cînd o mînă
s-ar mai putea să-mi smulg din umăr
ca să te şi zăresc stăpînă, —
cal fugărit pe care-l număr

I-ha, cum treci, i-ha, în dreptul
ciotului smuls şi sîngerat
din care ochiu-mi înţeleptul
fix te priveşte şi mirat.

Din cînd în cînd îmi smulg piciorul
să las lăuntrului meu iris, —
sprînceană, trupul şi pridvorul
pe care stai tu dreaptă Ibis.

Stai calule şi pasăre
să paştem aerul şi norii
şi gheaţa asta zarzăre
care ne plouă dusul orii.

Hai, dă-mi la loc piciorul, mîna
şi orb mă lasă înlăuntru-mi.
Dă-mi clipa, ora, săptămîna
şi pe deasupra numai vulturi.

Am să mănînc puţin pămînt,
poate se mistuie cu el
interiorul ochi cel al lui „sunt“
în revederea lui acel —
„A fi mai orb decît am fost“
mai dinainte de-a mă naşte,
„A fi mai mort decît am fost“
de dinainte de-a mă naşte.

MĂIASTRĂ

Am născut o pasăre azi-noapte
pe cînd întindeam privirea
de la unu pîn'la șapte
contemplînd nemărginirea.

Din privirea mea gravidă
ea și-a scos clonțul lividă
și-a zburat fîlf-fîlf departe
pînă dincolo de moarte.

Mi-am lungit privirea lungă,
foarte ruptă, sîngerîndă,
foarte neagră, pururi blîndă,
ocolindă și plîngîndă.

Dreaptă, totuși tremurîndă...

ATICA

Urăsc orice piatră și invidiez
orice bucată de materie;
n-apuc să mor și înviez
și mi-e urît și mă sperie
liniștea sinelui lor
strîns cu însuși în brațe...

N-apuc niciodată să mor.
Am fețe, am fațe,
am ochi, ochiuri de apă

în care se azvîrle Ofelia, nebuna,
și nimeni n-o scapă, nimeni n-o scapă,
n-o trage la sine nici luna.

Să se iubească deci sinele cu sine,
singuratece sau singuratici,
dar ia-mă Doamne tu pe mine
și du-mă în țărmurii mării, în Atici...

HRANA

Ah, dar amplă limba ta,
ce pat dulce, ce saltea!
Dar și eu, sacră mîncare
Doamne-n burta dumitale.

TREI CAI

Ea mi-a spus, căci mă iubise, —
despre marele Ulise,
care tocmai plînsu-mi-se
de rău gînd, de negre vise.

El mi-a spus, căci mă urîse, —
despre lucrurile plînse,
despre vremurile scurse,
despre patemile duse.

Ei mi-au spus, căci mă uitară,—
despre-o grea și dulce seară
cînd trei magi din Sud picară
cu trei cai de sare-amară

Cu trei cai de unt-de-lemn,
cu trei cai de lemn solemn,
cu trei cai de rădăcină
în zăbale de lumină

Cu trei cai de chiparos
cu trei cai sculptați din os
de din osul meu din piept
potcovit și înțelept

...de cînd tu l-ai sărutat
cu un tandru nechezat.

DULCE CUPA MEA DE PIELE

Scoate-mi pielea de pe mine
poate vrei o amforă,
poate vrei să bei dulbine
Doamnă Verde Camforă.

Poate că le este sete
ale dumneavoastror plete,
poate că vă sunt uscate
paișpele cel de carate.

Poate că vă este talpa
nepupată mult prea alba
şi nesupt vă este sfîrcul
şi mult prea puţin — prea multul.

Beţi din cupa mea de piele
Doamnă, numai vinuri grele
Doamnă, numai vinuri roşii
Doamnă, numai vinuri verzi
Doamnă, numai vinuri albe
căci vă stau covor sub talpe
şi la mînuri stau inel,
vîna mea vă e cercel.

Pînă cînd şi vîna mare
care e spînzurătoare,
caldă jugulara mea
chiar şi ea vă e sanda.
Doamnă, beţi din amforă
Doamnă Verde Camforă.

Capie şi scabie,
teacă vă sunt sabie
care atîrnaţi de şoldul
zeului ce doarme-n Nordul
inimii şi Precistii,
maică-mii şi maică-tii.

BALADĂ

Era un bot mare de cal
şi Doamne, ce dinţi mari avea.
Căderi de meteoriţi în aval
dantura lui albă era.

El botul cel mare şi lung
ah, Doamne cum şi-l înclina
şi dinţii cei albi, nibelung,
Doamne, un cal nibelung
cred că era.

Şi totuşi nu-s iarbă nu, nu.
Nicicînd n-am fost iarbă, ah, Doamne...
Şi totuşi ce bot nesfîrşit arăta,
ce cal nibelung îmi părea
că vrea să mă pască, ah, Doamne.

TESTAMENT

Mă cîrpesc cu vorbe, cu substantive,
îmi cos rana cu un verb.
Nobile paleative
de serv.

Îţi scriu cu trupul meu viaţa
şi mersul stelelor ţi-l scriu.
Vocala cea mai lungă este aţa
cu care mortu-l cos, de viu.

Căci trebuie să dăm şi mărturie,
altfel nimica n-ar mai fi,
în dulce scriere tîrzie
ţinînd alături morţi şi vii.

Tu ombilic din care curge
vorbirea numai altor guri
fără să ştim unde ne duce
în care dalbe viituri.

Încît nu ştiu cine trăieşte —
cuvîntul poate, poate trupul.
Zăpada albă Doamne, poate,
sau urma-n ea, pe care o lasă lupul...

N-AI SĂ VII

N-ai să vii şi n-ai să morţi
N-ai să şapte între sorţi
N-ai să iarnă, primăvară
N-ai să doamnă, domnişoară.

Pe fundalul cel albastru
din al ochiului meu vast
meteor ai fost şi astru
şi incest ai fost, prea cast.

Uite-aşa rămînem orbi
surzi şi ciungi de un cuvînt.
Soarbe-mă de poţi să sorbi
„S“ e rece azi din sunt.

ATÎT DE REPEDE

Atît de repede ne vine insomnia
brodîndu-ne fiinţe din afară.
Vrei pielea mea să-ţi fie iia
care te-mbracă domnişoară?

Vrei tu să vreau să fii fiind
un fel de trup de arătare
și să te-nvăț cum ești murind
femeie-n pielea dumitale?

În pietre vrei, în recii fulgi
în dulcele meu strigăt de iubire...
Stai, nu fugi, o, tu ce fugi
călcînd pe viața mea subțire.

CEL MAI BĂTRÎN

Noi am fost primii, oamenii aceștia din prezent.
Noi suntem cei mai vechi,
noi suntem primii, oamenii aceștia din prezent
și singurateci.

Peștii și păsările, iarba, arborii
au decăzut din noi, din noi
și umbra care-o lasă arborii
cînd sunt.

Noi suntem cei mai vechi,
iar tot ce este
e-o decădere din vechimea celor vechi,
e un semnal.

Noi am îmbogățit vederea și auzul,
mirosul, pipăitul
și gustul, ah, dar mai ales auzul
acestei decăderi.

ÎNCINS

Aş sta încins la şoldul tău
sabie scurtă, netocită
sau mult mai bine ar fi să-mi fie rău
cu fruntea între sînii tăi, iubită.

Acoperit de răni adînci
te-aş fi-nvăţat pămîntul cum e.
Matriţă, trupul meu fu pentru stînci
şi limba mea vorbire pentru lume.

Mai bine sabie la şoldul tău
ca iute la mînie doamnă,
tu între bine şi-ntre rău
la mijloc să mă-nfigi sudalmă.

Rană să fiu, durere, sînge,
şi-al echilibrului cînd plînge,
lacrimă lungă, rea, de fier.
la cei ce nasc, la cei ce pier.

LOCOMOTIVE VECHI, TERASAMENTE, GREIERI

Locomotive vechi, terasamente, greieri străbăteau
copilăria mea de Ah, şi Au
cu reci gutui în curtea de bazalt
cu cîini lătrînd în lanţuri şi în salt.

Cerul avea o gaură în el,
în care-aş fi putut să cad mişel.
Dar mă ţineam de cîini şi de gutui
şi încă de ceva, ce nu-i...

Nici ochiul ridicam, nici mîna
şi nici căiţa ce-mi dăduse zîna.

Cîinii lătrau de spaimă-n lanţul lor,
şi sîmburii gutuilor...

M-aş ţine şi acum de ei, dar unde-i
trupul de-atunci, trăit şi scurs
pe spata undei?
Astăzi mi-apare că e sus
un cui în palma lui Isus.

VOCI DE MULŢI OAMENI

Voci de mulţi oameni la un loc
amestecate într-un singur sunet imens
urcă spinarea unui vierme de foc
sătul de buricul materiei dens.

Creşte viermele magic, creşte
cu două antene înfipte în timpanul meu
pe care-l roade şi mijeşte
un soare de plumb al vorbirii şi greu.

Nu-i sens, doamne, nu-i înţelegere
să-mi alerge pe zăpada auzului
şi nici alergare, şi nici alegere
în placenta văzduhului.

Ei tac călcaţi de o sanda divină
şi se-aude numai un scîncet de copil,
dar viermele renaşte pe colină,
ah, pe colina văzduhului umil.

Singur şi mut cu limba smulsă
vreau un cuvînt, doar un cuvînt cu sens
în vremea vieţii mele scursă
şi de eres,

mîna s-o pun peste vocala lui
cum pe spinarea iedului
şi să-i desfac în piept şi-n braţe
divinele încolăcite maţe.

Am să-l jupoi de înţeles
o, vis, o, basm, tandru eres.

Dar singurul cuvînt ce-l ştiu aieve
inapt să fie-i pielea albă
pe pîntecul suavei Eve;
la tandru gînd să-i fie salbă.

Dar răul meu de l-ar desface
oh, doamne-n dulce lumea ta
nicicînd n-ar mai fi zămislind o pace
măcar atîta cît era.

Auzi, auzi şi tu, auzi
cum creşte viermele vorbirii
de mult prea mulţi vorbit şi spus
sau adormit sub piramide?

Antena lui, auzul meu
şi piatra ta cea mută, doamne, mută,
antena lui, auzul meu
te-mping pe ceruri şi te mută...

ACEST BLOC DE NERVI

Acest bloc de nervi se-nvîrte încet
pe șenile.
El vine, da, vine direct
dulceațo, la tine.

O, lasă-mă să te iubesc cu trupul meu
pe care mi l-am fost cioplit din pietre,
ori din al treilea cîntat mereu
cel de cocoș pe care-l plînse Petre.

Nu te cunosc și nici nu vreau,
dar ca un ochi mă pironește aspră
vorbirea ta de singur zeu
și, și tăcerea dumneavoastră.

O, lasă-mă, să nu mai fii,
să fiu acela care-ți duce
mai înainte ca să-nvii
trupul tău alb, urcat pe cruce.

ÎN DULCELE STIL CLASIC

Dintr-un bolovan coboară
pasul tău de domnișoară.
Dintr-o frunză verde, pală
pasul tău de domnișoară.

Dintr-o înserare-n seară
pasul tău de domnișoară.
Dintr-o pasăre amară
pasul tău de domnișoară.

O secundă, o secundă
eu l-am fost zărit în undă.
El avea roșcată fundă.
Inima încet mi-afundă.

Mai rămîi cu mersul tău
parcă pe timpanul meu
blestemat și semizeu
căci îmi este foarte rău.

Stau întins și lung și zic,
Domnișoară, mai nimic
pe sub soarele pitic
aurit și mozaic.

Pasul trece eu rămîn.

MĂ LAS LOCUIT

Mă las locuit de o impresie sumară
beată poate.
Aseară desigur, aseară
erau cu mine amintirile toate.

Circulă dragă, i-am spus.
Aceasta e vîna, artera.
Mai sus, mult mai sus, oho, mult mai sus
e himera.

Bea puțin. Iartă-mă. N-am apă.
E roșu și alb ca o ninsoare.
E fluid, otreapă.
E de sare.

Curvă, rămîi, o, rămîi,
o, rămîi, rămîi, cu mine.
Eu sunt bărbatul tău dintîi
din desime.

MĂNUȘA

Trage-ți o dată mîna ta lungă, siderală,
din mine, mănușa ta oloagă,
și lasă-mi fierăria nervilor de boală
zălog ființei să îmi fie neîntreagă.

Prea mișc cum mișcă degetul tău lung
mai arătînd un adevăr,
din ce în ce mai rupt ajung,
mai capră și mai măr.

Ci trage-ți lungă mîna ta,
și las-o
înfrigurată-n verdele nisip
și las-o răcită-n vidul negru
și las-o
pînă la Canopus
și lasă-mă, lasă-mă, lasă-mă,
cît timp am umbră
să-ncălzesc o piatră sau
o vale ne-nverzită, sumbră,
să-nconjur cu trupul meu
mîna prezentului mereu.

Ieși din mine, doamne,
nu-mi lua capul sîngelui, —
inima —

las-o oarbă, fără ochi, fără vedere
cu un romb într-însa de tăcere.

20 februarie, seara

GALBEN COPIL, OPRIT ÎN POZĂ

Galben copil oprit în poză și-nrămat
fără suflare și dormind,
ți-aș spune-un basm adevărat
călare pe un cal murind.

Cine a tras în calul meu?
Cu ce săgeată, cu ce floare?
Beau apă azi din curcubeu,
el singurul nu mă mai doare.

Căutați-mă pe sub potcoava lui,
săpați întruna și adînc
poate-o s-ajungeți voi întîi
dincolo de pămînt.

ESTOMPARE

Din ce în ce te stingi, te ștergi
de peste sternul meu, făptură,
dîră lucindă și, de melci,
tandră arsură.

Abia te țin într-un cuvînt,
ori în albastrul meu iris,
iarbă-ncolțind dintr-un pămînt
de somn, de vis.

Dacă-nchid ochiul, te strivesc în pleoape,
dacă respir, te-mping în aer,
neoglindito peste ape
tu, dulce vaer.

Ah, vine norul și mă șterge
cu un burete foarte rece.
Rămîn ce-am fost, un tron de rege
din care ai plecat de mult...

DIN ACEASTĂ CARCASĂ

Din această carcasă de cal îmbătrînit
înainte de vreme,
un suflet de licorn amețit
își scoate-o potcoavă-n poene.

El încă visează îngenuncheat
ca-ntr-o tapițerie medievală
o domnișoară cu chipul brodat
în palǎ beteală...

El încă mai tremură, cînd răsare
luna pe lume virgină, —
lung, străveziu și-n alergare
pe zăpada regină...

Vai, nechezatul dogit, i-ha, i-hav...
și-aceste fîșii risipite de ceață,
ale carcasei sunt, de cal mult bolnav
în care aiurează de-o viață.

MULT VECHII DE ROMANTICI...

De ce nu m-aș putea uita înfiorat
la brațul tău suav, cînd dormi,
atît de bine tu mirositoareo,
cu ochi închiși, enormi.

De ce n-aș crede că vin zeii
călări pe lungi miresme
ca să-și depună umbra lor
la tine peste glezne...

De ce n-aș crede că exiști
tu ce respiri în unde,
tu singură, văzuto doar cu ochiul
triunghiular, din frunte.

ÎNTR-O MARE DE PLASMĂ

Într-o mare de plasmă
se balansează o pasăre.
Ea care este a aerului,—acum
în altă stare, în altă culoare,
în altă mișcare,—acum
trebuie să fie cu totul alta, acum.

Lipsește greutatea, dar lipsește
și viteza, și plutirea...
Se zbate pasărea într-o mare de plasmă
ca să-și păstreze granița aripii
și firea.

Poate că această stare nu va mai trece
niciodată,
poate că pasărea va rămîne definitiv în plasmă
și poate
că înfioratul meu creier gînditor
va rămîne mereu locuit
de această fantasmă.

Noroc! îți spun ție pasăre măiastră.
Fii curajoasă gîndire!
Și nu te speria, creier al meu cercetat
de mîhnire...

SCURTĂ BALADĂ

Numai fereastra ta nu se stinge, nu.
Singură sus, lîngă cer, orbitoare,
ca un ochi mă fixează cînd trec
bolnav de vini imaginare.

Numai arborii tăi nu-și pierd în iarnă
frunzele verzi, pieritoare,
cînd trec cu ninsoarea sub ei
bolnav de vini imaginare.

Nici cîinele tău schelălăind printre mașini,
cel cu patru picioare,
nici el nu mă latră cînd trec
bolnav de vini imaginare.

Nici faptul că exist și tu o știi
nici faptul că sunt, nu te doare,
cînd invizibil mă agăț de cuvinte
bolnav de vini imaginare.

Hai judecă-mă, hai pedepsește-mă
cu nepăsarea ta, oarecare,
din ce în ce cum sunt mai bolnav
de vini imaginare.

DINȚI

Ne bucurăm pentru că bate vîntul, aerul repede,
copil, copilule, dragule, existență...
Din nenimica vieții noastre înflorim un mit,
o caretă, un flacon cu esență.

Respiră tu cît vrei să respiri!
Eu stau numai ca să te miros.
Nuntă fără de miri
îmi este fiecare os.

Trăiesc numai și numai pentru tine
ca să fii numai lîngă felul meu de trup.
Eu sunt un dinte și am ciolănime
în rîsul trist al botului de lup.

AUSWEIS

Scot sîngele ștampilat la vedere.
Mi se dă drumul.
Scot osul sculptat la vedere.
Întirzii o secundă, dar mi se dă drumul.

Scot indurătoarea limbă vorbită, — la vedere.
Dicționarele sunt pregătite, așa că mi se dă drumul.

De ce vrei să treci, m-a întrebat moartea.
Sunt liber, i-am răspuns,
așa că nu am chef să-ți răspund.
Ea a stat un timp descumpănită,
apoi, mi-a dat drumul.

Am pe mine toate ștampilele.
Dacă vreți să știți
eu, unul, sunt în ordine,
mie mi se dă drumul.

LEPĂDARE DE COPII

Lepădare de copii sunt cuvintele
de aer aripile.

De dulcele miros al mirilor,
de mărturie patrafirelor.

Smulgere de limbă este
prea frumoasa mea poveste.

SCRIPTURĂ

Să ieși în afară, să nu mai fii, să nu și nu,
ca și cum nici n-ai fi fost.
Efortul și munca de atunci și de acu,
e pasăre fără zbor, fără rost.

Bătrînul doarme-n risipire.
E pescuit de sub pămînt
de undițele din nadire
ale copacilor planînd.

Ceva din carnea lui se face sevă,
șarpe și măr;
un fel de-a fi Adam și Evă,
hrană goniților din adevăr.

NUMAI O CLIPĂ

Numai o clipă, spuse aerul
păsării care zbura
Numai o clipă, lasă-mă numai o clipă
să nu fiu de față cu dumneata.
Numai o clipă, numai o clipă,
spuse inima sîngelui care venea
Numai o clipă, numai o clipă
lasă-mă singură de dumneata.
Numai o clipă, numai o clipă,
i-am spus morții care rînjea
cu roșii buze, cu albă dantură,
cu tu și cu A.
Lasă-mă numai o clipă
întîrzie numai o clipă

i-am spus celei care venea.
Dar ea nici o clipă
n-avu vedere
nici pentru mine
nici pentru putere
căci se grăbea
se foarte grăbea...

SETE

Se dizolvă în mine, încet,
chipul tău de piatră solubilă
o, tu, dansînd un menuet,
pururea nubilă.

Mă vor bea cîndva, zeii
şi vor simţi în mine gustul tău,
cîndva, cînd întomna-se-vor teii
de sete şi de rău.

Dar încă mai ninge, încă mai ninge
cu tine în mine rămîn îngheţat
...suavă meninge
şi somn tulburat.

POATE CĂ OCHIUL MEU VERDE

Poate că ochiul meu verde
ţi-a căzut din zbor în palmă
în preadulcea ta mireasmă,
odioasă doamnă.

Hai cu țița ta cea caldă,
stai pe el ca pasărea,
pînă cînd îi amorțește
în născare aripa.

Eu sînt orb, el cu vedere
va zbura din sînul tău,
doamnă ce ești la putere
astăzi peste văzul meu.

LEGENDĂ

Trece o aripă deasupra
cît aproape toată vederea de mare.
Urlă iarba și șoarecii de cîmp,
plesnesc în sudoare cristalele de sare.

Inima balansează pînă dincolo,
și tu nu ești la subțioara mea.
Cîmpul se înclină cu o lumină,
lovit parcă de-o stea.

În cealaltă parte, orașul se ridică
vertiginos la nori, la peana
aripei care lung, trece
peste biserică, Ana.

Se surpă turla, zidul se crapă de ziuă,
tu unde ești nezidito?
Orașul te-o fi zvîrlit și pe tine în sus
în aripa care-am văzut-o...

ŞI ADEVĂRATĂ, – ŞI JUCATĂ

Ochiul se face frumos sau urît
de după ideea de dedesupt.
Timpul se face de semizeu
dacă „tu“ îl iubeşte pe „eu“.

Se întomnează, cad frunze,
trec animale lehuze,
trece natura absurdă, natura
arzîndu-mi cuvîntul şi gura.

Eu sînt o piatră-n strigare, o piatră, —
un înger eu sînt, care latră
o dată
şi încă o dată
şi încă o dată...

DIN NOU, NOI

Bun, dar cu noi cum rămîne?
Ei au fost mari, tragici, sfinţi...
Ei au mîncat pîine,
părinţilor noştri le-au fost părinţi.

Dar noi, dar cu noi?...
Lor le-a fost frig, au pătimit,
au mers prin zăpadă, prin noroi,
au murit şi s-au nemurit.

Noi trăim, cu noi cum rămîne?
S-a hotărît ceva? S-a hotărît?
Cînd anume și ce anume?
Suntem, dar ne este urît.

ERA CU NEPUTINȚĂ SĂ LE FIE FOAME

Stăteau cu maxilarele deschise și pline de pămînt,
chiar și rădăcina ierbii le trecea prin coaste
Această neînvingătoare oaste
cîndva-și zisese sieși: sunt.

La fel și pomii cu frunze verzi
ei stau umpluți cu aer între ramuri.

FELURI

Numai o idee rece
se cuprinde de cîrcei,
numai șapte, opt și zece
n-are urmă-n ochii mei.

E privirea dinlăuntru
gălbinoasă ca și untul
și grețoasă cum e zborul
care l-ar zbura dihorul

și-mpuțită de mirosuri
coronată de miresme
de reci oase și de osuri
alergate mult în glezne.

Noi nu suntem. Ce arvună
și ce stare mult prea bună
de a fi soi de mîncare
la un bot căscat, de zare.

Vine împăratul însă
și lasă mîncarea plînsă.

OBEDIENȚĂ

Cînd văz cum trece păsăretul
triunghiular și fîlfîind
și-auz cum urlă lin gornetul
lehuz, un aer trimbulind

și vechii prieteni nu mai sunt
decît o vagă-nchipuire
și-mi cîntă pe acest pămînt
popimea numai „deus irae“

numai atunci, numai acum,
numai cîndva, ce-a fost odată
cu spiță lungă și de fum
la crivăț poate voi fi roată.

CÎNTEC

Mă învelesc de frig într-o speranță
cum se-nvelește soba nou zidită
în reliefuri de faianță
cu focul pururi logodită.

Nu pune mîna peste mine dacă-i vară
căci n-ai să înțelegi nimic
stimată doamnă-domnișoară
din frig.

Ci vino cînd nu merge nimeni,
cînd nu avem picioare, vino
dar mai ales cînd voi fi orb,
lumino.

TOT UNIVERSUL NOSTRU ERA ALBASTRU ŞI GOL

Tot universul nostru era albastru și gol,
iar noi retrași în bulgărul numit pămînt
viață eram deasupra și la subsol
murind, murmurînd.

Viii și morții viilor
unii într-alții și unii peste alții...

Tot universul nostru era albastru și gol.
Locul pe care-l ocupam, cei vii și cei morți
repede se ghicea sau domol
luat în neștire; sau tras la sorți.

Noi ne țineam unii de alții
Viii și morții.

STRIGĂTURI

Ce-ai de gînd cu tine, fă,
subțire și galbină,
prună mult și paltină
icoane și datină?...
Vrei să fii tu rază, tu
groasă cum e mugetu
bătrînă ca taică-tu
șchioapă
roabă
slabă?...
Ca și geana maică-tii
ca și i dintr-un a fi?...
Ce-ai de gînd cu tine, fă,
măduvă
de văduvă?...
Inimă de viperă
vrei să fii, tu, liberă?...

PASĂREA VERIȘOARA

Deși miros ca și cum aș fi iubit,
deși îmi bat în timpane prietenii imaginari,
deși viața mi s-a dus dracului,
deși locuiesc pe suprafața unui ou,
deși fără tine nu mai pot a trăi defel,
deși cad cum cade lumina,
deși sunt apt de tine,
de ea...
Fîlf, pasărea zboară
deși, fîlf, pasărea zboară...
Rugați-vă de mine să răsar,

fîlf, rugaţi-vă de iarbă să fie verde.
Fîlf, fîlf,
ce aer, Doamne!...

STARE

Pînă la urmă cade sub inimă
alunecînd de pe ea, — o mască sonoră.
Carnea străvezie a orelor
e mai pietroasă, cu fiecare oră.
Linia frîntă de fulger pieziş
ia locul privirilor goale.
Totul se trage-n jurul meu, înapoi
în largi şi reci rotogoale,
şi rămîn drept — (e un fel de a zice)
drept ca firul de plumb spînzurînd
la muchia roşie, nezidită
a unui singur şi singur gînd.

MIT

Incapabil să pierd
inapt pentru fire,
alerg
în neştire.
Foarte greu mă primesc
să fiu cum sunt.
Locul ceresc
e sub pămînt.
Iar pămîntescul
mănîncă de foame cerescul.

IAR NU BARBAR...

„Sunt fericit că m-am născut om iar nu animal, bărbat iar nu femeie, grec iar nu barbar...“

Cînd starea ierbii se face verde
încît pare a vorbi
îmi pare rău și jale îmi este
că nu sunt grec.

Cînd se împodobesc în jurul semințelor
merele cu divina carne de măr
și vîntul le face să fie rotunde,
îmi pare rău și mi-e jale
că nu sunt grec.

Cînd trece și gerul cel mare
acoperindu-ne cu domnia sa,
lăsîndu-ne să-i fim numai umbră orbitoare
totdeauna numai dedesubt zburătoare
cum peștii din marea cea mare, —
îmi pare rău și mi-e jale
că nu sunt grec.

Cînd sunt, cînd exist
cînd de acestea două nu-mi pare rău
mi-e jale că aș fi putut să fiu grec
dar nu sunt.

NUMĂRĂTOAREA

Numărătoarea începe cu doi.
Unul nu este numărabil.
Plouă doamne și transformă în noroi
sufletul meu de cîmp arabil.

Numărătoarea începe cu doi.
Unul nu este și nici nu există.
Pămînt amestecat cu apă, noroi
se numește cu vorba cea tristă,

Numărătoarea începe cu doi,
dar, și sfîrșitul...
Plouă peste infinit. Murdar de noroi
sau, născător de noroi e infinitul.

UNEORI

Mă visez în sala tronului
în cap la masa cea lungă
a cinei celei de taină
și bînd.
Roabele, patruzeci la număr
pe bezna nopții și strigate de mine
cu strigăt,
au venit și-și piaptănă părul negru,
iar eu
la flacăra pieptenului
coborît de sus în jos pe șuvițe, pe plete, pe coamă,
mă luminez.
Și-n tihnă rea
îmi beau paharul
cînd roabele patruzeci la număr
se piaptănă
și duhul electronului mă luminează.

CÎNTEC DE ÎNCURAJARE

Așa cum țăranul se urcă cu tălpile
pe oalele arse
ca să le dovedească
rezistente și de încredere
bune, la vînzare, —
îmi culc inima peste cuvinte
ca să le vădesc de nerupt
și zic:
încurajez femeia să nască,
iarba o încurajez să fie verde,
încurajez soarele să răsară!

ZVON

Fiarele înainte de zori
își scutură de pe sine tandrele putori,
damfurile, izurile,
pătratele, prizmele.

Răsare obișnuința, legea, idolul,
nenăscutul, vag-plodul.
Este neliniștea care vestește
fiecăruia în singurătate că este.

Adică sudul,
adică nordul.

DE DRAGOSTE

Ea stă plictisită şi foarte frumoasă
părul ei negru este supărat
mîna ei luminoasă
demult m-a uitat, —
demult s-a uitat şi pe sine
cum atîrnă pe ceafa scaunului.
Eu mă înec în lumine
şi scrîşnesc în crugul anului.
Îi arăt dinţii din gură,
dar ea ştie că eu nu rîd,
dulcea luminii făptură
mie, pe mine mă înfăţişează pe cînd
ea stă plictisită şi foarte frumoasă
şi eu numai pentru ea trăiesc
în lumea fioroasă
de sub ceresc.

A MEA

Singuratecă ea mă aşteaptă să-i vin acasă.
În lipsa mea ea se gîndeşte numai la mine,
ea cea mai dragă şi cea mai aleasă
dintre roabele sublime.

Ei i se face rău de singurătate
ea stă şi spală tot timpul podeaua
pînă o face de paisprezece carate
şi tocmai să calce pe dînsa licheaua.

Ea spală zidul casei cu mîna ei
şi atîrnă pe dînsul tablouri
ca să se bucure derbedeul, e-hei
căzut de la uşă-n ecouri.

Ea își așteaptă bărbatul bețiv
ca să-i vină acasă
și degetele albe și le mișcă lasciv
pentru ceafa lui cea frumoasă.

Pregătindu-i-le de dezbătat
ea ține în boluri și zeama acră,
părul lung și negru și-l întinde de la ușă spre pat
să nu greșească bărbatul niciodată
drumul predestinat.

ÎNCERCARE DE SOMN

Cerc — încerc și tandră moarte,
tras în scoarțe pîn' la tîmple,
azi, nimic nu mă împarte
azi, știu tot ce-o să se-ntîmple.

Negru trag peste privire
și alung din creier, nodul
ce-mi legase-n amintire
sudul Doamne, doar cu nordul.

Din genunchi rotula dublă
o fac pernă pentru tine,
oboselii care umblă
să adoarmă azi pe mine.

RUGARE

Dă-mi, Doamne, victorie,
ajută-mă să-mi înving dușmanii,
pielea de pe mine, marginea,
orele, anii.

SOMN

Nu mai apuc să mă culc cu tine
atîta nenorocită veghe
atîta insomnie, patule, vecine,
îmi cîntă-n ureche.

Ce cîntec?
Greață de piatră borțoasă
de soare cu lumină-n pîntec
de gîndire țestoasă.

Dar eu țin minte, prin ținere de minte
vremurile împărate
cînd mugetul taurilor lăsa gravide
muierile din cetate.

ATÎT DE MÎNDRU EA MERGEA

Atît de mîndru ea mergea
și-atît de galeș, singuratic.
Vedere mult prea mult-avea
albastru ochi al meu apatic.

Atît de tandru mirosea
cînd nara mea de bot de cîine
mult lungă o adulmeca
şi azi şi mîine.
Atîta viaţă amărîtă
stătea în ea mai rîsă-plînsă
atîta lapte de cucută
aş fi băut de doruri, însă,
ea s-a fost dus, ea s-a fost dus
doar de la mine
şi doar o vorbă nu i-am spus
în veşnicie.

ORGA DE APĂ

Minunatul joc de ape foarte reci
din grădinile de regi
izbucnind din scurtă ţeava
cea de fier
ca şi otrava!
...care dragă meştere
        scrie-n aer peştere
        care dragă sunete
        scrie-n aer umblete...
Minunatul joc de apă foarte rece
din grădinile de rege, —
cînd se-opreşte şi cînd ţeava
îşi coboară-n jos octava,
nimeni, vai, nu o mai crede
că tot ce-a făcut fu vreme,
vreme udă şi jucată
care n-a fost niciodată!

SOLDATUL ȘI PASĂREA

— Ești trist astă-seară, îi spuse pasărea,
văd eu că ești trist...
— Nu, nu — răspunse soldatul.
— Și totuși pari trist, zise pasărea cea albă,
pari trist.
— Nu, nu sunt trist, răspunse soldatul,
nu, nu.
— Ești trist astă-seară, văd eu,
ai ceva pe suflet — mai zise
pasărea albă.
— Nu, nu sunt trist — și lasă-mă-n pace!
se răsti la ea soldatul.
Pasărea se desprinse de pe brațul lui
și zbură fîlfîind din aripile ei mari
și albe, foarte albe.
— Unde-o fi plecat pasărea aia cuvîntătoare?
se trezi deodată soldatul, vorbind
singur.

BELGRADUL ÎN CINCI PRIETENI

—1971—

Se dedică lui Adam Puslojič
Srba Ignjatovič
Anghel Dumbrăveanu
și Petre Stoica

A CUMPĂRA UN CÎINE

A venit îngerul și mi-a spus:
— Nu vrei să cumperi un cîine?
Eu nu am fost în stare să-i răspund.
Cuvintele pe care i le-aș fi putut striga
erau lătrătoare.
— Nu vrei să cumperi un cîine? —
m-a întrebat îngerul, ținînd în brațe
inima mea
lătrătoare,
dînd din sînge ca dintr-o coadă.
— Nu vrei să cumperi un cîine?
m-a întrebat îngerul
în timp ce inima mea
dădea din sînge ca dintr-o coadă.

VITRIFICARE

A început să se vadă prin tine.
Uită-te ochiule, uită-te,
ești mult mai dur ca altădată
și mai nevorbitor.

Văd un animal uriaș
în timp ce face un ou uriaș.
Uită-te ochiule și înspăimîntă-te.

Sufletele au obosit.
Să sărutăm oul de pasăre
şi să ne luăm adio
de la el.

Văd un animal uriaş.
Respiraţia lui este verde,
ochii lui sunt verzui,
dinţii lui sunt verzi,
ghearele lui — dinţi.

Uită-te ochiule, uită-te
şi ia-ţi adio.
A început să vadă prin noi
de la o vreme.

Simt că a început să vadă prin noi
de la o vreme,
ca şi cum cineva ar privi
prin noi

Şi spre ce priveşte nu ştim.

FRICA

Eu aş putea s-o omor
cu o singură lovitură.
Ea rîde spre mine,
ea surîde.
Ea ridică spre ochii mei
ochii ei strălucitori.

Ea întinde mîna spre mine,
ea scutură surîzînd, rîzînd
pletele negre.
Dar eu, aş putea s-o omor
cu o singură lovitură.
Acum, ea începe să spună cuvinte
suave, naive, de joc.
Se uită curioasă la mine,
se încruntă o clipă
şi iarăşi
surîde, rîde.
Se uită în ochii mei,
cu ochii ei lucitori.
În timp ce eu o contemplu
şi aş putea s-o omor
cu o singură lovitură.

STRĂFUND DE OCHI

Valul venind spre mine a împietrit în aer.
O, chiar şi tu, iubito, ai rămas
într-o deplină nemişcare.

Şi timpul are febră.
O, el mă arde.
Secunda este fixă ca o perlă
şi stropii valului atîrnă-n aer.

Tu, atît apuc să strig, tu
şi cuvîntul începe să se vadă
încet, încet, cum se vede lăsarea de noapte,
cuvînt din două litere: tu.

Animal monstruos, — înţelesul —
s-a oprit, şi începe să se vadă...

FEDING

Ah, cît de fericiți am fost noi doi,
ba nu, noi niciodată n-am fost fericiți,
dar vino tu, dansează-mi peste mîini,
dansează-mi peste pălmile pe care ți le țin
întinse!

Cal potcovit, să-mi rupi falangele...
îmi rupi falangele
cal potcovit!

Dar cine alta se azvîrle-n sus
ca jetul cel de apă al fîntînii?
Și ruginești, o, ruginești...

Tu ai putea să frîngi din zbor
chiar vulturul...
și nu te saturi, nu te saturi,
ți-e gura roșie de pene.
de-nsîngerate pene.
Tu nu te saturi, nu!

Mai bine dormi pe umărul meu drept
copil suav și obosit.
Ah, dinții tăi de șobolan flămînd
rupînd clavicula acestei ore...

Du-te, stinge-te, șterge-te!
Sau mai bine vino, lasă-mă
să-ți ling eu lacrima...

Otrava lacrimii abjectă, mincinoasă
atît de sinceră...
Ah, cît de fericiți am fost noi doi...
ba nu, noi niciodată n-am fost fericiți.

POETUL CA ŞI SOLDATUL

Poetul ca şi soldatul
nu are viaţă personală.
Viaţa lui personală este praf
şi pulbere.

El ridică în cleştii circumvoluţiunilor lui
sentimentele furnicii
şi le apropie, le apropie de ochi
pînă cînd le face una cu propriul său ochi.

El îşi pune urechea pe burta cîinelui flămînd
şi îi miroase cu nasul lui botul întredeschis
pînă cînd nasul lui şi botul cîinelui
sunt totuna.

Pe căldurile groaznice
el îşi face vînt cu aripile păsărilor
pe care tot el le sperie ca să le facă să zboare.

Să nu-l credeţi pe poet cînd plînge.
Niciodată lacrima lui nu e lacrima lui.
El a stors lucrurile de lacrimi.
El plînge cu lacrima lucrurilor.

Poetul e ca şi timpul.
Mai repede sau mai încet,
mai mincinos sau mai adevărat.

Feriţi-vă să-i spuneţi ceva poetului.
Mai ales feriţi-vă să-i spuneţi un lucru adevărat.
Dar şi mai şi, feriţi-vă să-i spuneţi un lucru simţit.

Imediat el o să spună că el l-a zis,
şi o să-l spună într-aşa fel
încît şi voi o să ziceţi că într-adevăr
el l-a zis.

Dar mai ales vă conjur,
nu puneţi mîna pe poet!
Nu, nu puneţi niciodată mîna pe poet!

...Decît numai atunci cînd mîna voastră
este subţire ca raza
şi numai aşa mîna voastră ar putea
să treacă prin el.

Altfel ea nu va trece prin el,
şi degetele voastre vor rămîne pe el,
şi tot el va fi acela care se va lăuda
că are mai multe degete decît voi.
Şi voi veţi fi obligaţi să spuneţi că da,
că într-adevăr el are mai multe degete...

Dar e mai bine, dacă-mi daţi crezare,
cel mai bine ar fi să nu puneţi
niciodată mîna pe poet.

...Şi nici nu merită să puneţi mîna pe el...
Poetul ca şi soldatul
nu are viaţă personală.

RITUAL

Plîng în faţa cifrei cinci —
cina cea de taină fără şase.
Unde sunteţi voi cei care sunteţi,

iară voi care nu mai sunteţi,
unde sunteţi?
Rupeţi deci cuvîntul, este trupul meu.
Sînge poate va şi curge din silabă.
Pentru voi voi face vin din V şi I
şi blîndeţe dintr-un trup barbar.
Mă sărută cine mă sărută.
Eu rămîn cu voi cei unsprezece.
Suntem cinci de faţă, şase au plecat;
cina cea de taină plînge-n faţa cifrei cinci.
Se întemeiază astăzi pierderea,
durerea, plecarea.

CALEAŞCA PENTRU FLUTURI

Avem prea puţine osii
pentru roata de carne a trupului nostru.
— Unde te duci tu, caleaşcă pentru fluturi?
Unde te duci tu?
...Caleaşca trece prin piaţa cea mare.
Plîngînd, eu alerg în urma ei.
Iarba o întreb: A trecut pe aicea caleaşca?
Iarba nu-mi răspunde nimica.
Copacii îi întreb: Au aţi văzut vreun fluture în caleaşcă?
Copacii tac şi le cad galbene frunze pe jos.
— Doamne, a fost înaintea mea o caleaşcă?
Cum, Doamne, s-o ajung din urmă?
— Ia-te după dîra de sînge, prostule,
îmi răspunse cerşetorul orb.

PUŢINĂ STICLĂ COLORATĂ

Paharele nenorocite
care sunt trupurile noastre,
doamne dă, doamne dă,
să nu le spargi chiar tu în mîna ta,
să nu le spargi chiar tu.
Mai bine bea puţinul nostru creier,
ciorba de înger fiartă rău;
mai bine bea poşirca inimii de sînge
cu multă Dunăre turnată-n ea.
Lasă-ne dacă poţi să laşi, —
o masă pe care morţi să stăm,
să vină cei care ne ştiu
şi să aducă lumînări de plîns
O, fii îndurător şi nu ne rupe
în sfîntă mîna ta
puţina sticlă colorată prin care
părinţii noştri mult privit-au.

PE CEL MAI DES

Umbra ramurei cu frunze
clătinîndu-se-n bătaia vîntului
nu mi-a izbit, doamne, trupul,
ci numai frig a lăsat
pe vorba mea de dragoste.
Treci tu, cuvîntule, dacă ai umbra
şi lasă pata ta de neînţeles
pe sufletul meu de azi, de ieri, de alaltăieri;
pe cel mai des, pe cel mai foarte des.
Plîng oile de mult prea multă lînă;
e sufocată clipa de mult timp.
Lasă tu A pe mine să rămînă
intim, viul Olimp.

Fac schimb cu mine însumi, doamne, —
mă dau pentru o umbră, pentru o capră,
pentru o piatră.

TRAGERE LA SORŢI

Tragem la sorţi
cu inima smulsă dintr-un străin.
Martorul întreabă: cap sau pajură?
Nici cap nici pajură, răspunde corul antic.
Inimă, pur şi simplu.
Inimă pe toate feţele?
Inimă pe toate feţele!
Şi unde este Omul cu M mare?
Unde să fie? În moarte.
Dacă trageţi la sorţi cu inima lui
unde vreţi să fie?
Omul cu M mare se află în moartea cu m mic.

CÎNTEC DE ÎNCURAJARE PENTRU ZEUL ANDIA

Tu mă locuieşti
cum măduva, osul
cum ploaia, norul
cum privirea, ochii

Dar eu sunt mort
ca un glonte
tras în amintirile
unui nou născut

Dar eu nu mai sunt
aidoma locului
prin care s-a prăbușit
o stea în strigare

Dar eu sunt tu
alaltăieriul
cel de răsalaltăieri
cel de niciodată.

DUPĂ ÎNTOARCERE

Urlă în mine inima
ca pasagerul lucid
într-un avion ce se prăbușește
în flăcări.

Eu ard, ea urăște,
eu sunt dus, ea se duce.

E vinovat cuvîntul *sunt*
că *sunt*.
Fă-mi doamne un pat
din trupul rechinului.
El să-mi fie pernă,
el să-mi devoreze somnul.

Fă-mi doamne cearceaf din omizi
din urzici, din omag.
Să fiu absorbit într-o burtă
de cristal.

O, trup în trup, moartea mea
este o floare
în mîna unei morți cu mult
mai mare.

CE FEL DE TREN

Ce fel de tren marfar ești tu
dacă ți-e trupul meu șină de carne;
Ce fel de măr ești tu
dacă ți-e ramură viața mea?

Eu locuiesc într-un tril
de privighetoare.
Dorm cu ceafa pe nota Do
și-mi încalț piciorul
într-un saxofon.

Du-te, îmi strigă ciocanul.
du-te,
du-te idiotule de cui de fier,
du-te;
Nu vezi că te bat în palma
unui crucificat?!

MĂREȚIA FRIGULUI

(romanul unui sentiment)

—1972—

— La ce vă mai gîndiți; ce noi idei aveți, domnule Niels Bohr?**

— Ah, domnule Oppenheimer*, de cîte ori îmi vine o idee nouă, îmi vine și ideea să mă spînzur.

(citat din memorie dintr-o carte împrumutată numai pentru o noapte)

---

* Domnului Oppenheimer îi plăcea poezia greacă, ceea ce nu l-a împiedicat să fie tatăl primei bombe atomice.

** Domnul Bohr nu gusta poezia, dar a desenat cît se poate de poetic prima schemă a atomului.

SCHIMBAREA LA FAȚĂ

Nu uitați: acum nu mi-e foame,
nu mi-e sete.
Punctul meu de vedere e punctul pietrei.
Nu sunt obosit, nu, nu sunt obosit
și nici nu mi-e sete
și nici n-am de gînd să stau tolănit
pe timpanul vreunui crocodil.

Merg ca și cum aș sta,
și deși sunt sătul de aer, respir.
Nu, nu uitați; nu mi-e foame și
nu mi-e sete,
după cum nu mai sunt tînăr,
dar nici bătrîn nu sunt.

Boarea suavă a dimineții
o pot strînge de suava beregată
fără să fac vreun efort prea mare
și pot să dau și cu piciorul
în rîul subțire și firav
și fără pești în el.
În rîul cu nimic mai presus
decît o coadă de cîine.

Dacă hotărăsc să fac ceva, fac.
Am cheltuit atîtea zile

încît o zi în plus risipă
nici măcar nu mă face mai sărac.

Nici dorinţa de a supravieţui
nu mă face să respir mai des.
Nici moartea nu mi se mai pare
atît de măreaţă.

E bun sistemul acesta planetar,
dar nu mai mult decît atît.
E luminos soarele acesta
Luminos. Nu orbitor, nu orbitor.

Dacă n-ar mai răsări mîine dimineaţă
ar fi o mare pierdere.
Dar nu mai mult decît o mare pierdere.

Aş putea să biciuiesc lucrurile dar n-o fac.
Nu pentru că n-aş crede că lucrurile
n-ar simţi durerea,
ci pentru că mi-aş uza inutil biciul.

Nu scot limba la tine,
ca să nu crezi că vreau să te gust.
Îţi vorbesc numai.
E un fel de a scoate limba pe jumătate.

Dacă mă înţelegi — bine
Azi cît timp mă înţelegi voi fi bucuros.
Chiar fericit.
Dar numai azi.

Dacă nu înţelegi nimic, voi fi trist
iar către sfîrşitul serii, — melancolic.

Dar nu mai departe de această seară,
pentru că la miezul nopții
vine îngerul.

El îmi va spune:
— Am venit să te schimb!
— Schimbă-mă, am să-i spun.
Şi el mă va schimba.

După aceea eu mă voi duce la cal
şi îi voi spune:
— Calule, am venit să te schimb.
— I-ha, îmi va răspunde el,
iar eu n-am să înțeleg dacă trebuie
să-l schimb
sau dacă el vrea să-l schimb.

Şi n-am să înțeleg dacă eu sunt pentru el
ceea ce este îngerul pentru mine.
— Am venit să te schimb, calule.
— I-ha, i-ha, îmi răspunde calul.

CREŞTE ALTĂ IARBĂ

Creşte iarba şi în timp ce creşte
mie nu mi se pare grozav că ea creşte
şi numai la un lucru mă gîndesc
în timp ce creşte:
— „Hai să ne strîngem în brațe,
hai, să ne strîngem în brațe".

Zboară pasărea
tocmai pe deasupra mea.
Dar nu prea tare, dar nu prea ciudat.
Şi nici prea cine-ştie-ce, nu mi s-a părut
că zboară.
— „Hai să ne strîngem în braţe, mă gîndeam
sau dacă nu cumva chiar spuneam:
hai, să ne strîngem în braţe“.

Uwe între timp a murit. Eu
am făcut parte din echipa,
din îndurerata echipă, din acea echipă
de oameni care
i-au căutat trupul.
Murdarul de mine, în timp ce-l căutam,
părîndu-mi-se, apărîndu-mi-se...
strigam, dacă nu cumva chiar gîndeam:
„— Hai să ne strîngem în braţe,
hai, să ne strîngem în braţe!“

S-a dus şi ora de azi.
La radio s-a dat ora exactă:
„Cling, cling“ sau „Peng, peng“
Toţi îşi potrivesc ceasurile
numai murdarul de mine
ca şi cum nimica nu ar fi,
mă gîndeam, sau poate chiar strigam:
„— Hai să ne strîngem în braţe,
hai, să ne strîngem în braţe!“

PLUS UNU MAI PUŢIN

Spune-mi poate că tu, secundă,
tu,
poate că tu eşti dumnezeu
şi nu vrei să-mi spui că tu eşti

din dispreț pentru mine că nu știu
nu știu
cînd ai trecut.

Spune-mi, poate că tu, cuvîntule,
tu,
poate că tu ești dumnezeu
și nu vrei să-mi spui că tu ești
și mă disprețuiești pentru că am
limba smulsă.

Spune-mi, poate că tu ești
dumnezeu
și nu vrei, iarbă, să îmi spui
și mă disprețuiești că nu sunt
verde
și nenumărat
și nu vrei să-mi spui că tu ești...

Spune-mi, piatră, poate că tu,
poate că tu
ești dumnezeu
și nu vrei să-mi spui că tu ești
din dispreț pentru osul și nervii
din care-s înfăptuit.

Spune-mi, poate că tu ești
dumnezeu
și nu vrei, asinule, să-mi spui că
tu ești, —
și mă disprețuiești că n-am patru picioare
și nu vrei să-mi spui —

Șoarece tu, poate că tu ești,
poate că tu, pomule, poate că tu
șarpe, poate că tu
porcule, frînghie,
sînge, roșcovă, poate că tu
nisipule, scoică, cerneală

poate că tu, sticlă,
pasăre, roată, poate că tu
sîrmă, urzică, paianjen,
Petru, poate că tu,
cuţit, bufniţă, păpădie,
dihor...

PRINŢUL CĂZÎND DE PE CAL

Prinţul căzînd de pe cal
striveşte-n cădere un înger.
E sentimentul total
pentru care azi sînger.

E steaua cea rea, e steaua cea gri,
e steaua cea verde
marele A şi marele I
azi mă vor pierde.

Însă spun totul, astăzi, chiar totul,
şira cea rece de cîine,
urîtele labe şi botul
lui Astăzi lătrîndu-l pe Mîine.

MENUET

Vine un copil, face o reverenţă
şi moare.
Vin doi copii, fac o reverenţă
şi mor.

Vin trei copii, fac o reverenţă
şi mor.
Vin patru copii,
fac o reverenţă.
Vin cinci copii,
fac o reverenţă.
Şase vine singur.
După el vine o hienă,
după ea vine o liră.

Deodată apare Îngerul.
El mă ţinteşte cu ochii lui ficşi în ochi
în timp ce zăngăne în mîna dreaptă
o monedă.
— Cap sau pajură? mă întreabă.
— Pajură!

SINGURĂ VEDERE

Ei au plesnit, au crăpat, s-au scurs
în aerul acesta infectat
şi dus.

Risipă de pene albe şi murdărite,
ningea,
ningea fără frig peste semne
şi peste podea.

Eu v-am spus vouă să nu zburaţi —
le-am zis lor,
de ce aţi vrut să vreţi
şi să vă încercaţi
mai jos, mult mai jos?...

Eu v-am spus vouă să rămîneți
să rămîneți ce sunteți.
De ce ați venit pînă aici?

Stau, doamne, cu o sabie în mîna dreaptă
și în mîna stîngă stau, doamne
cu un bici.

Dar nu mai am ce tăia
și nici ce bate.

S-au sfărîmat prin venire spre mine,
de la stea spre mine,
de la cometă spre mine,
ființele gîndite și minunate.

Plouă cu sfărîmături.
Plouă, doamne, peste întregul de mine.
Au făcut explozie acele făpturi
în care m-aș fi întrupat,
poate, mîine.

MARINĂ

Înfășurat într-un val,
strîngînd în brațe un pește,
simt malul cu iarbă natal
cum mă izbește.

Înfășurat într-un corp,
strîngînd în sine un cuget,
mi-e strigătul orb
lovit de un muget.

Înfășurat într-un semn
cu gura pe-o cifră,
te-aud cum mă chemi
dulce hidră.

NOE

A e o literă. I altă literă
pe care nebunul de mine le cîntă pe citeră.
Cîinele este un animal, iarba o plantă
din care nebuna de tine se saltă.
Ochiul este o pierdere,
cuvîntul, deridere,
pe care pe scîndura
orelor, udele,
viețile multele
ni le salvăm.

CÎNTEC LENT

Cîine, iepure, cal, taur...
felurite morți ușoare
de-ale mele voi sunteți, voi, de-ale mele
cînd nimic nu mă mai doare.

Iarbă, floare, ghindă, strugur...
morți posibile de ieri
cînd eram cu limba smulsă
și urlînd.

Pietre și nisip și luciuri
o, voi dragi de morți
de-ale mele și ieșite
neînvingător la sorți.

COMUNICARE

Se-neacă pe apa solzoasă lumina,
zeule mare!
Acum, chiar acum, cînd citești tu, cititorule
cuvintele acestea
viața mea curge în fața ta
și viața ta curge în fața cuvintelor mele.
Se-neacă pe apa solzoasă lumina.

MARINĂ

Geme acest apus de soare,
tăiată beregată
cînd pe o altă mare
plutește o fregată

Cad din lumina moale
reci frunze încă o dată
cînd pe o altă mare
plutește o fregată

Cuvintele sunt rare,
odată, niciodată

cînd pe o altă mare
plutește o fregată

Și verdele îmi pare
străpuns de o săgeată
cînd pe o altă mare
plutește o fregată

O mare suspendată
plutește ca un nour
cad pești de sus ca ploaia,
doamne,
înaintează o mare suspendată...

RUGĂCIUNEA

Iartă-mă și ajută-mă
și spală-mi ochiul
și întoarce-mă cu fața
spre invizibilul răsărit din lucruri.

Iartă-mă și ajută-mă
și spală-mi inima
și toarnă-mi aburul sufletului
printre degetele tale.

Iartă-mă și ajută-mă
și ridică de pe mine
trupul cel nou care-mi apasă
și-mi strivește trupul cel vechi.

Iartă-mă și ajută-mă
și ridică de pe mine
îngerul negru
care mi-a îndurerat caracterul.

PÎNZA DE PĂIANJEN DE GOYA

Ea s-a îmbolnăvit de aer
exact în aceeași secundă cînd eu
m-am umplut de bube.
Ea era foarte palidă
cuprinsă de febra stelei polare.
Eu tocmai mă uitam într-o oglindă neagră
și ciocul de barză al inimii
strîns îl țineam cu dreapta
la încheietura mîinii stîngi
unde-ncepuse să-mi ciugulească secundele.
Ea era bolnavă de mov
de mult prea multul mov al privirii.
Creierul meu era umflat ca un steag
fiert în simunuri.
Aici pe acest culoar cu oglinzi
mi-am zis —
aici, tocmai aici unde este
locul cel mai puțin potrivit unei mărturisiri,
îi voi spune brusc ceea ce
vreau prin destin de atita vreme să-i spun.
Ea purta o banderolă albă pe frunte
și leșina ușor pe spinarea secundei.
Albă ca un vierme de măr,
ea tocmai părăsea carnea zemoasă
a clipei.
Eu mă acopeream de rîie, de bube,
de somn.
Mă arătam numai din profil
pe aerul poluat de respirare și negru

ca o monedă latină.
Ea era bolnavă de propria sa indiferență,
de propriul său răsărit.
Eu începusem să-mi rup memoria
cum rupi o cămașă murdară...
— Lasă, am urlat, lasă, o să vină
îngerul naturii moarte să ne vadă
cu ochii lui de pînză de păianjen de Goya!
— Lasă, am urlat, o să-l chem
chiar pe el, chiar pe el!
Ea era albă și bolnavă ca mărul
tăiat cu cuțitul în două.
Eu îmi acopeream rana feței
cu verbe cînd iată
îngerul naturii moarte, planînd
se-apropie de mine în timp ce urlam
și-mi zise electric:
— Ești îndrăgostit, ești mov, ești
un porc de cîine!
— Taie-mă și mănîncă-mă, i-am strigat,
taie-mă și mănîncă-mă și satură-te!
Satură-te pînă ți se face greață și verși,
pînă mă verși peste femeia
pe care-o iubesc.

ÎNTREBĂRI

Trăim un prezent pur?
A trăi înseamnă timp?
Timpul este tot ceea ce nu înțelegem?
Timpul este tot ceea ce nu suntem noi?
Există timp acolo unde nu este nimic altceva?
Timpul este fără să fie?
Timpul este însuși Dumnezeu?
Inima mea bate în timp?
Sunetele, mirosurile,
pipăitul, gustul, vederea

sunt chipuri ale timpului?
Timpul este legat de lucruri?
Timpul este legat de cuvinte?
Gîndurile sunt timp?
Timpul este însuşi Dumnezeu?
A fi, înseamnă timp?
A avea, înseamnă timp?
Ceasurile sunt bisericile noastre
de mînă sau de buzunar,
de perete...
Ne rugăm luînd cunoştinţă
de bătaia lor înscrisă pe cadrane...

FRIGUL, SAU A DOUA CONFESIUNE A RĂULUI VISĂTOR

— Sunt cinci arbori în faţa ta
dar numai unul este adevărat.
Care-i dintre ei? Care?

— Sunt cinci oglinzi dar numai una
îţi oglindeşte chipul.
Care-i chipul tău? Care?

(Într-adevăr, spre seară
cinci lune stau în echilibru
pe cerul vînăt-albastru)

— Care dintre ele este cea adevărată?
Care dintre ele?

(Îngerul serii mă hărţuieşte întruna
cu întrebările lui friguroase)

— Timpul nu are greutate. De ce
încerci să-l cîntărești
pe spinarea calului obosit, de ce?

(Într-adevăr, s-a făcut foarte frig
spre seară și cinci lune stau
în echilibru pe cer)

— Care dintre noi este cel adevărat,
eu sau tu, care din noi
există într-adevăr? Care?

(Ah, și îngerul serii este
din ce în ce mai friguros
iar mie mi-e frig de-a binelea).

INTIMIDARE

Pun vorba mea de dragoste cum îmblînzitoarea de lei
capul în gura leului.
Se va lăsa din nou peste noi
o înserare cocoșată ca o cămilă.
Din nou ni se va face dor de ceva
sau de cineva,
din nou vom tăcea numai din spaima aceea
că ar putea un liliac să zboare peste litera A.

DESPRE STAREA DE ZBATERE

Ca şi cum un tăiş superior
mi-ar fi despărţit norii de vîrfurile munţilor,
aşa se zbate trupul meu uriaş, decapitat,
lăsîndu-şi pe cer capul fugitiv.

Nu poate să moară deşi nu mai ştie
ceea ce pentru el, odinioară, a fost viaţa.
Contemplă ochiul de sus
trupul de jos şi în zbatere
Din văgăuna gîtului ţîşneşte
un stol de păsări ciripitoare şi verzi
Mîna îşi înfige ghearele
ghearele lungi cît un taur fiecare în parte,
mîna îşi înfige ghearele
în miraj
Ochiul suspendat priveşte
deznădăjduita zbatere.

Corabia de carne prinsă în furtună
nu se scufundă niciodată
Ajută-mă catedrală frumoasă
văzută de mine în alt oraş
Bate cu clopotele tale
dezordonata clipă.
Mă rog la tine frumoasă catedrală
tu, care eşti în alt oraş,
fă să se verse peste mine
bunătatea liniştii
Nici o diferenţă nu este între trupul acesta
şi trupul oricărui fluviu
decapitat dintr-o dată de delta
cea vorbitoare.
Ajungă la tine, frumoasă catedrală,
cîrdul de păsări roşii
care urlînd, croncănind, chihotind
din gîtul retezat — se ridică la cer.

Primeşte-le catedrală frumoasă
pe limba clopotului tău, primeşte-le
Ajută-mă catedrală frumoasă
văzută de mine în alt oraş
Dă-mi liniştea, catedrală frumoasă,
şi altfel de moarte.

CĂTRE SOLDAT

Vor veni în faţa ta, —
urlînd şi strigînd:
— „Avem patru mîini fiecare, avem patru mîini;
nu-ţi aduci aminte
cum ai zis că ai vrea şi tu
să ai patru mîini?"

Tu soldatule, stai drept, tu
soldatule nu-ţi scoate arma
de pe umăr
şi nici baioneta din teacă!

Vor veni la tine şi-ţi vor spune:
„Avem patru picioare, două inimi avem
şapte ochi, trei limbi ascuţite;
iar în spinare
opt rînduri de aripi pale
şi cinci rînduri de plăci.
N-ai zis tu că ţi-ar place să fii
astfel?
N-ai zis-o tu, chiar tu?"

Soldatule, tu să stai drept.
Nu-ţi scoate arma
de pe umăr şi nici

baioneta din teacă.
Atîta îți zic: Descurajează-i!
Descurajează-i!

LECȚIA DE ZBOR

Mai întîi îți strîngi umerii,
mai apoi te înalți pe vîrful picioarelor,
închizi ochii
refuzi auzul.
Îți spui în sine:
acum voi zbura.
Apoi zici:
Zbor
Şi acesta e zborul.

Îți strîngi umerii
cum se strîng rîurile într-un singur fluviu.
Îți închizi ochii
cum închid norii cîmpia.
Te-nalți pe vîrful picioarelor
cum se înalță piramida pe nisip.
Refuzi auzul,
auzul unui singur secol,
și-apoi îți spui în sinea ta:
acum voi zbura
de la naștere spre moarte.
După aceea zici:
Zbor
Şi acesta e timpul

Îți strîngi rîurile
cum strîngi umerii
te înalți pe behăitul caprelor

Zici: Nevermore.
Şi apoi:
fîlf
dai din aripile altcuiva;
şi apoi
eşti el,
iar el
este pururi altcineva.

ÎN LANDA DE PIATRĂ

Ar trebui să existe şi pentru trădători un altar.
Şi pentru laşi şi pentru curve ar trebui
o biserică, o biserică spre alinare...
Ah, încep să nu mai fiu,
şi nu dintr-o dată şi măreţ,
ci rînd pe rînd
cîte rînduri sunt pe lumea asta,
cîte absenţe de biserici sunt pe lumea asta,
chiar în landa aceasta...

Nu există biserică
pentru rugăciunea ofilirii florii...
Unde, suflete, să se roage iepurele împuşcat
şi unde să îşi plîngă lacrima de rugină
puşca vînătorului mort?

Oare pietrele pe care calcă roţile şi caii,
au ele vreun dumnezeu al pietrelor?
Şi dacă au un dumnezeu al lor
în ce biserică de piatră stau
în genunchi de piatră, pietrele?

FĂRĂ INIMĂ

Sunt atît de fericit astăzi
de parcă mi-aş lua la revedere de la viaţă,
de parcă mi-aş băga în inimă un măr
ca să nu mai bată ci ca să stea dracului, —
ca să pot să mă apropii de tine şi să-ţi spun:
— Mă, ţi-o fi sete,
ia şi tu şi muşcă un măr!

ARĂTAREA PIETREI

Eu îţi arăt cel mai frumos lucru al meu
adică versul, chiar versul ţi-l arăt
şi te întreb:
crezi tu că seamănă cu o piatră, crezi tu?

Tu copacule, îmi arăţi frumosul
                                        cel mai frumos de pe tine,
mirosul tău mi-l arăţi
şi mă întrebi binemirositorule:
crezi tu că seamănă cu o piatră, crezi tu?

El îmi arată ce este mai frumos în el,
viaţa lui plăpîndă mi-o arată,
viaţa lui străvezie mi-o arată
                                        întrebîndu-mă:
crezi tu că seamănă cu o piatră,
crezi tu că seamănă cu o piatră?

ALTE CHEI

Rămîne veșnic nedeschisă poarta aerului...
Noi încercăm s-o deschidem cu respirarea,
noi încercăm s-o deschidem cu păsările,
noi încercăm s-o deschidem cu răsăritul soarelui.

Dar rămîne închisă poarta aerului.
Norii nu sunt chei, norii nu sunt chei,
nu-i așa?
Rămîne veșnic închisă poarta aerului...

Mă sufoc, iubito,
mă sufoc de acest crivăț violent
de acest simun care plînge.

ÎNDURERAREA

Se îndurerează piatra netrăită,
iepurele cel neîmpușcat,
cerbul fără rupte coarne
și eu, mai ales eu.

Se îndurerează netăiatul lemn,
soarele nevăzut de orbi se îndurerează.
Se îndurerează marea fără înecați
și eu, mai ales eu.

Se îndurerează timpul fără să curgă,
clepsidra cu nisipul sub tălpile tale.

Dureros este inorogul brodat pe o tapiţerie
şi eu, mai ales eu.

Se îndurerează starea de a fi fără moarte.
Dureros e gălbenuşul fără pasăre.
Mai dureros decît armăsarul fără nechezat
sunt eu, mai ales eu.

PUTREZIREA CALULUI

Putrezeşte calul răsturnat în cîmp,
lacrima care n-o plîng,
putrezeşte peste cer
ziua cea de ieri
şi decade peste noi
al luminii trist noroi
şi te duci tu trupule
o dată cu trupele
ale viermilor
şi ale iernilor...
ale florii de zăpadă
care nu mai vrea să cadă.

BATE ÎNTOTDEAUNA ALT CLOPOT

Bate întotdeauna alt clopot,
genunchii mei stau în altă biserică
şi-n altă vreme.
Peste mine doarme alt înger.

Eu mă ridic de sub aripa lui și spun:
— Du-te, du-te, nu vezi că ești altul?
El îmi răspunde:
— Lasă-mă, mai lasă-mă puțin,
mi-e foarte somn,
mai lasă-mă puțin...
De ce uiți tu, că ești și tu altul!

RAPORTUL CĂTRE PĂSĂRI

N-am mai zburat în aerul vostru
nu, eu nu am mai zburat, —
în urechea păsării de multă, multă vreme
n-am mai cîntat.

Umbra statică mi-a fost ca și cum
fumul unei frunze m-ar fi adumbrit:
iubita cea mai noptatică
m-a ouat și-a murit.

Voi care sunteți deasupra mea,
ca o memorie a neîntîmplării
credeți-mă voi și iubiți-mă
cum moartea-și iubește eroii.

Cîntec de sus în jos ca și plînsul
mers alăptat de pămînt,
numai pentru că vă spun aceste cuvinte
fostul de mine, azi sunt.

ACEASTĂ ŢARĂ DE VIS

Cînd se va sfîrşi asfaltul drumului
trupul meu şi trupul tău se vor face asfalt
ca să nu rămînă necălătorită
această ţară de vis.

Cînd vor cădea frunzele pomului,
cînd se va veşteji iarba cîmpului,
pletele mele şi pletele tale
se vor aşterne pe cîmpuri
ca să nu rămînă înfrigurată
această ţară de vis.

Cînd vor seca izvoarele
şi cînd ploile vor pleca în sus
eu şi cu tine ne vom ţine de mînă
şi vom plînge, vom plînge
ca să nu rămînă văduvită de tristeţe
această ţară de vis.

Cînd vor muri cîinii,
cînd vor pieri caii,
cînd iepurii vor fi mîncaţi
de gura morţii,
cînd ciorile negre
şi pescăruşii albi
vor fi mistuiţi în guşa aerului,
eu şi cu tine vom fi
cîine şi cal
iepure şi cioară,
dar mai ales vom fi
pescăruşul cel alb
ca să nu rămînă
fără diadema de carne vie
această ţară de vis.

LECŢIA DE CITIRE

Scriere este totul.
Peştele e literă
în alfabetul mării.
O frază sunt păsările-n zbor.

Totul e scriere.
Totul este de citit.
Piatra poate fi citită, —
iar norii ne spun o poveste.

Triste, muncite alfabete,
înşiruind istorii vaste.
Chiar mîna mea ascunde-n sine
uitata scriere a unui imn.

Stau singur şi în gîndur', Doamne,
iar gîndurile litere îmi sunt.
Încerc să recompun o frază
dar timpul meu preschimbă scrisul.

O, de-aş putea să te citesc,
O, de-aş putea să desluşesc
aceste stranii alfabete...

STAREA DE A FI

Ah, n-o să ştie nimeni
gingaşa pricină a leandrului
profunda pricină a stejarului
cauza ochilor mei.

Ah, n-o să știe nimeni
zburata pricină a păsărilor
împietrita pricină a pietrelor
cauza inimii mele.

Ah, n-o să știe nimeni
neagra pricină a pămîntului
curgătoarea pricină a rîurilor
cauza sufletului meu.

PIETRE DE MÎNCARE

Vine un animal și mănîncă
o stîncă.

Vine un cîine ce latră
și mănîncă o piatră.

Vine un fel de nimic
și mănîncă nisip.

La urmă vin și eu
ca să mănînc acest ecou.

— Ecou de ce?
— Ecou de nu știu ce!

BIBLIOTECA [illegible]
CLUJ-NAPOCA

CIREŞAR

Nimeni nu ne crede dacă sărutăm
pasărea în zbor, iarba înverzind.
Noi suntem un fel de martori
ai adolescenţei ruginind.

Nimeni nu ne spune: bea flămîndule!
Nimeni nu ne spune: însetatule!
Curge primăvara pe sub fluturi,
visător podeaua curge pe sub tine, patule!

Lasă-te pe somnul meu, tu vis frumos,
cade-mi tu în gura mea căscată
roşie cireaşă dintr-un chiparos,
zînă inventată!

DESEN PE O ARIPĂ

Putem să credem că am scris
ceea ce poate fi citit
pe aripa unei păsări din vis
nemărturisit.
Putem să spunem că am spus
ceea ce spune piatra unei pietre
cînd plîngi la cel de al treilea strigăt de cocoşi
Petre.
Putem să spunem că din nou
avem o cruce pregătită
pe care vom răstigni un ecou
sau poate această clipită.
Vom bate timpul în cuie

487527

toc, şi, toc-toc...
Imaginea ta amăruie
vom zvîrli-o în foc.

CIULEANDRA

I

Cai am văzut galopînd
pe coarne de melc ca pe iarbă!
Pe un miraj de coarne de melc,
pe un gazon văzător de coarne de melc.

Ah, iar sunt frumos la vedere!
Iar m-a părăsit umilinţa trupului,
iar îmi decade de sub sprînceană, peste surîs
umbra stelei polare!

Mă voi azvîrli ca la şapte-spre-zece ani
pe spate, cu spinarea şi înapoi
peste miriştea aceasta
de coarne de melc!

Cai graţioşi levitînd
cu potcoava pe iarba de coarne de melci
trec astăzi spre ieri
şi de ieri înspre ieri, vin la mine
să-mi mănînce urîtul, să-mi pască
albăstrimea cerească!

II

Lucrează timpul pentru mine
secunde de sidef şi de carne,
moluşte pietrificînd
în crivăţul cu ţeavă de tun.

Se strîng iubitele mele
în brațele altora ca în spînzurători, —
ploi neplouate și ouă
fără pui!

Nimeni n-a vrut să mă spele, —
decît vrăbiile cu stridentul clăbuc
al neființei...
Văzut-ați ce baie
și ce curățire
stă în spălarea cu praf?

Alege-s-ar piatra de piatră
și verdele alege-s-ar de frunză!
Nimic mai mult, eu, atîta le zic:
să fie ce sunt!

NIMIC NU ESTE ALTCEVA

Nimic nu este altceva.
Piatra îmi este verișoară
Rudă de tată îmi este pomul
Rîul se trage din ochiul maică-mii
Nimic nu este altceva.
Cel de ieri și cu cel de mîine
sunt frați de timp.
Cel de sus și cu cel de jos
sunt frați de aer,
Nimic nu este altceva.

Mersul norilor pe cer
e siamez cu mersul norilor pe ape;
starea de tristețe

e logodnică cu bucuria
iar jalea îmi încoronează
cu o aură de dinți albi
rîsul celui ce a apucat să rîdă.

Nimic nu este altceva.
Moartea calului
se odihnește în fundul ochiului meu.
Moartea acestei toamne
se reazimă cu ceafa pe o pernă albă de zăpadă.

Moartea se aseamănă
întocmai cu nașterea.
Nimic nu este altceva.
Ce am simțit înainte de a mă naște
voi simți și după ce nu voi mai fi.
Cum a fost atunci așa va fi atunci.

Nimic nu este altceva.
Totul este totul
iar eu sunt tu.
Nimic nu este altceva.

STRIGAREA NUMELUI

Eu i-am arătat ei o piatră verde
și am rugat-o să nu plece.
Eu i-am arătat ei un cal cu șapte șei
și i-am spus: nu pleca!
I-am arătat o pară zemoasă și i-am spus:
Mănînc-o și nu pleca, nu pleca!
Pe fiul tatălui meu i l-am arătat ei.
I-am spus: uite ce tată frumos am!

Rămîi şi nu pleca!
I-am arătat un trifoi cu patru capre;
o inimă cu două trupuri;
o pasăre care zbura înlăuntrul oului
şi i-am spus: nu pleca tu de la mine!
Dar ea
a plecat pentru că începuse să plece.
Am strigat după ea:
Spune-mi măcar cum te cheamă, dacă pleci,
spune-mi măcar cum te cheamă!
Ea
şi-a întors numai atîta chipul
cît să-i fie profil peste umăr,
şi-a spus ceva din care am auzit
dacă am auzit...
mie singuratecului mi s-a părut
că mi-a zis:
A venit toamna, e timpul ca îndrăgostiţii
să ştie numele iubitelor lor —
după cum frunzele cînd soarele le bate
bănuiesc că au umbră...!
Cred că umbră era cuvîntul pe care
l-am desluşit,
înainte de a pleca Umbra.
Iubita mea.
Iubita frunzelor...

ALTĂ MATEMATICĂ

Noi ştim că unu ori unu fac unu,
dar un inorog ori o pară
nu ştim cît face.
Ştim că cinci fără patru fac unu
dar un nor fără o corabie
nu ştim cît face.
Ştim, noi ştim că opt

împărțit la opt fac unu,
dar un munte împărțit la o capră
nu știm cît face.
Știm că unu plus unu fac doi
dar eu și cu tine,
nu știm, vai, nu știm cît facem.

Ah, dar o plapumă
înmulțită cu un iepure
face o roșcovană, desigur,
o varză împărțită la un steag
face un porc,
un cal fără un tramvai
face un înger,
o conopidă plus un ou,
face un astragal...

Numai tu și cu mine
înmulțiți și împărțiți
adunați și scăzuți
rămînem aceiași...

Pieri din mintea mea!
Revino-mi în inimă!

DESCRIPȚIE

Ea mergea mîndră, suavă, împiedicată
printr-un pasaj de lei cu aripi.
Mai bateți și voi puțin din pene, fiarelor,
mai răcoriți-mi inima cu neputința voastră
de a zbura!

Ea își alesese drept trunchiuri gîturile de girafă.
Mi-aduc aminte, îmi spusese:
Trebuie să fie ceva de animal mut
în arborii ăștia,
un fel de ființe cu frunze în loc de cap.

Ea mergea printr-un culoar de păsări înghesuite.
Ea mergea mîndru, ușor împiedicat, timid.
— Unde te duci tu, am întrebat-o, unde
te duci tu?
— Unde să mă duc, nu vezi că stau
în brațele tale, orbule?

ALUNECAREA GÎNDULUI

Nimic mai alunecos decît spinarea păsării;
pat îmi voi face din aripa zburînd;
îmbrățișat cu simunul voi săruta pe gură
norul albastru.
Veniți și zburați și plîngeți;
să se topească odată sarea aceasta.
Voi pune strigătul meu la uscat
ca să avem cu ce da gust mîncării.
Evaporă-te mînă a mea dreaptă, —
să rămînă albă bucata de var,
să stingem cu ea focul din apă
și nenorocul.
Du-te tu de la mine
mers al meu de cal pe două potcoave.
Smulge tu și lasă-ți în mîini
ca pe un iepure viu cuvîntul acesta.
Lasă să fie acest creier frumos
plapumă pentru ideile friguroase.
Culcă tu în fundul ochiului albastru
animalul rănit cu vederea de mine.

Să-l tragem jos de pe cal pe acest vînător:
Bubuie timpanul meu pe care și-l ține
ca pe un scut apărîndu-se împotriva tăcerii.
Din blînda mea vorbă să-ți faci un cort
să-ți iei drept pernă limba mea roșie.
Lasă-te tu pe tine gustat
binemirositorule!
Să te sprijini în osul frumos al claviculei.
Ața unui fir de păr alb să ți-o faci coardă, —
să tragi fără milă în dușmanii noștri
și mort fiind
să vii să-mi spui că ei sunt morți.

LA ULTIMUL ETAJ

Ea stă singură acum la ultimul etaj,
mirosul ei suav pîlpîie,
orașul se îndepărtează — înhămat la cîinii
vagabonzi și flămînzi.

Să punem pîine pentru vrăbii
și trupurile noastre uscate și fărămițăle
să le punem
pentru pliscurile de argint și flămînde
ale zeilor nevorbitori.

Mai multă milă pentru stelele care răsar,
mai multă compasiune pentru raza
de la lună,
mai mult frig pentru pietrele înghețate
și mie,
mie, pentru mine, — mai mult aer.
Mai mult aer!

CE ALB, CE NEGRU DE ALB!

Ce alb, ce negru de alb,
cîte stele în stele și stele lîngă stele în alb
și vine vîrtejul și vine vîntul și vine
suflare de aer
și ne suflă și smulge
și ne duce de pe noi
cortul pielii noastre.

Și rămînem roșii în sînge, în foarte sînge
și se topește de noi doi gheața,
și se topește roșu,
și ne durem și ne durem în durere
rană pe rană
țipăt pe țipăt.

Și vine taifunul, tromba, aerul urlînd
și ne smulge zidul cel umed de carne
și ni-l duce și ni-l izbește
de un amurg de soare
și ne rămîn scheletele albe
pe zăpada albă.

Oasele de os cele albe
pe oasele de zăpadă cele argintii,
și devenim numărabili
și putem să ne numărăm unul pe celălalt
unu și doi și trei...
unsprezece, cincizecișipatru
optzeci și patru...

Și vine aerul turbat și în strigare
și ne împrăștie și ne risipește și ne suflă
și rămîne numai zăpada cea albă
scînteietoare
atît de scînteietoare cum este numai cuvîntul

atît de friguroasă cum este
numai cuvîntul.

Acolo pe zăpada cea albă noi doi ne-am iubit.
Urma noastră în zăpada cea albă este
aidoma copitei unui animal sideral
care a trecut prin zăpadă
niciodată acum,
totdeauna altădată...

VÎNĂTOARE

Nici n-aţi crede voi că pietrele
sunt copiii de aer ai păsărilor.
Ah, cît doresc să plouă torenţial
peste oceanul în care s-a înecat
totdeauna altcineva.
Nici n-aţi crede voi
că florile sunt gînduri de-ale
răsăritului de soare.
Ah, cît aş vrea să dorm
în casa iepurelui.
Nu, el n-o să se sperie.
Ceea ce am eu nu este un trup,
este un cort.
Ceea ce gîndesc eu nu este o rază,
ci este o pernă pentru iepuri.

CINĂ

Revelaţia este un fapt de jale.
Curiozitatea o durere.
De ce la urma urmelor să am atîta timp

pentru mirare.
De ce să am un ochi atît de mare
ca să săreze lacurile cu bărci?
Ar trebui să stăm la o masă
fără să ne fie foame
şi ar trebui să locuim o casă
fără să ne fie somn
şi eu să-ţi spun ţie:
— Ştii că a răsărit soarele şi că sunt!
Şi tu să-mi răspunzi mie:
— O fi dimineaţă, frate?

COLINDĂ PE LOC

Niciodată nu putem greşi prea mult
din pricina propriilor noştri ochi care văd aceasta.
Şi nici minţi nu putem prea mult să minţim
din pricina spaimei de-a rămîne noi înşine surzi.

Nici prea mult nu putem să trăim
şi nici prea frumos nu putem să trăim.
Altfel am putea să ne dezamăgim strămoşii.
Altfel am putea să ratăm şansa de a se naşte
cei care nu s-au născut.

Ne putem bucura numai atunci cînd nu ne vede nimeni,
cînd nu ne vedem nici măcar noi înşine.
Nu, noi nu ne mulţumim cu puţin,
dar ştim că mai mult nu ni se cuvine.

NEDREPTATE

De ce să auzim și de ce să avem urechi pentru auz?
Atît de păcătoși să fim noi încît să fim nevoiți
să avem
speranțe, pentru frumusețe
și pentru duioșie, ochi,
și pentru alergare, picioare?
Atît de nefericiți să fim noi
încît să trebuiască să ne iubim.
Atît de nestabili să fim noi
încît să trebuiască să ne prelungim
prin naștere
tristețea noastră urîtă
şi dragostea noastră înfrigurată?

ORFEU ÎN VECHEA CETATE

Poetul, cu un șoim pe umăr, intră în cetate.
El se simte foarte tulburat
şi întocmai ca steaua Canopus,
cea din emisfera australă
cea văzută numai de cei care poartă ochelari la inimă.

Nu-l vede nimeni pe poet.
Unii nu-l văd pentru că nu au vedere.
Alții nu-l văd pentru că nu au inimă.
În fine restul nu-l văd pentru că nu sunt.

Toți însă spun în cor:
Poetul nu este de băut, deci nu-l înțelegem!
Poetul nu miroase cum floarea

Cum putem să-l înțelegem,
cum putem să luăm ceea ce nu miroase ca floarea
drept floare?!

Poetul merge pe strada cea mare.
Du-te dracului, îi suflă șoimul de pe umăr,
du-te dracului de prost, îi suflă șoimul de pe umăr.
Poetul se face că n-aude nimica.

Am văzut cu ochii mei un poet intrînd în cetate.
El ținea în mîna dreaptă, în pumnul lui drept,
un șoim sugrumat.

SCURTĂ VORBIRE

— Vrei să trăiești numai pentru mine
și singur
și fără umbră, cum fără umbră este
cifra unu?
— Da!
— Dar tu ești dus, dar tu uneori ești
aidoma animalelor de cîmp!
— Da. Uneori sunt aidoma animalelor de cîmp.
— Nu uneori, —
întotdeauna ești ca un animal de cîmp.
— Da. Într-adevăr, întotdeauna sunt
ca un animal de cîmp.
— Tu nu ești ca un animal de cîmp, —
tu ești chiar un animal de cîmp.
— Da. Eu sunt un animal de cîmp.
— Mi-e scîrbă de tine, dar în același timp
mi-e foame de tine
și în același timp mi-e dor de tine.
Lasă-mă să-mi fie dor de tine!
— Da. Te las să-ți fie dor de mine.

— Nu, nu poate să-ţi fie dor niciodată
de un animal de cîmp;
şi nici foame nu poate să-mi fie de el;
cel mult aş putea uneori să-l dispreţuiesc.
Hai, mă laşi să te dispreţuiesc?
— Da. Te las să mă dispreţuieşti.
— Am ajuns să vorbesc cu toate animalele;
— mă port de parcă aş fi cosmic; —
de fapt, cine eşti tu, bestie?
— Cine să fiu? Eu sunt da.

CHIAR AŞA

Ce trist că spui da numai cînd te întreb eu.
Ce păcat că nu spui da din cînd în cînd,
fără să te întrebe nimeni...
Pe arbori nu i-a întrebat niciodată nimeni
nimic
şi ei spun da, neîntrebaţi.
Pe capre nimeni nu le-a întrebat
niciodată nimic,
dar behăie foarte tare cînd sunt mulse
şi nici măcar nu le dă prin gînd
să nu mai fie capre după aceea...

Stă piatra ca proasta şi neîntrebată.
Vine calul şi o calcă în potcoave
şi o balegă cu balega,
şi ea stă şi se toceşte
şi miroase a balegă
şi se lasă spălată de ploaie
...şi chiar tocită de priveliştea lunii
tot piatră rămîne,
fără s-o întrebe nimeni nimica...

STAREA CÎNTECULUI

Şi dacă s-ar deschide deodată un ochi
chiar pe clanţa pe care apeşi?
Ai mai putea tu oare
să pui mîna pe privire?
Ai fi în stare tu să intri într-o vedere?
Ai putea tu să fii văzul meu?
Ai putea tu să fii — dacă dintr-o dată
s-ar deschide un ochi, —
te miri cine ştie unde,
te miri cine ştie cînd?
Orbul de mine te întreabă
poţi tu, poţi tu să fii vederea mea?

INSIGNĂ

Această ramură a poeziei
a cărei umbră peste cer
alaltăieri lent se înscrie
iară vederii noastre, ieri...

Să fluture peste sfioasa
întindere de plai natal
mişcînd privirea şi răcoarea
tristeţii spusă virginal...

Această ramură a poeziei
a cărei umbră pe pămînt
şi duh de vînt şi de zăpadă
lent clătinîndu-o, îi sunt.

MOLIMA

S-a stîrnit o boală grea pe arcă.
Primele au fost maimuțele
cărora le-a căzut pielea.

Ce putem face cu ea? Vai,
nu putem face aproape nimic.

Am uscat-o la soare și ea
s-a micșorat foarte mult.

Maimuțele stau cu carnea goală
pe punte. Sunt roșii, se simt
foarte rău.

Am îngenunchiat cu toții și ne-am rugat
pentru ele. Dar ele nu se uscau
defel. Roșii și umede. Și suferind.
Nimic nu le face plăcere.

Cu toții ne-am gîndit că la rînd
vin șoarecii. Știu și ei asta.
Am pregătit o frînghie mai mică
pe care să uscăm pieile lor mai mici.

Marea curge liniștită sub arcă.
Pieile uscate ale maimuțelor au început
să miroasă urît, dar noi
încă nu ne îndurăm să le azvîrlim
în mare.
Soarecii au fost aceia care-au insistat,
cel mai mult, să le mai ținem
pe punte.

8

SPRE SEMN

Pînă și ciuperca gri a creierului
e mult prea materială.

Păr, piele, meninge, alb...
Ca și cum am mîngîia o tablă
de logaritmi.

Pune degetul pe cifră!
Să fie aceasta un înțeles al pipăitului?

Atîta lumină îți taie vederea
pînă cînd îți pui geana
pe o rază de soare!...
Dar are aceasta vreun înțeles?

Unde sunteți voi, stări ale neliniștii
și tu Insignă, unde ești?

Îmi pun tîmplele
între literă și hîrtie

— Dar nu este nici un loc între ele,
rîse îngerul, —
ce cauți tu, acolo, în îmbrățișarea lor?

EPICA MAGNA

— 1978 —

DESCRIEREA LUI A

Îl opun pe A lui 1.
Nori peste semne.

Explozia inimii în desimea ei
rabdă să se spargă trupul.

Gînd cu ancoră A,
în zeama gînditoare a creierului.

Credeam că totul vorbește.
A m-a despărțit de auz.

Templu al cuvîntului, A,
rugarea trupurilor noastre fumegînde, —
vulturul ți l-am ucis
schimbîndu-te în lucru.
Gîndire devenită strigăt,
înzdrăvenind un mormînt.

A, te-am făcut trup
ca să rămînă din trupul meu
după spulberare
A.

Îl opun pe A, mie.
Sufletului meu îl opun pe A.
Luptă care naşte înţeles.
Cort al amintirii mele.

Trece timpul peste A.
Viaţa-mi curge pe sub A.
Soarele se închină la A,
la steaua cuvîntului, — A

Tu care nu eşti, —
A,
cine o să te gîndească, cine?
Gîndeşte-mă tu A, pe mine.
Gîndeşte-mă tu.

Înmormîntîndu-mă, —
A,
trup îmi rămîi, al gîndirii.

Faraon împăiat cu paie
încălecat cu cai
înverzit cu iarbă
uscat de apă,
şi udat de toate razele stelelor.
Sub piramida ta, A
voi depune mărturie
de faptul că m-am născut
şi de faptul că am murit.

În numele iepurilor, A
în numele ierburilor, A
în numele bolovanilor şi al nisipurilor,
A,
în numele numelui meu, A

depunem prin tine mărturie
pentru nedreptatea,
de a fi nemaifiind.

Vorbirăm stelele.
Cîntarăm vorbirile.

A, te opun lui 1.

PEAN

Nu trebuie înţelese sentimentele, —
ele trebuie să fie trăite.
Nu trebuie înţeleşi porcii, —
ei trebuie să fie mîncaţi.
Nu trebuie înţelese florile, —
ele trebuie să fie mirosite.
Nu trebuie să fie înţeleasă pasărea, —
lăsaţi-o pe ea singură;
nu-i faceţi ramură din inima voastră,
nu-i beţi cu respirarea voastră aerul,
aerul de sub aripă...
Nu trebuie mai ales să înţelegem, —
trebuie mai ales să fim;
dar mai ales trebuie să fi fost,
într-adevăr mai ales să fi fost.

ROATA CU O SINGURĂ SPIŢĂ

Mirosea a mort de pe altă planetă.
Pe şirele spinărilor de cai
încolţea iarba şi o egretă.
Mirosea a mort de pe altă planetă.

Inima toată mi-o băgasem în pietre
cum mîinile mamei în cocă
cînd ne gătea aer
la gîndul că pasărea se sufocă.

Ea ne povestea
povestea, cu-mpăratul
cel care se sprijinea de raze ca de un băţ,
şi care zărind în luminiş pe goala zeiţă,
deodată, hăţ!

Ah, doamne, ce miros!
Mirosea a mort de pe altă planetă.
Nefiinţa suavă ne apărea tuturora concretă.
Şi toate acestea se întîmpla
pre cînd roata numai o spiţă avea
şi nu roată se numea
ci linie se numea.

CLIPA CEA REPEDE

S-a pus la îndoială piatra
ca vorbire.

Au zis de fluture că este
o respirare, —

de cartof, de porumb şi de prună,
strigăt de nefiind, —

la fel de porc, de capră şi de lună,
fel de mestecînd.

Ei n-au știut nici să citească
leul în alergare,
că literă preeste și zeiască.

N-au descifrat cîmpia mare,
marea cea mare,
viața prea singura
ce ni s-a dat...

AMINTIRI DE CÎND ERAM PIATRĂ

Ca un răget luminos, în creierul meu
a explodat o celulă;
de străinătatea prea nouă
în care se afla
rătăcind de la începuturi.

Mințile mi s-au umplut de un miros
de stea moartă,
de animale gîndite în vis,
de funingine bolborosind
roșcata înțepenire a pietrei.

Eram atît de rari, —
(mi s-au părut că aud) —
atît de foarte rari încît
cu toții la un loc
n-am fi putut să umplem unul.
Unul, era departe în viitor
pregătit de împietrirea noastră numai.

Aveam nume,
fiecare alt nume aveam;
trebuia să fi murit îndelung

trebuia să fi pierit profund
ca numele vreunuia dintre noi
să devină cuvînt.

Nume lîngă nume și lîngă nume
era strigarea.
Definitiva moarte numai
ne lega
ca un cuvînt.

Capul mi s-a umplut de un miros,
oasele, pe dinlăuntru
mi s-au umplut de un miros
de moarte
mai veche decît viața.

O neputință de a spune doi,
o neadunare cu nimeni,
o neadunare cu nimicul, —
ca un răget luminos
mi-a explodat în creier.

RESPIRAREA AERULUI DE SUB ARIPĂ

Nu, nu se poate
vultur stingher,
fără de roate
să stea pe cer.
Pasărea, marea
care e-n zbor
cu respirarea
am s-o dobor.
Dintr-o umflare

pot ca să-i ţip
aerul tare
de sub aripi.
S-o las să cadă
ca un comet
cu tot cu coadă
pe al meu piept.
Să-mi fie salbă
şi crinolin.
Ah, pată albă
O, jeg senin.

PRĂBUŞIREA UNUI VULTUR ÎNTR-UN OM

M-a izbit vulturul prăbuşindu-mi-se pe umăr.
Clonţul lui mi-a luat aerul din plămîni, —
treaz fiind încă, m-am trezit
cu lăuntrul meu plin de zburătoarele cerului.

Ferească-mă, să stea şi cerul cu stele în mine.
Prea puţină mi-e viaţa, încît
dau liber vederii şi razei ei
dau liber.

Atîta vă rog, scoateţi-mi din plămîni pe vultur.
Am să-l duc în spinare să-l îngrop la vîrf de munte.
Atîta doar vă rog, scoateţi-mi vulturul din plămîni.
Mă sufoc; penele lui îmi umplu respirarea.
Strein de moartea mea
e vulturul mort.

FINISH

Alergam atît de repede încît
mi-a rămas un ochi în urmă
care singur m-a văzut
cum mă subțiam, —
dungă mai întîi, linie apoi...
Nobil vid străbătînd nimicul,
rapidă parte neexistîndă
traversînd moartea.

COLINDA COLINDELOR

Ah, legile fixe
ca și cum am trăi un timp oprit.

Am început de la o vreme să imit natura.
Un grec în trecere prin inima mea mi-a zis:
misterios este numai ceea ce există,
iar logic este numai ceea ce nu este.

A treia oară ninge în dimineața acestui an.
Pun mîna pe zăpadă și se stinge,
și creierul liber mi-l pun

în dorința de os de floare de zăpadă
spre apărare de cald.

Orice gest e mai frumos decît o statuie,
orice gînd de alb
duce în brațe un fulg uriaș de zăpadă.

Şi dacă auzul s-a pierdut într-un lătrat de cîini,
şi dacă vederea s-a oprit în steaua Venus,

şi dacă codrii negri bat în geam,
şi dacă mi-eşti departe,
ningi tu, ningi tu, ningi tu...

Şi dacă un cuvînt copil
se cere din cuvinte,
şi dacă un albastru cer
se scurge din morminte
şi se preface şi se duce
spre deltele mai suse,
mai smulse,
mai foarte alte animale,
mai foarte alte plante.
Şi dacă legea stelei fixe opreşte cu fiinţa ei
saltul de doi, zvîrlit spre trei
al unui unu.

...Potop îndepărtat şi surd de om rupt.

Ce rece este, şi măreţ
şi cît de singur este şi geometric.
A trecut un pers prin inima mea
şi n-am de gînd să vă spun ce i-am spus.

Atîta doar că sunt din ce în ce mai greu şi mai greoi,
cum grea greoaie este turma peste oi
şi raza de la stele peste noi.

Dar a trecut un cal prin mina,
eu am trecut printr-un stejar,
stejarul a trecut prin secunda
aceasta.

Lerui ler, pierdeți, pierdeți
ca să vă rămîneți
Lerui ler, pierde-m-aş pierde
ca să-mi rămînă singurătatea
mie.

ANATOMIA, FIZIOLOGIA ŞI SPIRITUL

Ia-mi creierul
în mîinile tale moi
și învelește-mi-l
cu osul luminii.

Prima mărime peste zero este infinitul,
peste nimic, —
totul.

Desigur, pentru recea întemeiere a furnicii
eu sunt zeu cu putere
vai, numai de moarte.

Desigur, eu mă închipui furnică
pentru zeul meu
pe care totuși mi-l pot imagina prin mîntuire.

Desigur, și zeul meu își are zeul lui.

Cum or fi fiind zeii zeilor
şi cîtă despărţire de nefiinţă
va fi fiind între zeul zeilor zeilor
şi zeu

între zeu şi furnică
şi furnica zeul cui va fi fiind ea

și zeul zeilor cărora
va fi fiind ea.

Toată mărturia e de față.

Semnul este; nu-l vedem.

Stăm pe un cap de zeu fără să știm.
Mîncăm legea timpului
spunîndu-i sîmbure de nucă.
Necitită, ea poate fi mîncată.
Imaginea întregului
ar putea fi o fălie în stîncă, —
dar necitită, ea rămîne doar prilejul,
trist,
al ruperii copitei unui cal
scăpată în ea.

Toată mărturia e de față.

Ar trebui nu ochi rotund,
ci vederea ca oul.

E literă scrisă de jur împrejur
cum aerul de jur împrejurul globului,
cum carnea de zeamă a piersicii
de jur împrejurul sîmburelui creieros.
Acolo, în locul de unde,
deodată, se vede totul,
cînd
a vedea nici nu mai înseamnă
a vedea.

Trupul este făcut să fie mic.

Sarcina ochiului e să vadă linia.
Cifra e făcută să fie
lipită din micime, pe neființă.
Dar, vai, nu există mic,

nici micime nu este.
A fi mic, a fi număr,
a avea ochi
e numai o prăbușire din infinit.
Un infinit care cade din infinit.

Prima mărime peste zero este infinitul.
Mai mare peste nimic este
totul.
Stăm pe un cap de zeu fără să ştim.
Virușii stau pe noi fără să știe.

Toată mărturia e de față.

Strig:
Nu ochiul trebuie deschis,
ci vederea.
Strig:
nu urechea trebuie ciulită, —
muzica lumii folosește urechile
cum cel care a băut
zidul sau trunchiul copacului.

Mă ridic și spun:
dacă poți, uită și nu-ți aduce aminte nimic
decît numai întîmplările tale și atît,
nu-ți aduce nimic, mai ales legea uită-o.
Miră-te de tot ce ți se întîmplă,
miră-te de tot ce vezi,
atîta timp cît ai să te miri
ești salvat.
Amintirea te-a părăsit
și nimic din începuturile lumii nu te mai
cercetează.
Ține-ți minte numai propriile tale întîmplări
căci te-ai spulbera mai repede decît
însuși gîndul spulberării dacă ți-ai aduce aminte.

Moartea este prima amintire,
și cea mai veche.
Amintirea lui nimic
amintirea lui nimeni
amintirea lui zero.

Ea e memoria.
Dar se șterge, se acoperă
cu sînge
cu miros de carne arsă
cu mirarea sîngelui, numită groază
cu sunetul de nisip de clepsidră
al ruperii osului.
Atît îți zic, miră-te,
atît îți zic, urlă de durere.
Cine strigă și cine zbiară, cine urlă
și cine se vaită,
cine se-ngroapă în miros și în putoare și în
dampf, în miazmă,
cine plînge
și cine se sărează,
cine se amărăște
și cine se zguduie și se hohotește și se zbate,
cine se jupoaie, se rupe, se smulge
acela nu-și aduce aminte de nimic
acela nu are memorie,
e ocolit de lege,
este.

Între mine și tine
numai cuvîntul, acest organ fioros
și comun amîndurora,
este.

Să-l rupem pentru liniște
să-l rupem pentru liniște;
lasă-mă înspre tine
lasă-te înspre sinea sa

de care ești legat
cu un organ fioros
și rupe-l!

Să treacă o pasăre printre noi doi.
Ba nu, *trece* o pasăre deasupra mea.
E liniște, e o tăcere
în care se aud cifrele.

Aripile ei mari și moi și mov
ca de mîl transparent
abia se înclină
sprijinindu-se pe stîlpii aerului.
Ba nu, eu mă clatin atîrnînd
de capătul privirii mele
ca un spînzurat de frînghie.
Ba nu, trece o pasăre magnetică,
leneșă, statică
În liniște, cînd dă din aripi
parcă se deschid ferestre.
Ba nu, se aud cum se deschid ferestre
de parcă o pasăre moale
ar zbura leneșă.
Ba nu, se deschid ferestre și o pasăre
Ba nu, aripa păsării parcă deschide ferestre.

E liniște, trece o pasăre
de parcă ar deschide ferestre,
aripile ei sunt
ferestre.

Da.

FULGERUL ŞI FRIGUL

Toţi cei din curte, deodată,
neliniştiţi, am simţit prezenţa aripei.
Acest lucru s-a întîmplat într-o luni după amiază,
acum un an.
De atita vreme, mai ales seara,
fără să ne spunem unul altuia ceva,
mai ales seara, seară de seară,
am simţit prezenţa neliniştitoare a aripei
printre noi cei din curte.
Cu discreţie, am căutat în arţar, în magazie, în lucarnă,
sau chiar sub fotoliul mare din sufragerie.
De asemeni, am căutat după tabloul cu ramă bogată,
de familie, printre rochiile femeii din dulap,
după perdeaua de catifea, vişină putredă.
Părînd a privi oriunde altundeva,
în timp ce vorbeam orice altceva,
prezenţa aripei ne neliniştea şi ne nelinişteşte.
De aceea radioul întotdeauna este pus mai tare,
iar pompa din curte lăsată să curgă zgomotos.
S-au înmulţit pisicile şi cîinii din această pricină,
iar becul electric de la intrare e lăsat aprins
toată noaptea.
Abia acum, după un an de zile,
plecînd în grabă din casă, chemat de un pacient,
i-am simţit brusc, în spinare,
adierea rece.
M-am oprit în colţul străzii
şi, fulgerător, mi-am întors chipul spre casă.
Ah, tu frig, şi tu fulgerare!
Îngerul este chiar zidul casei,
zidul cel mare tăiat la mijloc de o fereastră pătrată.

Chiar acest zid este,
acesta, cu fereastră pătrată!
Chiar el este
privindu-mă rece, fix.

O CONFESIUNE

Încă nu pot să înalț un imn liniștei
pe care mi-o doresc și de care mi-este foame.
Nici o casă în care am stat
nu m-a ținut prea mult înlăuntru ei.
Aș vrea să pot să locuiesc
în propriile mele cuvinte,
dar îmi atîrnă greoi prin ușile lor
trupul spre regnul animal.
Bucuros aș da cîinilor ce este al cîinilor
și arțarilor ce este al arțarilor,
dar urletul cîinilor este pentru mine închis,
iar mirosul arțarilor oprit.
Va trebui să mă mut mult mai sus,
va trebui să arunc lestul, —
dar numai gîndul că ceea ce este sus
este aidoma cu ceea ce este jos, —
mă tulbură și mă face să aflu
că orice azvîrlire nu are direcție,
că orice lepădare e statică.

LA NORD DE NORD

Și ceea ce nu există poate să moară,
la fel ca viața unui animal boreal
despre a cărui stare crepusculară
n-am știut niciodată nimic.

El apărea cîteodată
în felul tău de a merge,
dar prea somnolent eram ca să-l văd.
El cînta uneori în privirile tale
cînd te uitai prin mine
spre propria mea adolescență.
El îți prelungea uneori mîna.
El îți adăuga mirosul
cu suavul miros al descompunerii
unui schelet de fulg de zăpadă.
Niciodată nu i-am simțit prezența
nici măcar în această secundă
cînd înfrigurat deodată sunt solidar
cu tot ceea ce nu există.
Vai, chiar și ceea ce nu există poate să moară.

A MURI ÎN ZBOR

Brusc, pasărea a murit în zbor;
ca o pupilă piezișă taie un nor.
Șterge cu aripa flască
steaua verde gata să nască.
Suna murdar și greoi
prin aripa ei, aerul a noroi.
Cade din ce în ce mai încet
spre secret.
Din interiorul cel mare spre interior
fără trepte și neagră,
clătinîndu-se pentru nimeni
sporind cu greață singurătatea...
Lovește frunza, fructa;
urmează un sunet de picior de animal
în fugă atingînd pămîntul
inundat
de lacrimi independente de ochi,
de umezeală independentă de frig,
de tăcere independentă, migratoare.

METAMORFOZELE

„Atît de distrat era cînd vorbea, încît uita cine este, cu cine vorbește, în ce timp și în ce loc vorbește".

C. SUETONIUS TRAMQUILLUS – **CLAUDIUS XL**

I

Brutală starea de a fi!
Somnul nu consolează luptătorul obosit.
Visul soldatului rupe aripile
fluturelui.

Ah, numai zigzagul
spune ceva despre stele.
Numai zigzagul de fluture
ațipește floarea.
...Și adoarme răgetul de leu.

Brutala stare de a fi,
fără de somn este.

II

Frumoase animale are acest pămînt,
de toate felurile,
și în toate timpurile.

Ca să nu mă distrug din spaimă
în fiecare secundă
am fost lăsat să fiu
oricine, altcineva.

Ca să nu mă sfărîm asuprit de mirare, –
de mirarea de a fi,
mai întîi am fost lăsat să fiu șarpe
cu piele solzoasă și gri.

Şi cu toate amintirile de şarpe...
Ca şi cum aş fi fost şarpe dintotdeauna.

III

Nu există decît o singură viață mare
la care noi participăm.
Nu există decît o singură viață mare
restul, nu suntem.

IV

Deodată, la Pol, am fost urs.
Şi memoria urşilor mi s-a dat
ca să mi se pară firească starea de urs.

Ursul îmi spuse:
— Ca şi cum aş fi lovit
de o săgeată, sunt.
Otrăvit şi inconştient
de felul meu de a fi,
pe care i-l mărturisesc întruna.

Îi spun totul fără să ştiu că îi spun ceva.
Ca într-un leagăn eu port în creierul meu
şi clatin
ideile lui şi pofta de a şti.

Toți mă socotesc străin
pe această zăpadă!

Numai el nu mă socoteşte străin
şi de aceea află.

V

Nu există decît o viață mare,
o singură viață mare la care noi toți participăm.
Moartea e starea de dinainte de a te naşte.
Nu există decît o singură viață mare.
O trăiesc născuții
unul cîte unul.

VI

Ca să suport să fiu și ca să nu mă speriu
că sunt, —
trezindu-mă leu, memoria leilor mi s-a dat.

— Nu cunosc un animal mai blînd decît leul,
îmi spuse leul,
noi nu mîncăm decît atuncea cînd
ne este foame.

Noi nu mîncăm decît atuncea cînd
ne este foame.
Decît atuncea cînd
burții noastre,
domniei sale
îi este foame.

VII

Nu există decît o singură viață mare,
la care noi, călătorule, participăm.
— Da, zise melcul cel cu două coarne.
Da, zise el.
Să visăm, să visăm
dar să și facem altceva.
Bunăoară să populăm realul.

VIII

Ca să nu mă speriu și ca să nu mă distrug
de spaima de a fi arbore,
mi s-a dat memoria arborilor;
și umbră mi s-a dat ca și lor pe timpul soarelui;
și aventuri de copac mi s-au dat,
ca să suport să fiu lemn
fără să ard dintr-un gînd.

— Ca un pom cu ramuri, istoria
să ne ia de fiecare dată de la început! —
îmi spuse gutuiul, —
...să reia de fiecare dată
de la început, să ne reia,
și în așa fel
ca fiecare în parte să-și joace
rolul principal și verzos
cu desăvîrșire!...

IX

Există o singură viață mare
la care noi participăm;
fiind tot timpul, unul — altul, —
și altcineva fiind mereu,
singuratecul care este.

X

Moartea e starea de dinainte de a te naște,
îmi spuse cadavrul.
Ca să nu mă mir și ca să nu mă speriu,
că sunt cadavru, —
mi s-a dat memoria înghețată a cadavrelor.

— Cuviincios ar fi să facem un Hai-Kai, —
pentru tine, mîini albastre și ochi țeapăn, —
gură întredeschisă și nestrigătoare, —
timpan oprit la cuvîntul „mamă“, —
pentru tine, vom face un Hai-Kai!

„Atîtea păsări zboară încît
ochiul mare al aerului va rămîne fără sprîncene!“

XI

Există o singură viață mare
la care noi participăm.

XII

Şi ca să nu mă fac nisip, de mirare,
piatră fiind,
memoria pietrelor mi s-a dat.

— Mişcarea naşte timp!
Cel care stă, nu este.
Cel care mişcă, are trecut.
Cel care arde luminează.
Cel care s-a stins, este orb.

XIII

Există o singură viață mare,
chiar și cifra unu face parte din ea.

XIV

Călător sunt prin viață;
egal sunt cu tot ceea ce este, —
de la pește la pasăre,

de la iarbă la zarzăre,
de la capră la iepure, —
toate acestea le sunt, clipă de clipă.
Fiecare-n alt timp,
și fiecare, fiind dăruit cu toată memoria
cuviincioasă a celui care se mișcă.

XV

O văd trecînd dureroasă, adunată între umerii ei.
Împodobită de înfrîngeri ca de un curcubeu
și urmată de-a pururi de sufletul meu
ca de un tren fără șine.
Tîriș îl ține de mînă
pe Ion,
fiul ei
cel alb și bine mirositor,
cel înnebunit de răsfăț;
singurul ei sprijin,
bastonul ei de nervi, de carne și de oase.

O văd o vreme și după aceea orbesc.

XVI

Există o singură viață mare
la care noi participăm.
Numai eu, străinul, —
Cristofor Columb prin iepuri,
Magellan prin frunze,
și Nansen prin pietre,
fiind toate acestea, —
ca să nu mă suprim din mirare
amintirea lor mi se dăruie pentru totdeauna
ca și cum ar fi a mea.

XVII

Sunt pasăre cu patru aripi,
cămilă fără cocoașă,
cer cu doi sori, —
și nor care plouă pe mare...
Corabie scufundată în aer,
fluture înțepat de o privire
și frumos ca și cum aș fi mort.

Moartea e starea de dinainte
de a te naște...

DEZÎMBLÎNZIREA

De mult negru mă albisem
De mult soare mă-nnoptasem
De mult viu mă mult murisem
De visare mă aflasem
Vino, tu, cu tine toată
ca să-ntruchipăm o roată
Vino, tu, fără de tine
ca să fiu cu mine, mine
O răsai, răsai, răsai
pe infernul meu, un rai
O rămîi, rămîi, rămîi
Palma bate-mi-o în cui
pe crucea de carne
cînd lumea adoarme.

ROSINANTA

Mi-ar veni să strig
că mi s-a pîngărit gingășia.
Dar, prea bine știu că uneori
sinceritatea e o viclenie
ca și adevărul în gura vulpii.

Dezbrăcat de memorie, și avînd
însușirea tăcerii
las în deplină afundare
tristețea rece a lucrurilor,
și cele două trei făpturi mai vechi
ce nu se pot dezlipi
de bătrînii strămoși
ai acestei secunde libere
le las în înțepătoarea lumină
și în solemna reclădire.
Şi totuși, ce aparte lumină lucea
ce fel de dimineți
de o altă culoare a sîngelui
erau cu puțin înaintea izbucnirii războiului.
Tata mă lua pe cadrul bicicletei
și rulam astfel spre marginea orașului
pe lîngă gardurile de lemn
ale vechilor depozite de cherestea.

Întins în iarba ca o junglă
prin fața ochiului zburau
avioane de luptă cît un ou de pasăre
cu aripi din coajă de ou de pasăre.
Era o vărsare de sînge
de scorțișoară, de cuișoare,
de boia de ardei.
Nu se prăbușeau niciodată
și pentru nimic în lume
nu le-aș fi atins cu degetul.
Clănțăneam numai din dinți

pînă simţeam că am
două rînduri la fiecare falcă.
Se năşteau vampirii de sîmbătă dimineaţa
din rumeguş şi apă de oi.

Somnul se arăta ca o alternanţă a luminii, —
secunda se arăta uneori eternă
moartea mai lipsită de infinitate;
decît punctul însuşi,
ea era mai mică.
Secunda ocupa totul,
mîncînd, devorînd, înghiţind, absorbind
totul
nemailăsînd nimic morţii
şi nemailăsînd nimic
morţii cea de dinainte de naştere.

Atunci, sau cam pe atunci, tata
mi-a croit haine
din pielea Rosinantei
pe care o tăbăcise singur
şi o pilise cu pila.

Peste noapte însă iapa
începea să se refacă
şi uşor ameţit de miazme
mă simţeam presat de copitele ei,
de coastele ei şi botul ei.
N-aş fi dezbrăcat-o ca să nu-l jignesc
pe tata;
n-aş fi putut s-o mai ţin îmbrăcată
din pricina coloanei de aer care mă presa
ca o suliţă.

Sinceritatea poate fi o mizerie,
iar adevărul pus în gura
unui dihor, o murdărie!

N-am descălecat ceea ce nu călăream
dar nici de dezbrăcat nu m-am dezbrăcat
de pielea Rosinantei tot una cu a mea.
Curînd după aceea a izbucnit războiul;
peste cinci ani s-a încheiat pacea; —
după mult mai mulți ani
am remarcat deodată în iarba ca o junglă
o luptă aeriană
între niște avioane cît oul de pasăre...
Şi acum mai am mîinile pline de gălbenuş uscat
care uneori începe să se refacă din sine
și-mi presează mîinile
și-mi subție degetele,
cu durere mare îmi subție degetele,
mai ales arătătorul, blestematul de arătător.

STAREA PE LOC

Ar fi fost un păcat și-o rușine să zbor
Ar fi fost o trădare
să devin dintr-o dată ușor
Greul pămîntului
care e dragostea lui pentru mine
să-l schimb într-un gînd, într-o înălțime
Dragostea acestui glob imens și greoi,
prin moarte
Dacă m-aş fi numărat în trei sau în doi
l-aş fi lăsat ca vita fără păşune
și ca lumina
fără de ochiul de rugăciune.

Mai sunt pentru că el mă este.

Dar ce lungă și sîngeroasă poveste...

CINA GENERALĂ

Vezi, îmi spuse el,
vine un moment în care durerea se schimbă în indiferență
și nenorocul
în obișnuință.
Nu-ți mai pasă cine știe ce, —
și un fel de liniște
începe să te cuprindă.
Te surprinzi, îmi spuse el
privind prin brazi, prin cai,
prin ocean și prin alte multe
ca prin sticlă.
Al tău și al fiecăruia, —
îmi spuse el,
nu se mai sprijină.
Fosta dragoste, foamea,
strigătul, îmi spuse el,
par împărțite la o cină generală.
Ah, dar existența fiecărui individ, îmi spuse el
este nesfîrșită și măreață.
Resturile ei nu durează decît o secundă,
iar întinderea morții, nici atîta.

BLESTEMAT, AH, OCHI DE PIATRĂ

Vai vieții mele, încă de la naștere
ochi de piatră în trup de apă...
Vederea, ca tăria păianjenului
sprijinindu-se pe balele lui geometrice.
Atîrnă greu ochiul de piatră
și sfîșie apa.
La ce bun vederea pietrei pentru apă
cînd trebuie să înghețe apa de frig
cînd trupul trebuie să-mi fie de gheață

bloc lucios şi transparent de gheaţă,
gheaţă tare, gheaţă solidă
ca să nu-mi cadă ochiul de piatră de sub sprînceană
ca să nu-mi alunece prin piept
prin pîntec şi prin picior
ca să nu-mi ajungă vederea lui de piatră
sub tălpile mele de apă.
Blestemat, ah, ochi de piatră în trup de apă,
trebuie să-nghet ca să te ţin sub sprînceană,
mai friguros decît frigul
trebuie să mă ţin
în toiul frigului
ca să văd vederea pietrei cu tine.
Blestemat, ah, ochi de piatră în trup de apă!

FIZIOLOGIA UNUI SENTIMENT

Îmi pun cuvîntul pe gîndire
şi ea se rupe strigînd şi urlînd.
O, de-aş avea o cît de cîtă greutate
aş putea să zbor.

Îmi pun mîna pe pămînt şi el se crapă
şi fug şobolanii din galerii gemînd.
O, de-aş avea o cît de cîtă greutate
aş putea să zbor.

Îmi pun sufletul în trup
şi el mi se lungeşte la vale
suferind ca rîul de munte
cu peştii smintiţi în el.
O, de-aş avea o cît de cîtă greutate
aş putea să zbor.

Mă așed în genunchi în fața ta
și ți se fărîmă fața
de fărîmele genunchilor mei.
O, de-aș avea o cît de cîtă greutate
aș putea să zbor.

Pun mîna pe șarpe
și el se face țărînă.
Pun mîna pe șaua calului
și el se face pulbere.

Îți spun o singură vorbă
și tu curgi de sub ea
aidoma sîngelui de sub cuțit.
O, de-aș avea o cît de cîtă greutate
aș putea să zbor.

Strig, și păsările cad sub strigăt.
Plîng și sarea se cristalizează.
Încerc să stau;
secunda se rupe neagră.
O, de-aș avea o cît de cîtă greutate
aș putea să zbor.

AUTOPORTRET

Eu nu sunt altceva decît
o pată de sînge
care vorbește.

DE CE?

Ah, m-ai făcut să cred cuvîntul, —
adică felul de a mă naște și de a muri;
ah, m-ai făcut să cred că sunt el,
și că el, ești tu.

De ce-ai mai făcut iarba, te întreb —
pe cal de ce l-ai mai făcut
te întreb,
pe țînțari, pe dihori
i-ai făcut, și de ce i-ai făcut?
De ce l-ai făcut pe pom
ca să mă umilească, de ce
l-ai mai făcut pe pom, te întreb...

Ah, am crezut că exist
pentru cuvîntul care trebuia să-l bei
fără să-ți fie sete!..

De ce
ai mai făcut piatra stătută,
să fie, —
și de ce mai m-ai făcut
să zbor cu aripi, deasupra ei,
de ce?

CREIONUL PLIN DE SÎNGE

Placentă maternă
nedezlipită încă de cuvîntul pe care-l strig, —
seducție a mirosului greoi
din care nedezlipit, sunt.

Născut pentru jumătatea de viață
cea a barbarilor, cei pe jumătate născuți, —
la adăpostul acestui urlet continuu
încerc să am curajul să mă nasc pentru moarte.

Eu să fi fost acela care aș fi putut gîndi
faptul omului că este egal cu întîmplarea sa?
Eu să fi fost acela care să fi văzut
măria pietrei că e totuna cu măreția muntelui?

Placentă sîngeroasă,
strigăt de mamă, urlet născător
de durere ființîndă, de
ombilic neretezat!

Eu nu am vroit să mă nasc, —
nu, nu eu am vroit să mă nasc,
de pustia morții
n-am vrut să mă încoronez,

și nici de această încorporare.

Placentă care-mi ține loc de aripă, —
sîngele care-mi ține loc de văz, —
acest miros care-mi ține loc de muzică, —
nedesăvîrșitul cîntec.

Întronînd singura a mea existență, —
pe care merg cu două picioare
drag de soldat al patriei
lăsat în frigul de dintre două războaie

Și deodată, explodează punctul gînditor.
Vai cîtă credință și cîtă
înțelegere a celor pieritoare.
Atîta lumină într-o parte, într-o parte

cum să nu o ajungă întunericul ei.
Ce ecou să fii...
Dînsa, piatra se luminează odată cu întunericul ei
noi, mai grăbiți, ne întîrziem întunericul.
Punct gînditor explodat
o grabă numai, și atît.

Ooo... țipăt jalnic,
urlet schimonosit
al neputinței decît de cuvinte, —
al clădirii cu oase pe dinlăuntru —
iar nu cu oase dalbe pe dinafara dalbă.

Ce răcnet pentru o biată piatră născută prelung.
Ce nefericire de a fi.
Cutuma morții egală
pentru tot ceea ce este.

Placenta luminii, arzătoarea placentă a luminii
născîndu-o pe jumătate.
Înfigînd-o ca pe-o suliță în pieptul primitor al morții.

Ia-mi ochii înapoi, mamă, —
auzul ia-mi-l înapoi, mamă.
Dragoste este ce sunt.
Aceasta este predestinată morții.

Nu mă îmbogăți,
însingurează-mă numai cu a iubi, iubire.

Lasă-mă mamă
să-mi moară numai felul
îndrăgostirii,
placenta sîngerează
ia-ți-o cu nenăscutul de mine, cu tot,
înapoi!

A PIERDE TOT CE SE POATE PIERDE

Bărbatul este un animal indirect.
Gingaş sufletul lui
de neînţeles este.
Umbra unei frunze o ţine în braţe,
frunza nu, frunza nu.
Fuga unui iepure o ţine pe cîmp,
iepurele nu, iepurele nu.
Foame îi e de ce n-au mîncat alţii, —
frig îi e
tot timpul de alte stele.
Animal indirect, lumină pentru orbi, —
gingaşului se vădeşte,
prin băltoaca de sînge.
Nu naşte ci visează, —
nu doarme ci ţine în mînă arma!

Neputînd să piardă nimic
el pierde totul!
Moare numai omorînd.
Inventează puterea din absenţă.

Lumină în sine însuşi.
Ochi scobiţi cu degetul şi scurşi obraji,
ud al luminii, —
neputînd să ţii un copil în pîntec
tăierea gîtului în chip de sabie
o ţii îngropată în pămîntul de război al nimănuia.

Ce poţi să pierzi tu, —
născut pentru pierdere totul îţi este destinat pierderii.
Animal indirect
sufletul tău gingaş nimănuia
de trebuinţă este.

STRIGĂT DE FERIRE

Medievală lumină pe mobile vechi
prin sticla groasă trecînd ca printr-un război punic,
rărită și subțiată, logodită cu lenea,
călărită de pleoapele ochiului care se-nchide,
amurg al oaselor și al pieilor,
noapte a respirării cu vise.

Domnia-sa ne-a întors ca pe un ceas,
ne-a reglat să fim lucizi în timpul zilei
și somn lăbărțat și fără vîsle
ne-a dat pe sub lună noaptea.

De ce am împinge prin alcool
visul de noapte sub miezul zilei?
De ce am muta cu norii umbra
pe care alergînd copilul și-a lăsat-o acasă?

Haideți vă rog și vă implor să haidem
insuportabili stînd și înțelepți.
Două-trei guri de aer mai avem
Și apoi... și apoi...

De ce la urmă și înaintea
trecerii noastre în nimic, —
acum să dobîndim înțelepciunea
știința dreaptă a durerii!

Ah, vă implor să nu-i lăsăm pe tineri
și pe adolescenți ah, vă implor
spuneți-le greșeala morții noastre,
pe foarte viguroasa de greșeală a lor.

Să nu-i lăsăm pe ei, pe mult copiii
care din trupul nostru s-au născut,
ca un ecou să ne repete viaţa.
Sunt noi erori ce nu au fost făcute.

Sunt crime împotriva razei ce n-au fost
noimă nu are şi nu are sens, nu are semn,
nici datină nu are
să-nveţe trupul nostru pe de rost.

Vă rog şi vă implor, hai să le spunem,
greşeala noastră am trăit-o noi
voi dragilor trăiţi-v-o pe-a voastră
un infinit există de greşele noi.

Haideţi acuma cînd murim cu moartea
îmbrăţişaţi în preacurvie;
Haideţi vă rog să îi lăsăm să fie
pe-ai noştri tineri mai curaţi.

Loc liber este pentru alte noi
greşeli şi plînsuri mult sărate.
Hai să-i lăsăm pe tineri noi,
deplin curaţi şi-n sănătate.

CÎNTEC

Pe nervul acestei priviri
o doamne ce multe orbiri
o sfinte ce multă vedere
avui pentru muiere.

Pe nervul acestui auz
o doamne ce suflet ursuz
ce mers legănat de tăcere
avui pentru muiere.

Pe nervul acestei sprînceni
o doamne ce ninse poieni
ce tristă putere
avui pentru muiere.

Pe nervul acestor nervi
o, doamnă, îţi fură mult servi
dulci pietre în înmuiere
ochii mei pentru muiere.

Pe nimicul fără nimic
ce tristă cîntare ridic
lerui ler şi lerui lere
şi numai spre o muiere.

OMORÎREA CALULUI

Bate-ţi cu cureaua calul peste bot
îi spumegă-n zăba amurgul
cu mine şi cu dealul tot
să-ţi baţi peste ureche murgul!

Înfige pintenul de fier
în pielea lui neargăsită
încep să curgă înspre ieri
şi oră şi clipită

e cal troian atît îți spun
și spart mult prea devreme
nu vezi e-nvăluit în fum
și are-n jur de răni sprîncene
și gene are calul tău
la sîngele ce-i curge din ureche
să-l bați cu biciul lung și rău
pe calul care mi-e pereche
să-i dai cu raze-n steaua frunții
să-mi dai cu raze-n steaua minții
atît îți spun atît îți strig
să-l omorîm. Se face frig.

ORATORIU

Nimic mai ambiguu decît linia dreaptă,
nimic mai dureros decît nunta
... și mai străin decît sărbătorile
anului nou
nimic nu este.

Nimic mai liber decît somnul,
nimic mai salvator decît oboseala
și decît adolescenții cei doi
pe care ieri i-am văzut sărutîndu-se,
nimic mai din trecut nu este...

Nimic mai statornic decît aerul
și nimic mai invizibil decît el.

ÎNAINTARE

Eu sunt o locomotivă cu aburi
în urma căreia șinele se evaporă.

Eu sunt o pasăre care zboară
în urma căreia aerul se pietrifică.

Eu sunt un cuvînt care se rostește
lăsînd în urma lui un trup.

Eu sunt timpul ce sare
dintr-un ceas care se cristalizează.

Eu sunt iarba
cocoșată de verde.

Eu sunt foamea alergînd
înaintea unei burți.

Eu sunt cel care se naște
dintr-o mamă atît de adevărată

pe cît de neadevărat sunt.

SCHIMBAREA

Deodată, am simțit cum renaște în noi o vorbire,
și tremuram cu gurile lipite de ea.
Ce ochi mai trebuie să fi avut și auzul
cînd lîngă ureche auzirăm o stea.

Cu o aripă lungă, prelungită, tăioasă,
deodată, îngerul ne-a înșirat pe amîndoi,

şi astfel înjunghiaţi de aceeaşi durere,
pluteam în aerul vorbirii celei noi.

Cu tot cu noi îşi ridica aripa
părînd ne-ngreuiat.
Aproape sîngeram pe ascuţişul
unui cuvînt de împărat.

Unde ne zbori, în care înţelesuri,
în ce puţin de trup măreţ de zeu,
în ce înaltă, nedistinctă de vorbire
din care absentează tu şi eu,
din care tot ce ştim că e, nu este
şi ce nu ştim, pare a fi?...

CONTEMPLAREA LUMII DIN AFARA EI

PARTEA I: NERVUL TERESTRU

1. *Cel care a murit despre cel care nu s-a născut*

Ne trebuie un timp care să ne împace
felul nostru de a fi,
care să ne lumineze ochii,
ochii care au început să crească anapoda
pe tot cuprinsul fiinţei noastre,
ochii din nări şi din degete,
ochii groşi din călcîie
precum şi ochii
pe care-i eliminăm tot timpul din noi
sub ciudata înfăţişare a cuvintelor
şi a strigătelor.

El va fi vedere,
noi ştim aceasta,
el va fi vedere.

De aceea i-am și pregătit
paturile ochilor noştri
pe care-i ținem neplînși.
Pentru el îi ținem curați și neplînşi
să aibă unde trage peste noapte
în orice secundă ar veni
cînd va veni.

2. *Nervul terestru*

Iată prima parte a descrierii:
aici, în această zonă cosmică
sub pleoapa albastră,
toți se mănîncă pe toți.
Neîntrerupt, toți se mănîncă pe toți.
Omul mănîncă pasărea,
pasărea mănîncă viermele,
viermele mănîncă iarba,
iarba mănîncă resturile omului,
resturile omului mănîncă piatra,
piatra mănîncă apa,
focul mănîncă aerul,
aerul mănîncă pămîntul.

Este de mîncare cît este,
dar ea nu se termină niciodată.

Zgomotul caracteristic
este acel al fălcilor mestecînd.

Iată acum principiul:
cea mai mare dimensiune din cosmos este punctul.
Unul nu este mai mare decît altul.
Muntele este un punct
și firul de iarbă este tot un punct.
Iată credința:
de multă vreme hrana
care-și este sieși hrană

care este pentru hrană, hrană
şi care se potoleşte cu hrană
s-ar fi sfîrşit în acest punct albastru.
Vine însă din afară lumină
vine însă din afară radiaţie oarbă.

La baza acestei foamete,
la baza acestei neîntrerupte foame
este lumina din afară,
este radiaţia oarbă din afară
care adaugă celui mîncat
şi îi repune la loc
partea mîncată.

3. *Fonetica terestră*

Diferite sunt învelişurile:
iarba pentru pămînt,
apa pentru peşti,
blana şi pielea pentru carne,
ţipătul pentru frică,
literele pentru cuvînt,
şi, la urmă, peste tot aerul.

4. *Morfologia terestră*

Apa este majoritară.
Din această pricină,
în foamea generală,
ea ocupă un loc distins, princiar,
numit setea generală.

La rîndul ei, ea bea şi mănîncă totul.
În genere şi văzut de la mare distanţă,
între oameni, animale şi plante
nu există nici o diferenţă.
Este o planetă de mărimea unui punct
pe care diferite puncte
se socotesc a fi stăpîne.

De la distanță,
nu se poate adjudeca
cine este stăpînul planetei,
care punct stăpînește punctul.

Putem deduce, însă,
că toate au un lucru comun
și anume, burta, stomacul.

În jurul stomacului,
unora le-au crescut frunze,
altora le-au crescut aripi,
altora le-a crescut creier.
De la distanță, însă
nu există aproape nici o deosebire
între ce a crescut
în jurul unui stomac
și ce a crescut în jurul altuia.

Toate aceste burți au aceeași foame,
ca dovadă că se mănîncă unele pe altele,
ca dovadă că sunt.

5. *Sintaxa terestră*

Deși toate ființele și lucrurile
de pe pămînt
trăiesc într-o deplină amestecare

deși totul nu este decît o nesfîrșită cină,
deși de departe, din cosmos
toți la un loc au o singură viață,
deși de departe, de foarte departe
nu străbate pînă în cosmos
decît un fin murmur
de fălci și mandibule,
de rădăcină și de valuri
cronțănind,

deși nici aceasta nu poate avea
o anumită înfățișare,
totuși am putea spune
fără să ne înșelăm prea mult
că există o oarecare ordine și
o oarecare așezare
a ceea ce există acolo.

Bunăoară întotdeauna cînd cineva mănîncă
altcineva este mîncat.

PARTEA II: NERVUL DIVIN

1. *Cel care nu s-a născut despre cel care a murit*

Acest punct de culoare albastră
care-și zice sieși pămînt
el este ochiul,
el este patul de odinioară
el este patul de odihnă
al vederii în genere.

De la mare distanță,
de la foarte mare distanță,
nașterea lumii și apoia ei
sunt lipite
și dorm îmbrățișate
în acest punct albastru.

Aici toate felurile
se strîng în brațe
și toate chipurile
se suprapun.

Aici toate numerele dorm
în cifra unu,
iar cifra unu doarme

în acest punct albastru.
Aici și infinitul văzut din infinit
este un punct.

Aici e singurul loc tragic
pentru că domnește unu,
iar nu zero,
pentru că domnește singurătatea,
iar nu nimicul,
pentru că domnește moartea,
iar nu neființa.
Aici domnește deznădejdea,
iar nu vidul.

El este punctul,
el este divinul punct albastru.
Inima tuturor inimilor,
trupul tuturor trupurilor
și sîngele scurs
al tuturor rănilor din cosmos.
Aici este cimitirul
în care a fost îngropat
osul stelei Antares.
Aici este leagănul
în care urlă și se zbate
copilul din flori
al stelei Arcturus.

2. *Nervul divin*

Iată a doua parte a descrierii:
sub pleoapa albastră,
aici, în această zonă cosmică
toți se nasc din toți,
neîntrerupt, toți se nasc din toți.
Omul se naște din pasăre,
pasărea din vierme,
viermele din iarbă,
iarba din resturile omului,

naşterea omului din moartea ierbii,
moartea pietrei din naşterea ierbii,
naşterea pietrei din moartea apei.
Toţi, întruna, unul dintr-altul
punîndu-şi trupurile cap la cap
înnodate cu verigi de moarte.

Iată acum principiul:
cea mai mare dimensiune
este viaţa.
Nici o viaţă nu este mai mare decît alta,
nici o moarte nu rămîne neîmpodobită
de o naştere.
Iată credinţa:
aici se creează timp întruna,
se produce timp,
se moare şi se naşte timp,
se mănîncă timp,
se vinde timp,
se depune timp,
se modifică timp,
se risipeşte timp,
se economiseşte timp.

De foarte departe
se poate confunda
acest punct albastru
cu timpul.

3. *Cîntecul*

El întrerupe cu sinea sa
orice altă mişcare.

El face să nu mai fie
ceea ce este
şi să apară în fiinţă
ceea ce încă nu s-a născut.

El schimbă totul în vedere
înfometînd lumina.

El leagănă moartea
pînă cînd răsar din ea cuvinte
și împodobește cu lacrimi
legile stelelor fixe.
El este numit, uneori sufletul,
dar cel mai exact ar fi să-i spunem,
totuși, cîntecul.

4. *Cîntărețul*

Nimeni n-are nevoie de el,
dar fără el nu se poate.

Spune-ne cum ne mîncăm unii pe alții,
i se spune: — și fă-ne să plîngem.

El știe plînsul altora
și lacrima care li se cuvine.

Pe pămînt, din neamul oamenilor,
se nasc cîntăreți.
De asemeni, din neamul ierburilor.
Și din neamul animalelor,
pietrelor,
peștilor,
apei,
aerului,
focului,
se nasc cîntăreți.

Pe pămînt tot ceea ce există
are nevoie din cînd în cînd să plîngă.

5. *Sensul*

Aici se încheie
scurtul raport electronic
obținut cu ajutorul computerelor
în care s-au introdus toate fișele
cu informații necesare.
Văzută din afară,
lumea și locuitorii de pe punctul albastru
pot fi caracterizați prin aceea că sunt
și pot stîrni ciudatul sentiment
că au tendința de a fi.

Pierderea cosmică investită în ei
este lumina de la diferite alte stele.

Ei produc, în schimb, pentru cosmos
timp.

CÎNTEC

Se urîțise trupul gîndit
cuvintele erau spuse într-o limbă străveche și barbară.
A trăi, devenise am trăit, —
începuse ceva din sinea mea să moară.

O pată de umbră m-a traversat;
era numai de la un vultur în zbor
ce-ntrerupea minunat
locul în care m-am născut,
de cel în care o să mor.

Cine te-a plîns cu ochiul lui pe tine soare,
lacrimă arzătoare?

PATRU AFIRMAŢII ÎN SPRIJINUL REALULUI

I

Ah, strămoşul tuturor pietrelor
e cîntecul.

II

Numai în somn fiind
aş putea zbura — pasăre fără de aer.

III

Şi astfel,
plîngînd dezgrop sabia
rîzînd tai capul.

IV

Pricina ochiului nu este lacrima
ci vederea.
Nu,
să nu confunzi niciodată
ceea ce este real cu ceea ce este adevărat.

A iubi este real,
iubirea este un adevăr.

BLÎNDELE ŞI FEROCELE ACTIVITĂŢI ALE ÎNSUFLEŢITELOR ŞI NEÎNSUFLEŢITELOR

I

Deodată gîndul mi s-a schimbat în vedere
şi ea a început să mă doară
ca o dezmorţire.
Un fel de creştere de picior
pentru salt pe secundă.

Deodată, totul a început să treacă și să se treacă
să nu mai stea și, —
să se alerge.

Ghimpi mi-au crescut în interior
înțepînd ceea ce ar fi trebuit să mă învelească.

Să rupi ce n-a existat niciodată
și ruptura să-ți fie lumină.
durere ca o trombă
în absolutul deșert!

II

M-am pomenit mîncînd fără să-mi fie foame
m-am pomenit respirînd lapte
fără a mă fi sufocat vreodată
înainte de aceasta.

M-a încercat un sentiment
ca o apăsare
cînd niciodată avusesem greutate.
Mai tîrziu am știut că el era frica.

Din necuprins mă micșorasem deci.
Altfel cum?
Altfel de ce?

Cîtă singurătate
a fi!
Ce fel de unu și total
a avea!

Nici tîrzii și nici devreme
rupturi ale desăvîrșitei liniști.
Lumini, pentru că lumina
menită este punctului.

III

Şi pentru că deodată suntem mulţi
şi pentru că deodată există sus şi există jos
şi pentru că deodată ne este foame unul de altul
şi pentru că deodată avem început şi vom avea sfîrşit
sentimentul numit frică ne-a dăruit cu guri
sentimentul numit unu ne-a îmbrăcat în făpturi.

IV

De ce ne-o fi trebuit nouă lumina
şi ce este această ruptură numită lumina?
De ce a trebuit să devenim puncte
cînd nefiind eram totul.

HAIKU

Întunecînd întunericul,
iată
porţile luminii.

HIEROGLIFA

Ce singurătate
să nu înţelegi înţelesul
atunci cînd există înţeles.

Şi ce singurătate
să fii orb pe lumina zilei, —
şi surd, ce singurătate
în toiul cîntecului.

Dar să nu-nțelegi
cînd nu există înțeles
și să fii orb la miezul nopții
și surd cînd liniștea-i desăvîrșită, —
o, singurătate a singurătății!

CÎNTEC

Absență murdară și așteptare
disperată.
În lipsa ta s-au născut
cifrele și zeii.
Și tu nu știi nimic de aceasta.
Și tu nu știi nimic de aceasta.

De cînd nu ești,
piatra a dat lumină.
Mișcare a dat piatra
de cînd nu ești.
Și tu nu știi nimic de asta.
Și tu nu știi nimic de asta.

Fluviul a rămas gravid de pești,
aerul greu de păsări.
De cînd nu ești.
De cînd nu mai ești.
Și nici măcar nu știi nimic de asta.

Cuvîntul meu s-a făcut trei,
cîntecul meu s-a făcut șapte.
Dar tu, habar nu ai
ce este trei, ce înseamnă șapte.
Murdara așteptare, absență disperată.

GREȘIREA CERULUI

Zburau vulturii întorși pe spate
și cu gheara întoarsă în sus
ca pe niște miei să fure,
steaua cu lumină ondulată;

Ca pe niște miei să fure de sus
lumina ochilor mei.

Zburau vulturii întorși
și pe spate prin cer
spinările lor coborîseră jos
și se ștergeau de sternul meu.

Cer le era trupul meu de carne,
pămîntul le era lumina aceea
de sus a ochilor mei.

SMULGEREA MĂȘTII

Nu mi se poate smulge mîna din umăr,
chiar dacă mi se smulge mîna din umăr.
Sîngele lăsat astfel vederii
ar fi un sînge contabil
negîlgîitor și statistic.

A-ți trage o mănușă de pe mînă
e pentru insul meu același lucru cu a-ți trage
mîna prin rupere din umăr.

S-ar ivi la vedere
o făptură atît de veche și aprigă
un animal nelegal
luminiscent în afara luminii.

O îmblînzire pentru el și o mască
un fel de lupă măritoare
a fost înconjurarea lui cu piele
și trimiterea lui finală
în cinci degete cu unghii.

NOAPTEA METALELOR

Viață scumpă cheltuită pentru orbi
pe nevederea cauzei
mai orb decît Homer cu ochiul smuls
în muzica aplauzei.
Voi fi bătut de du-te-vino
de un păcat pe care-l moștenesc
de-o foame simplă, ah divino
lumină care nu te mai vorbesc
Zic un cuvînt ce nu e geamăt
ce nu e urlet de durere
ci înțeles din care, poate
răsar atîtea lumi de stele.
Nu, eu nu am lacrimi de vînzare,
m-apasă blînd durerea de a fi
locul în care zarea nu mai are zare
frica de a muri.
O, cît curaj și cîtă moarte
taie în două cifra șapte.
O, cîtă multă dragoste
se duce ca o zînă
flutură.

VENISE VREMEA

Venise vremea să mor,
lucrul ființei mele
să nu-l dăinuiesc
să-mi pară rău de toamnă
iar de iarnă să îmi apară frigul.
Venise vremea să mă adaog
la puțina dragoste ce mai există
să lungesc prin propria mea absență
linia lungă
scrisă pe tabla neagră.
Venise vremea să mor
dar deodată mi-am adus aminte
de cu totul și cu totul altceva.
Nu m-am mai dus
unde trebuia să mă duc
rămînînd unde nu am unde sta.
Țin în mînă un spic de grîu
ca și cum ar fi vorba despre plantații.
Țin în gură un cuvînt
pe care nu-l mai spun nimănuia
din gelozie.

PRIVIND-O, MAMA MEA

Cădea peste această femeie iubită
timpul tot trăit de mine,
o lumina pe această femeie iubită
trăitul timp de mine.
N-am putut să-mi smulg privirea
de pe această femeie iubită.

Aveam ochi ca să o văd numai pe dînsa
femeia mea iubită.
Aveam mîini ca să o îmbrățișez numai pe dînsa
femeia mea iubită.
Deodată, am văzut că mama mea o vede
pe această femeie iubită.
Pe această femeie iubită
timpul cade și ninge.
Pe această femeie iubită,
privind-o, mama mea plînge.

ÎNVĂȚĂTURILE CUIVA CĂTRE FIUL SĂU

I

Dragule, caută și te însoțește ca să nu rămîi prea singur.
Vei vedea și tu, atunci cînd vei iubi, cine îți va fi soața
așa cum arborele cel mare, pe timpul soarelui în toi,
vede care îi este umbra.

Pe timp de durere, lasă-te singur ție.
Și cerul se acoperă cu nori cînd plouă.
Numai cînd ninge, ninsoarea e umbra de la stele.
Dar atunci, dragule, e foarte frig și chiar ceea ce este
frumos vederii poate să țină loc de cămașă.

II

Dacă ți-e foame, caută să nu te mănînci pe tine însuți
în libera vedere a altora.
Pîndește și tu sărbătorile.
Orice sărbătoare este masa pe care cel care a învins îl
mănîncă, în talgere de aur, pe cel învins.

Fii atent: tot ceea ce există are o sărbătoare a sa.
Iar tot ceea ce există aproape că nu are loc de ceea ce
există unde să se sărbătorească pe sine.

Fii cuviincios și vei fi invitat și tu la masă.
E bine să fii invitatul caprelor.
E şi mai bine să fii invitatul cailor.
Dacă-ţi este foarte foame, și ești în stare să vorbești
cu dreptate și leneş, ai putea să fii invitatul pietrelor
la masa tăcerii de piatră.
Dar cel mai bine ar fi să poți să fii mosafirul
Zeului.

III

Dragule, dacă te oprește oricine altcineva din mersul
tău, sau din somnul tău, ca să te întrebe, cu sărut
sau cu urlet, cine ești, tu nu-i răspunde pentru că nu
știi cine ești și pentru că cel ce te întreabă îngrozitoarea întrebare „cine ești?" te întreabă cu gînd
ascuns să te piardă.
Te întreabă cu gînd de batjocură și smintit că ai putea
să știi cine ești și să-i răspunzi cine ești;
și răspunzîndu-i cine ești tu, dragule, să-l faci pe
el să se prăpădească de un venin rîzînd și de o înălțime
străină.
Și în hohote, — cine ești, știindu-te, să nu mai poți să fii.
Deci taci din gură cînd nu ai ce spune!

IV

Stînd pe lîngă foc, de vei simți un oarecare lucru, un
fel de sorbitură că te mișcă și te trage din loc;
dacă te cade o încetinire de zile;
și dacă fierbințeala mare ți se arată ca și cum te-ai
vedea pe însuți tine de la o depărtare arsă;
dacă o spaimă moale cu coarne de melc te călătorește
cu dureroasă atingere prin mădularele trupului că ai

putea după somn, aidoma zilei de ieri, să te trezești
și mîine;
dacă tăierea și scoaterea mațelor mielului te doare
n pîntecul tău numai gîndind-o că se întîmplă;
dacă ruperea stelei în două și ruperea cifrei unu în șapte
ți străbat creierul cu sfîșietoare lumină;
dacă taina sfîntă a trădării te cumpără
pe un ochi triunghiular în frunte;
dacă limbii tale i se face gust de Făt-Frumos
cu jugulara ruptă;
dacă nu-ți smulgi ochii tu însuți înfiorat de vedere;
dacă nu-ți astupi urechile cu două stele;
dacă refuzi jertfa de un miros plăcut,
dragule,
lasă-te prădat de melancolie
și lasă-te
jefuit de tristețe.
Stai tu melancolic, dragule,
stai tu melancolic.
Melancolia nu se petrece și nu se mișcă,
melancolia se stă.
Stai tu.

V

Ce n-am făcut eu, măcar tu să faci.
Ce am trăit eu, — prea mult este
așa că-ți ajunge și ție
să ai de dat
în stînga și în dreapta.

Nu mă întreba pentru că nu știu să-ți spun
nimic despre stînga soarelui
și nimic despre dreapta lunii.

Dragule, așează-te și tu cum poți mai bine
cu spinarea pe o oră mai fericită.
Ce crezi tu că ți-e dreapta?

Dacă ești în stare să-i poruncești
ea chiar îți va fi dreapta.
Stînga, pe dînsa, trebuie numai să o iubești.
Ea ești chiar tu și dacă o iubești
te va sluji ca o roabă.

VI

Despre fericire, dragule, nu pot să-ți spun decît
foarte puține cuvinte,
bunăoară:
cel mai miraculos fapt al existenței
este faptul că este.
De aceea,
dorința fierbinte de a fi fericit
este legitimă și miraculoasă.

Ar fi absurd ca existența să fie absurdă.
Caută, dragule, să fii fericit
cît timp ești tu de față,
cît timp vei avea față;
ferește-te vreodată să porți mască;
nenorocul te recunoaște
chiar înainte de a te naște.

VII

Dormi cît mai puțin cu putință,
visează cît mai mult cu putință.

VIII

Ceea ce există, este.
Frumos lucește masculul
din neputința de a naște.
Dacă nu poți luci, dragule, cîntă.
Dacă nu poți cînta, dragule,

să sînge.
născut, dragule, naște numai cosmosul.
ită și fă rost de scutece, dragule!

IX

te grăbi să alergi.
i locului!
ar și miezul fierului
ge leneș prin lăuntrul fierului.

ă-te la fier și aseamănă-te lui.

X

acum, dragule, am să te învăț
trebuie să faci
d n-ai să mai poți să fii.

ală-te și curățește-te!
sării Phoenix nu-i plac
iturile și murdăriile!

XI

agule, nu mă uita
să nu te uite,
rîndul tău, alții.

ragule, lasă măcar un cuvînt de-al tău
-mi fie lespede.

une, cînd spui sunt,
gîndul dus la mine.

u te-am născut pe tine, dragule.
enaște-mă tu.

DECLARAŢIA DREPTULUI DRAGOSTELOR OMULUI

Ceea ce se poate pierde
nu este în mod obligatoriu de pierdut şi mic.
Eu, bunăoară, încă
nu sunt în stare să-mi pierd viaţa.
Ceea ce nu se poate iubi
nu este neapărat şi intim.
Cu mine cu tot la un loc
s-ar putea să fim chiar el.
Ceea ce se poate vorbi
ar trebui să se poată şi cînta,
iar ceea ce înfloreşte
poate să fie cu totul altceva decît o o floare.

DIN TIMPUL UNEI ZILE

Dacă şi tu ai venit să te naşti
te izgonesc
pentru că mama mea tocmai ţipă născîndu-mă.
Tatăl meu tocmai şi-a luat cămaşa de pe sine
ca să mă îmbrace cu dînsa, cu ea,
chiar pe mine.
Tatăl meu se dezpieliţează;
mama mea strigînd şi născîndu-mă
tocmai mă spală de durerea lumii.
Dacă ai venit să te naşti, pleacă.
Dacă eşti născut, stai.

Causa perorata est.

FALSTAFF SAU EVITAREA UNUI MIT

Din ceea ce știm noi că este și cade, —
într-adevăr cade fără să cadă în totalitatea sa.
Rămîne pasărea.
Cum ar putea să cadă totul dacă există păsări?
De ce să zboare un animal cu aripi
de ce să zboare el
în toiul animalelor în prăbușire și în cădere.
Ar trece timpul dacă ar trece
și ar cădea tot și de tot
dacă ar cădea.
Dar are și el în el o pasăre numită
oprește-te clipă...
Stau și mă urîțesc,
trupul meu de odinioară de adolescent
mov ca trestia, acum
gras și puțind de cuvinte
se distruge devenind hrană.
Falstaff, rămîi și nu pleca
în tine nu cade o pasăre;
tu ești la fel de pur și de frumos, grasule
și de neștiutor, știutorule
cum erai născîndu-te
din gingășia urlată a maică-tii.
Feriți-vă de cascade
ceva este în ele zburînd
ce nu cade.
Ceas îngrășat de turlă de primărie
care bate timpul libelulei...
Ah, numai cadranul îmi crește
și numai timpul meu zboară
clopotul da, clopotul
e trupul pe care-l merită musca divină.
Falstaff, ah, Falstaff
deltă nemernică
neuitîndu-și izvorul,
sexul suav pe care-l are zborul

pe care-l are ora
zburată pe deasupra și amîndurora
Falstaff, ah, Falstaff
zepelin cu suflet de fluture
aer cu suflet de pămînt
ființare măreață la mijloc cu sunt...
Aplecare de coloane,
moarte vie-n sărbătoare.

TABLOU CU ORBI

Tocmai se înserează
deasupra unei case de țară
și în ogradă e o masă de lemn
la care stau și beau și vorbesc
părinții mei și părinții altora,
primarul și grăjdarul,
învățătorul și popa
și încă alții care stau și beau și vorbesc.

În același timp
și suprapus pe aceștia
un om cu pelerină neagră
mîhnit de istorie,
sau poate de orice altceva,
în înserare se îndepărtează pe cîmp
micșorîndu-se odată cu îndepărtarea
stingîndu-se odată cu înserarea.

Frînturi de vorbe, sunet de tacîmuri,
gîlgîitul vinului turnat
și mai ales
strigătul învățătorului ridicat deasupra celorlalți:
— La urma urmei ce mai e și viața asta!

Şi strigătul popii ridicat deasupra celorlalţi:
— Nu se arată semne, degeaba ne rugăm!
Şi strigătul primarului ridicat desupra celorlalţi:
— Vedem mereu aceleaşi lucruri! Mereu aceleaşi lucruri!
Suprapus peste cei de la masă
întretăindu-i parcă pe fiecare
pe cîmpul înnegrit de înserare
omul cu pelerină neagră se duce
şi gîndurile lui se aud peste cîmp:
M-am născut în cel mai rău secol cu putinţă,
am locuit cea mai străină inimă cu putinţă!
Astfel se aud gîndurile omului
în timp ce el se micşorează
ca o pată neagră pe o pată neagră
crescîndă.

Aer apăsător şi căldură calmă
lîngă masa din ogradă, în umbra deplină
neatinsă de raza lămpii cu petrol
în tufişul de coacăze un freamăt mut.
Un ochi lucios cu luciu mat
un ochi cît tot tufişul de coacăze
se deschide lucios şi mat şi se închide.
Cei de la masă sunt cu spatele la el;
o secundă de linişte apoi vinul gîlgîind în pahare.

Suprapus pe dreptunghiul mesei
traversînd în depărtare cîmpul
şi tăind masa totodată,
omul cu pelerină neagră
şi înapoia omului cu pelerină neagră
un hectar de cîmp negru se deschide deodată,
ochi lucios şi opac şi negru
şi se închide cum s-a deschis
în timp ce omul se îndepărtează cu spatele la ei.
Cîinele legat de stejarul din curte
schelălăie zdrăngănind lanţul
trunchiul stejarului se deschide

și un ochi negru lucios clipește.
— Taci potaia dracului, strigă grăjdarul
și aruncă o cană de lut după el.

O stea se lățește ca o baltă
în spatele omului cu pelerină
și bolovanul din poartă
deschide un ochi negru lucios și-l închide.
— Locuiesc într-o inimă străină, se gîndește omul,
Unu este atenția lui zero,
doi și trei și patru și cinci
nu sunt altceva
decît neatenția cifrei unu,
gîndește omul cu pelerină neagră îndepărtîndu-se
în timp ce în spatele lui
orizontul negru deschide un ochi
imens, lucios și negru
și îl închide.

Părinții mei și părinții altora
stau la masa de lemn din ograda
unei case de țară
și beau cu popa și cu primarul,
cu învățătorul și cu grăjdarul
și cu cine se mai află la masă
și suprapus pe ei
un om cu pelerină neagră
îndurerat traversează cîmpul spre noapte.
Unii vorbesc, altul se gîndește
în timp ce ochi mari se deschid și
se închid înapoia lor
și seara decade în noapte
și cina celor din curte nu se mai sfîrșește
și mersul pe cîmp al omului cu pelerină neagră
nu se mai sfîrșește
și noaptea curge în noapte
îndesindu-se.

DEFĂIMAREA RĂULUI

Eu construiesc misterul
nu îl admir.
Fac cărămidă pentru zid de casă
cuvîntul care-l zic e pus pe masă
și de mîncare este.
Cînd fi-vor să mă îngroape mort
vor observa pe un copil dormind
ce nu mai vrea să se trezească.
Cînd toți ai mei deplin s-or împlini
abia atuncea toamna putrezească,
luminoasă și cu rădăcini.
Ah, tu lumină, tu întoarce-te — acasă
ah, ochiule să ți se împlinească
durerea de a fi.
Mai liniștiți decît în toată viața noastră
culoare fi-vom și albastră.

UN OM DE CAL

„...Iute spre ziduri urcă fatalul cal, îndesat cu osteni...“

P. VERGILIUS MARO — ENEIDA

I

Față de ceea ce există
nimica nu este nici mare
nici mic.

Noi spunem:
„pămîntul, pămîntul!“

Dar față de ceea ce este,
el nu este
.

Mă duce gîndul și măresc vederea.

O, galaxia aceasta
cît un punct este
față de ceea ce este, —
iar punctul
și el, cît un punct este
față de ceea ce este

II

Ce vis deșert numărătoarea!
Rîul de sori, cît un punct este
aidoma punctului cît un punct.
I-ha, i-ha, nechează calul meu
cînd omul din șaua lui
vorbește.

Față de ceea ce este
orice altceva este un punct.

III

Unu este un punct
oricît ar crește
oricît s-ar îndoi și s-ar întrei
și s-ar împătri
și de mare s-ar nesfîrși la nesfîrșit...
Față de ceea ce este cît un punct este.

Punctul și cu iarba sunt cît un punct.
Punctul și cu iarba și cu pămîntul
și cu soarele ...

și cu stelele și cu tot cerul
sunt cît un punct.
Egale între ele și cît un punct
față de ceea ce este.

I-ha, i-ha,
eu sunt un om de cal
galopînd într-un punct.

IV

Numai între ceea ce nu este
și între ceea ce nu este,
inima mea este mare
și trupul meu este mai mare
decît inima mea
și trupul calului
este mai mare decît trupul meu

V

Nu există doi
Calul și cu mine suntem un punct.
Nu există trei
Drumul și calul și eu
de-a-ncălare pe el
suntem un punct.

Nu există patrul
și nici cinciul
și nici șasele...

De la zero la unu de la nimic la punct
se întinde miracolul.
Între zero și unu, între nimic și punct arde duhul!

VI

Între zero și unu
există mai mic și mai mare; —
lungul există și scurtul,
timpul există și calul meu
și eu de-a-ncălare pe el

VII

— Cine sunteți voi,
tu calule și tu călărețule?
— Habar n-am cine sunt,
am răspuns.
— I-ha, i-ha, a răspuns odată cu mine
calul
pe care-l călăream de la zero la unu
de la nimic spre ceva.

SĂGETAREA CERBULUI STRETIN ȘI HARPONAREA PEȘTELUI VIDROS

Așa cum față de mișcarea stîncilor
mișcarea arborilor pare iute ca raza.
Așa cum față de mișcarea petalelor florii
mișcarea omului pare iute ca raza,
iute ca raza față de mișcările omului
e alergarea cerbului stretin.

Haideți, vă zic, să vînăm cerbul stretin
schimbîndu-ne timpul și răsucindu-ne secundele!
Haideți, vă zic, fără milă să-l vînăm

pe cerbul stretin, scurtîndu-ne lunile
și micșorîndu-ne cît punctul de nisip, anul!
Pe iutele să-l omorîm de cerb stretin!

Din oasele lui să ne facem stîlpi de casă
din pielea lui să ne facem acoperișe
iar carnea lui s-o mîncăm înlăuntru
la nuntă.

Așa cum față de mișcarea omului
mișcarea ierburilor pare înceată,
Așa cum față de mișcarea brazilor
mișcarea pietrelor pare înceată
mai încet decît starea pe loc a pietrii
e rîul Vidros în care înoată peștele Vidros.

Haideți, vă zic, să pescuim peștele Vidros
îndreptîndu-ne timpul și întinzînd secunda
ca apa vărsată pe lespede,
iar ziua s-o lungim peste noapte!
Pe Vidros, vă zic, să-l harponăm fără milă,
să omorîm Vidrosul din rîul Vidros!

Din oasele Vidrosului să ne facem stîlpi de casă
și din solzii lui, șindrilă,
iar carnea lui s-o mîncăm înlăuntru
la nuntă, vă zic.

DAIMONUL MEU CĂTRE MINE

Vine focul, îmi zise, fii atent vine focul
și-o să vezi cu ochii pietrele înmuindu-se
și pe caprele negre de stîncă înecîndu-se
în moalele stîncii.

Marea, pe dînsa chiar o s-o vezi
suptă de fluviu şi pe acesta
supt de rîuri şi pe acestea
supte de izvoare şi pe ele
absorbite de setea unei făpturi alergînd.
Ai să vezi, îmi spuse Daimonul meu, mie,
ai să vezi
cum se usucă peştii
şi cum se împuţesc balenele
cum se evaporă meduzele,
căci îţi zic ţie, vine focul, mă auzi?
— Te aud şi ce să fac eu,
chiar dacă te aud ce să fac eu,
eu ce pot să fac eu?...
— Schimbă-te în cuvinte, mi-a zis Daimonul,
repede, cît mai poţi să te schimbi!
Schimbă-ţi ochiul în cuvînt
nasul şi gura
organul bărbătesc al facerii,
tălpile alergătoare,
părul care-a început să-ţi albească
prea des încovoiata şiră a spinării, —
schimbă-te în cuvinte, repede, cît mai e timp!
I-am spus Daimonului: — Tu nu ştii că
vorba arde,
verbul putrezeşte,
iar cuvîntul
nu se întrupează ci se destrupează?
Am pus un sentiment pe bronz şi tu ştii asta
şi a fiert din pricina luminii soarelui.
Am dat un nume unui copil
şi numele s-a spart de timp şi de vrăbii.
— Ştiu asta, mi-a zis Daimonul.
Schimbă-te în cuvinte precum îţi zic!

OPERELE IMPERFECTE

— 1979 —

LECŢIA DESPRE CUB

Se ia o bucată de piatră,
se ciopleşte cu o daltă de sînge,
se lustruieşte cu ochiul lui Homer,
se răzuieşte cu raze.
pînă cubul iese perfect.
După aceea se sărută de nenumărate ori cubul
cu gura ta, cu gura altora
şi mai ales cu gura infantei.
După aceea se ia un ciocan
şi brusc se fărîmă un colţ de-al cubului.
Toţi, dar absolut toţi zice-vor:
— Ce cub perfect ar fi fost acesta
de n-ar fi avut un colţ sfărîmat!

CLEPSIDRA

Vulturul avea în aripă o gaură rotundă,
cum cercul de aur prea strîmt
al coroanei pentru fruntea împăratului.
Trecuse prin el nimic către nimic,
îi străbătuse nimeni aripa
nimeni cel dornic de nefiinţă.
Vulturul se răsucea în aer, timid
ca în respiraţia unui copil, —

ăzînd, mai întîi se făcuse broască ţestoasă, mai apoi
rindină cu piatră albă, mai apoi
umai frigul a rămas din el, numai frigul.
înd a făcut o gaură
rupul lui în pămînt,
ubuitura căderii lui
u s-a mai auzit;
arba era verde şi proaspătă,
răbuşirea lui se schimbase în coloare verde.

'iermii din maţul pămîntului
eniră şi-l întrebară:
– Vrei magmă sau lapis-lazuli?
– Nu, a răspuns el, vreau aer,
er vreau, vreau aer.
'iermii din maţul pămîntului i-au zis:
– Avem ceva nisip, poţi să respiri nisip?
– Nu, nu pot să respir nisip,
u am cu ce să respir nisip.
– Dar atunci ce ai, întrebară viermii din maţul pămîntului
e ai atunci, ce ai, atunci?
– N-am, zise vulturul, n-am; —
ingura proprietate a mea e absenţa,
aura rotundă din aripă care-mi ţine loc de soare.
I-am, zise vulturul, n-am.
I-am, zise vulturul muribund, murind.
I-am, zise vulturul, n-am.
Gaura rotundă din aripă care-mi ţine loc de soare,
ingura proprietate a mea e absenţa,
ı-am, zise vulturul, n-am.
– Ce ai atunci, ce ai atunci,
lar atunci ce ai? întrebară viermii din maţul pămîntului.
– Nu am cu ce să respir nisip,
u, nu pot să respir nisip.
– Avem ceva nisip, poţi să respiri nisip?
iermii din maţul pămîntului i-au zis.
– Aer vreau, vreau aer!

Nu, a răspuns el, vreau aer!
— Vrei magmă sau lapis-lazuli?
veniră şi-l întrebară
viermii din maţul pămîntului.

Prăbuşirea lui se schimbase în coloare verde,
iarba era verde şi proaspătă.
Nu s-a mai auzit
bubuitura căderii lui,
trupul lui în pămînt,
cînd a făcut o gaură;
numai frigul a rămas din el, numai frigul,
grindină cu piatră albă, mai apoi,
căzînd, mai întîi se făcuse broască ţestoasă, mai apoi; —
ca în respiraţia unui copil,
vulturul se răsucea în aer, timid.
Nimeni cel dornic de nefiinţă
îi străbătuse aripa,
trecuse prin el nimic către nimic,
al coroanei pentru fruntea împăratului,
cum cercul de aur prea strîmt.
Vulturul avea în aripă o gaură rotundă.

PAPIRUS CU LACUNE

Deodată mi-a explodat sticla ferestrei
împroşcîndu-mă cu cioburi străbătute de vechi priviri.
În cadru se arătă un înger atît de bucălat
încît avea un cap rotund şi două aripi ascuţite, —
surîse la mine ca un cîntec de leagăn:
— Ce faci, Nichita, acolo, ce faci?
— Ung ţeava pistolului, i-am spus,
ung ţeava pistolului.
— Dar e vechi, mi-a zis, e vechi,
e din primul război mondial!

De ce ungi cu ulei de măsline ţeava pistolului?
— Ca să fiu pregătit, i-am răspuns,
ca să fiu pregătit că ar începe din nou primul război mondial,
d-aia, ca să fiu pregătit c-ar putea să înceapă din nou primul
război mondial!
Şi inconştienta mea bunică mi-ar da un borcan de coacăze
să-l tîrăsc pînă sus la Mărăşeşti,
vărsat şi spart în cioburi!
— Oho, zice capul bucălai,
dar sabia aceea lungă, ca o frunză de toamnă, cu mîner,
de ce o freci cu ulei de măsline?
— De din vale de Rovine...
de din vale de Rovine...
Ca să fiu pregătit, i-am răspuns,
să fiu pregătit, să fiu pregătit.
— Şi ce-s hîrtiile, mi-a zis,
şi ce-s hîrtiile alea albe mînjite cu negru?
Şi ce-s hîrtiile alea albe mînjite cu negru?
— Scriu din nou Oda În Metru Antic, i-am răspuns,
mă înţelegi, scriu din nou Oda În Metru Antic.
— Dar dacă el se mai naşte o dată!?
— Să fiu pregătit, să fiu pregătit!
— Ce ţipi la mine, îmi zise îngerul bucălai
cel compus dintr-un cap şi două aripi,
întocmai ca o măslină şi două girafe,
întocmai ca un tron strîmb pe care stă o singură bucă,
ce ţipi la mine, mi-a zis copilul!
Tocmai frecam scutul rotund cu anotimpurile înscrise pe el,
tocmai frecam scutul cu ulei de măsline.
Scuturam cioburile geamului spart de pe mine,
respiram o atică vechime, şi i-am zis:
— Ce, tu vrei ca la Salamina să uit Peanul?
Am borcane cu coloare roşie sîngerie în ele,
ca să-mi vopsesc faţa în roşu pentru Pean.
Mă pregătesc pentru Salamina,
mă pregătesc pentru Salamina!
— Eşti mort, mi-a spus palid îngerul bucălai.
Eşti mort, mi-a spus îngerul bucălai
cu două aripe ascuţite, eşti mort!

CLUJ-NAPOCA

— Cum o să fiu mort, i-am răspuns,
:um o să fiu mort, dacă stau de vorbă cu tine?!
— Nu stai de vorbă cu mine, zise,
ıu stai de vorbă cu nimeni, —

..și cioburile de pe jos săriră și se refăcură sticlă de geam,
Eu însumi eram sticla geamului,
:urat și transparent ca sticla geamului.
Şi prin mine privea cineva spre altcineva
și mă durea toată ființa mea de sticlă transparentă
de privirea care mă străpungea,
și nu știam cine privea pe cine privea,
prin durerea transparentă
de sticlă, de geam, a mea.

CELE PATRU COERENȚE FUNDAMENTALE

Deodată, prăbușit de oboseală, Sisif
se înmulți, micșorîndu-se în nenumărare.
Două aripi de oameni turtiți,
lipiți unul de altul
și în micșorare
împodobiră trupul lui Sisif,
căzut de oboseală între oglinzi.

A te naște este o condamnare la moarte.
După felul păcatului și pedeapsa:
unii oameni, alții păsări, alții pietre.
Condamnat la moarte prin închisoarea copacului.
Condamnat la moarte prin închisoarea crocodilului.
Condamnat la moarte prin închisoarea ierbii.
Şi totuși, îmi spuse Sisif
e o coerență aceasta,
balansîndă între nimic și nimic.

A nu fi, chiar şi această absenţă
poate fi pedepsită la viaţă
şi ca atare, condamnată la moarte,
adică la a nu fi.
Şi totuşi, îmi spuse Sisif,
aceasta este o coerenţă.

Ce deşertăciune şi ce inutilitate, vederea.
Ea contemplă numai ceea ce este condamnat la moarte.
Cuvîntul ne-ar salva, poate, dar,
el e dumnezeu, şi
de la începuturi nu se mai întruchipează
în făpturile cele vii.

Gustul morţii l-a scuipat dumnezeu de pe limba sa
în făptura vieţii.
Acum el e scîrbit de toate acestea şi
în cu totul totului altei părţi
dincolo, de departe,
compune coerenţa a treia şi
dincolo de orice
el
compune coerenţa a patra.

Totuşi, îmi spuse Sisif,
tu nu crezi că e cam rău alcătuit trupul omului?
Ochii lipiţi de creier,
ca două sexe ale creierului, impudice
şi neacoperite,
gura, ce caută ea acolo sus?
Locul gurii e geamăn cu
locul de jos al lepădării
de murdărie.

Organul sămînţei ar trebui să fie
geamăn cu organul cuvîntului,
iar nu pe acolo

pe unde-ţi zvîrli apa murdară din tine,
pe acolo să-ţi zvîrli şi sămînţa,
iar nu pe acolo pe unde azvîrli în tine
bucăţi de animale moarte,
exact cu acel loc dinţos
tocmai cu acela,
să rosteşti taina cuvîntului, —

Da, îmi zise Sisif,
alcătuirea e rea.

Fireşti şi simple,
cuvintele rostite de noi
naşte-vor în alte coerenţe
mai bune trupuri vorbitoare
în alcătuirea lor.

Da, mi-a zis,
e poate de aceea
întîrzierea şi îndepărtarea lui
de negîndit de departe,
legînd de cuvîntul nostru
a doua coerenţă
şi de cuvîntul ei
pe a treia
şi de cuvîntul ei
pe a patra, şi...
Sisif se ridică dintre oglinzi,
ieşi dintre ele, şi
uitîndu-se înapoi spre mine
îmi făcu un semn scurt
să intru între oglinzi.

MÎNA ÎMPĂRATULUI

Mîna împăratului nu mai poruncește obiecte,
pentru că obiecte nu mai sunt.
Nu mai există nici argint și nici aur, —
oastea noastră este înfrîntă de Parți,
soldații sunt morți.
Nu mai avem nici îngeri,
statuile zeilor sunt pleznite și sparte.
Oastea oștilor Parte,
cu caii lor uriași trec peste noi.
Nici schelete nu mai suntem, nici schelete,
potcoave la copitele cailor suntem.
Atîta suntem,
atît.

PUȘCA

Pușca este compusă din trei părți:
partea de sus,
partea de mijloc
și partea de jos.

Partea de sus este compusă din:
partea de sus a părții de sus și
partea de mijloc a părții de sus și
partea de jos a părții de sus.

Partea de mijloc este compusă din:
partea de sus a părții de mijloc și
partea de mijloc a părții de mijloc și
partea de jos a părții de mijloc.

Partea de jos este compusă din:
partea de sus a părţii de jos şi
partea de mijloc a părţii de jos şi
partea de jos a părţii de jos —

Foc!

CÎNTEC LINIŞTIT

M-aş mai uita curat la frunza verde,
dar amintirile mă trag în jos
şi mă înec în frunza verde
de verdele trăit mă înec în frunza verde.

M-aş mai uita la piatra albă
lucindă, mirosind
a soare orbitor şi a potcoavă.
dar amintirile mă trag în jos
şi mă înec în piatra albă
şi mă sufoc în aerul de piatră albă.

M-aş mai uita la animalul gingaş
care mănîncă înfometat
pe animalul foarte gingaş
rănit mortal şi de mîncat,
dar amintirile mă trag în jos
şi mă înec, mă înec în foamea animalului înfometat
şi mă înec, mă înec în animalul de mîncare.

Plouă
plouă cu mine
mă trag amintirile în jos
mă înec în ploaie
aidoma curcubeului frumos.

TOCIREA

Soldatul mărşăluia, mărşăluia,
mărşăluia
pînă cînd
pînă la genunchi
piciorul
i se tocea, i se tocea
i se tocea
pînă cînd
trunchiul
pînă la coaste
i se tocea, i se tocea
i se tocea
pînă cînd
pînă la sprîncene orbea
orbea, orbea
pînă cînd
părul lui iarbă neagră era
iarbă neagră era, iarbă neagră era.
Un cal alb venea
şi o păştea
şi o păştea, şi o păştea.
I-ha-ha, i-ha
i-ha.

IACOB ŞI ÎNGERUL

A venit îngerul obosit şi supărat
M-a pălmuit cu aripile pe faţă
Peana lui era sprînceana mea de-mpărat
Bătîndu-mă de viaţă mă dezvaţă
Om rău ce sunt şi plin de sînge
Stăteam izbit de aripi mari
Mi se părea că azi mă plînge

Cu umbre codrul secular
El mă lovea cu zbor invers
Spre punct mă trimitea în jos
Dă-mi mie doamne acest vers
Şi binecuvîntat frumos
Dădea în mine ca şi cum
Pe ruguri grecii cei antici
Vorbirea lor de vînt de fum
Tu doamne o mănînci
Ia îngerul de peste mine
Şi trage-mi din secunda mea
Gîrla de sînge din vechime
Osoasa şi cea fără carne stea.

CU OCHII ROŞII CĂUTÎND O LEGE

Mergeam lovit şi rănit, clătinîndu-mă
cu ochii roşii căutînd o lege.
Aluneca de sub mine vederea de piatră
a morţilor vitrege
Piatra sub mine se prelungea
spumoasă
Mă destrămam în ţesătura unui păianjen
uriaş şi strălucitor
Ah, n-aş fi vrut niciodată să am durerea
de-a fi întîmplător.

EVOCARE

Ea era frumoasă ca umbra unei idei, —
a piele de copil mirosea spinarea ei,
a piatră proaspăt spartă
a strigăt dintr-o limbă moartă.

Ea nu avea greutate, ca respirarea.
Rîzîndă şi plîngîndă cu lacrimi mari
era sărată ca sarea
slăvită la ospeţe de barbari

Ea era frumoasă ca umbra unui gînd.
Între ape, numai ea era pămînt.

STAREA MEDIE

Pietre fumegînde şi cai rupţi,
temple adolescente în ruină
din care zeul s-a smuls pe sine
lăsînd lungi fîşii de piele verzuie
şi aerul acesta înecăcios
al faptului că sunt.

Haotică matriţă în care-am fost bătut
împreună cu restul de sesterţi
din amfora pe care el a uitat s-o mai ia cu sine.

Îmbătrînesc necheltuit şi neschimbat pe nimic
între aceste ruine adolescente,
între coloanele care încă mai miros
a piatră proaspăt lustruită.
Cîteodată mă mai uit lung
înspre focul din cer
unde s-a mistuit zeul.

Din fîşia de piele verzuie
mi-am făcut haine.

E singurul lucru din mine şi de pe mine
care nu se rupe.
Ţine şi nu se rupe.

LINIŞTEA DE DUPĂ MIT

Mi se face somn de frumuseţe
şi moarte de sublim.

Munţii norilor şi munţii de piatră
la fel de repede se schimbă
sub briza timpului.

Pentru cel cu vedere
se cuvine un arc,
pentru cel cu auz
se cuvine o săgeată.

Muntele măreţ şi de abur
al norilor, —
se cuvine respirării.
Muntele măreţ şi de piatră
al pietrelor,
dedat e îmbrăţişării.

SOMNUL

Şi dacă pietrele sunt păsări dormind,
lung dormind,
ale unui altui aer?...

Şi dacă arborii
soldaţi sunt dormind,
după luptă dormind,
ai altei cetăţi?...
Şi dacă eu sunt un vis;
şi dacă m-ar trezi cineva
spunîndu-mi:
tu eşti; apără-mă şi fii.

ÎNCERCAREA LUI IOV

— Ah, strigă plîngînd, ah
sfătuieşte-l pe nefericitul de mine!
Iată:
Din sărăcie
neluîndu-mi cu mine femeia
la locul promis
ea
în de sine
a venit acolo cu altul!
— Ce să fac, am urlat sîngerînd; — ce?

— Dacă o iubeşti, fă totul!
Ninge-o pînă îngheaţă de alb; —
sărută-i tălpile pînă se înzăpezeşte
drumul pe care-a venit!
Dă-te ei de mîncare dacă i-e foame!
Dacă nu o iubeşti; —
spune-i curvă cum şi este!

— Tu! — strigă el la mine, tu! —
ce înţelegere poţi să ai tu?

— N-am nici o înţelegere, — pentru că exist.
Pentru ceea ce există, nu am
decît existenţă.
O foarte singură viaţă
pentru toate vieţile.

NEOBIŞNUITUL FIRESC

Presimt cum încep să-mi pierd singurătatea.
Auzul îmi adoarme într-o inimă de miel
şi-aproape că dulcele corn de melc
nici nu mai fuge în sine
cînd degetul tău de lumină barbară
leneş îşi pune soarele pe el.

Am început să adorm în trei paturi,
şi, cu cinci capete
să visez trecutul altora.

Setea cerbului îmi locuieşte beregata
şi şapte ouă albe
le clocesc cu pleoapa.

Presimt cum încep să-mi pierd singurătatea
cum unu se toceşte de vînt,
cum punctul îşi rămîne sieşi
larg.

ÎNTR-UN ZBOR DEPLIN

În cuibul zîmbitor
la subțioara unui curcubeu
stau puii ei de zgomot.

M-a luat în plisc să mă ducă
la suavele guri flămînde.

Oricît de uriaș ar fi un copil
el e pur și cosmic.
Oricît de matur aș fi
și de bine constituit
în temelia unor idei fixe,
ea, uriașa pasăre, știe
ce gustoasă pasăre sunt
pentru puii ei
care mă așteaptă cu pliscurile deschise.

Mă aflu într-un zbor deplin
în larg văzduh.

Lăsați-mă să vin la copii!

PROPRIETATE

Al cui ești tu șoarece de cîmp
al cui ai putea să fii tu cînd de tine
nimănuia nu-i este foame

Şi tu, a cui eşti tu
a cui eşti tu miere luminoasă
care te ling cu ochii

Ce tandru ficat de împărat
te varsă pe gura cărei stele
lumină, tu, boală, durere.

PODUL NEBUN

Să nu mai treci cu armăsarii
peste acest pod, peste acest pod;
el a înnebunit, el a început să aibă aripi,
el a urlat spre rîul de sub el, azi-noapte,
că va zbura,
că se va face pod peste nori,
că se va face pod între o vrabie de carne şi între
o vrabie de piatră...
El i-a spus apei de sub el
că nu mai vrea să se oglindească în ea
ci într-un scîncet de copil care refuză ţiţa mă-sii;
că în acel scîncet, el se va oglindi...
E un pod nebun!
Te rog eu pe tine:
să nu mai treci cu armăsarii peste el.

NEÎNŢELEGEREA ACCEPTATĂ

Eu sunt un bidon de benzină aşezat pe treptele piramidei,
în evul mediu, cînd piramidele nu aveau înţeles
şi cînd benzina încă nu-şi găsise aflare.

sărea Phoenix mă ocolește și nu mă bea.
se duce în deșert să moară arsă de sete
ucigașul nisip.
fletul faraonului de multă vreme
curs în Marea Mediterană.

uciada copiilor abia acum se pregătește.
pă plecarea zeilor,
piii au ajuns la putere
se ațin cu mari cuțite în mîini
izbească coaja de var a oului,
iunde l-ar întîlni.

TRANSFORMAREA ÎN PERLĂ

că de pe cînd era
simplu bărbat
puteau vedea la el unele luciri
icioase, ca și cum
tele ar putea îngheța.

chipuiți-vă laptele femeii înghețînd...

hii îi erau de gheață
iar și atunci cînd rîdea, cu toți
nții lui albi.

început să se transforme în perlă
cet-încet.
nip de perlă, piept de perlă,
ghii bombate de perlă.

I-au crescut și aripi.
Niște aripi rigide, de perlă.

Încă de pe vremea cînd era
un simplu bărbat
el avea ochii înghețați.

Mai tîrziu s-a transformat în perlă.
Greutatea lui a sporit.

Deși are aripi nu poate să zboare
din pricina greutății;
deși are picioare nu poate
merge din pricina greutății.

Stă nemișcat și privește fix!
Noi ne uităm la el cu dragoste
cu admirație, cu groază.

Poate că din pricina unei boli
s-a schimbat în perlă,
sau poate că s-a transformat în perlă
din pricina unei idei
care nu există pe pămînt.

Încă de pe vremea cînd era
un simplu bărbat
părea uneori foarte bolnav.
Încă din acea vreme avea unele idei
de neînțeles.

Acum noi ne uităm la el cu spaimă
cu dor, cu neliniște.
El s-a transformat în perlă.

Noi nu.
Încă de pe vremea cînd era
un simplu bărbat,
ochii lui erau ficşi.

CALEA LACTEE

Monstruos animal şi uriaş din care sîngele
s-a închegat în scurgere
şi a început să ne ningă

Luptă şi crimă
petrecute mai sus şi mai deasupra
de creierele noastre

Ah, ninsoarea
este o cerere de iertare
Ah, frigul
este o ispăşire

Nu, nu,
noi nu putem să iertăm niciodată.

CALUL TROIAN

însumi îmi sunt un cal troian.
priul meu umăr îmi cucereşte propriul meu umăr,
priul meu ochi se jefuieşte pe sine.
Căile inimii mele

nu se pot auzi
din pricina bătăilor inimii mele,
glasul meu care strigă la cer
sugrumat este
de glasul meu care strigă la cer.
Viața mea nu mai poate trăi
din pricina vieții mele.
Dragostea mea tîrăște dragostea mea
de calul dragostei mele
în jurul cetății.
Înfig lama cuțitului meu în lama cuțitului meu
în timp ce secunda care îmi sună nașterea
se asurzește din pricina secundei care îmi sună nașterea.
Sunt supărat pe propria mea supărare
sunt bucuros de propria mea bucurie.
Îmi sper propria mea speranță
îmi plîng propria mea lacrimă
și sunt în timp ce sunt
și nu mai sunt cînd nu mai sunt.

AMURGUL CREDINȚEI

Cei care-și mai aminteau de trupul zeului,
au murit fără să lase mărturie
decît locul plin de dale de piatră
de unde petreceau privindu-l.

Chiar și copacii au început să crească mai mari și mai strîmbi,
pentru că nimic din ce este mare
nu mai are măreție.
Plînsul și răcnetul, durerea și urletul,
din pricina mutării cerului,
nu mai au nici direcție și nici înțeles.

Numai atunci, vai, numai atunci,
cînd mîinile mele prelungi și febrile
ca din visul altora
așează piatră peste piatră,
numai atunci uit, ațipind,
forma lor chinuitor de absurdă.

E o tăcere atît de desăvîrșită
încît nici ruperea de carne vie
cu muget și cu dangăt
nu poate clinti.

Din ce în ce mai rar timpanele-mi flutură
născute pentru o altă vorbire
și rămase ca două steaguri interioare
pe cîmpul gol al existenței mele.

Unde au plecat armatele?
Ce fel de armate trebuiau că erau acelea?
Unde o fi fiind acum războiul.
de este atîta liniște în spiritul meu?

DESTĂINUIRE CĂTRE APOLO

Eu sunt un mijloc de transport,
un fel de targă de carne
pe care pietrele mari ale piramidei
rănite la colțuri și pe suprafețe
sunt duse spre planeta Mercur.
Ah, ce apăsare, doamne,
ah, ce geamăt îndelung de piatră
cînd geme piatra cu geamăt de piatră,
pe trupul meu înțepenit și sîngeros

şi hieratic,
mijloc de transport
şi targă.

DEŞERT

Stăteam cu laba obosită
pe rana unui iepure,
îmi mirosea a înserare a vieţii.
Ca într-o oglindă în soare mă uitam
şi coama lungă mă şedea peste nisipuri.
De foame alergarea mea îmi este,
acuma doar a sînge-mi flutură pe steaguri.
Ţin laba mea de leu
pe-un iepure rănit.

De tine eu mă rog
ca să visezi şi pentru mine.

VECHE ÎNTÎMPLARE

Venea, se apropia
negru şi luminos
vultur umbros.
Pe mine se prăbuşea
cu pene mă împăna
şi mă încălzea
murindu-mă frumos.
El murea, eu muream
fiecare din alt neam.

După aceea în alergare
a trecut peste noi în galop
un cal mare.
Calul s-a dus, s-a dus, s-a dus,
săgeată orizontului în sus.
Noi am rămas, noi am rămas,
îmbrățișați și în extaz.

FĂPTURA

Nevinovată, toată mirosea acrișor
Se uita cu ochi mari la mine
ca și cînd aș fi avut vreun înțeles
Toată era ca de iepuri un nor
în alergare și în eres
M-am uitat și eu la ea
ca o stea mi-a apărut fiind,
ca un copil pe care din tîmpla mea
l-aș naște murind.

CHEILE

Lanțul cu chei mi-a căzut din stele în creier,
mi-au zornăit mințile de durere și de sunet.
Trupul meu tot deveni o cheie de fier,
doamne, pentru o ușă uriașă
la al cărei lacăt nu am cum să ajung,
decît numai dacă mă ridici în brațe.
Haide, cît ești de mare, tu,
haide, cît ești tu de indiferent,

răsucește-mă și rupe-mă
și deschide odată ușa aia!
Haide, deschide-o odată!

CHEMARE

Ce zangăt, ce zumzet,
ce zdrong și ce zdrang!
Pe umărul meu cu petale
o umbră mi-a lăsat mult zburînd
una din păsările infernale.
Mă adumbrisem, mă înnegrisem,
devenisem greoi și mai mult decît atît
chiar greu.
Fierăstrău de pietre
gaură în munte
peșteră.
Vino, tu, ia-mă de gît
spînzură-mă tu, de tine.
Nu-mi mai este frumos, —
a început să-mi fie urît.
Vino, tu, cu tine.

UN MADRIGAL

Aerul acesta se duce odată
cu subțirele cîntec pe care îl ține
ca un simun, ca o roată
alergată înlăuntru, în sine.
Tandră sufocare, un fîlfîit
de aripi verzui se încearcă;

iau lumina drept aer și mit
și leagăn și barcă...
Nimeni nu se mai desprinde din el,
pe însuși sunt lacăte;
la moartea acestui prelung menestrel
cazi tu în genunchi și roagă-te.

CÎNTEC

Numai peștii nu se îneacă în apă,
numai viermii și sobolii nu se sufocă de pămînt
subțirea pasăre devine arcă
numai zburînd.
Izbit de fîlfîit de aripe de înger,
cu ochiul fix spre tine stau,
iubito, tu, care-mi însîngeri
pe vai, pe ah, pe au!
Astăzi vocala mea este murdară,
căzută-mi este în noroi,
iubită princiară,
care n-ai vrut să fim doar doi.
Cămașa asta a vorbirii
mi-au asudat, s-au murdărit,
în lacrima gîndirii,
în sare s-au sleit.
Doar frigul încă mai mi-e prieten
cu turle de biserici.
Ferigile încet le pieptăn
în coama lungă a timpului,
o tai sîngeros cu trupul meu,
foarfecă de carne pentru fier.

SCHIMBAREA LA FAŢĂ

Am schimbat naşterea pe moarte.
În rest am rămas de tot sărac.
M-a izbit cu aripa un înger
şi am devenit rege,
pe un tron în prăbuşire.
Nu ştiu ce înseamnă cinci,
nu ştiu ce înseamnă patru
în genere nu ştiu nimic,
dar mărturisesc că mi-e strîmtă coroana,
prieteni, ca un orizont îmi sunt tîmplele,
ca o stea sau ca un glonţ îmi este coroana,
de-a dreptul în frunte.

ATERIZAREA

A venit îngerul greoi ca un balaur.
Mă izbea în sînge, în inimă şi în cuvinte.
Dădea din aripi atît de tare
că mă umpluse de vînătăi şi de morminte.
M-a izbit cu aripa,
m-a izbit cu aripa,
m-a izbit cu aripa, mamă!
Totul devenise lapte,
sînul tău mamă, cînd
pana lui, din aripa lui,
a scos ochiul meu, din orbita mea.
Ah, cît de zbătător era
şi cît fără de ochi sunt!

DE DRAGOSTE, DE NU...

Mamă, de ce naşti un bătrîn?
De ce naşti tu numai toamnă
şi numai iarnă?!
De ce mi se face frig de zăpadă, mamă,
cînd sunt un murdar?
Încă miros a spirt
şi alţii a morţi, mamă, —
dă-mi nu stele, ci un pahar de lapte acrit.

Nu-mi da vedere, mamă,
dă-mi un cal hăituit!
Nu mă înverzi cu iarbă verde,
înverzeşte-mă cu ochii ei.
Binecuvîntează-mă, mamă,
s-ajungem din doi, trei!
Ce blestem e dorul,
e aproape la fel de sublim
cum e crima, cum e omorul,
sau, mamă, cum e norul!
Tu nu vezi că plouă mamă,
tu nu vezi că plouă?
Se-neacă peştii în lumină, mamă,
se-neacă peştii
şi curg în sus, nu mai curg la vale!
Sînul tău era cel mai sus, mamă,
de ce l-au făcut stea, de ce l-au făcut stea?
Al lui nimenea, mamă, al lui nimenea...
al lui ia-mă moarte
şi, ia-mă odată!

Numai tu mă iubeşti pe mine,
moarte, numai tu mă iubeşti
iubito!

LA ÎNCEPUTUL SFÎRŞITULUI

Îşi lăsase atîta de repede ochii în jos,
ca pe două satîre ascuţite şi sclipind,
tăind gîturile vulturului bicefal şi ierbos,
în sînge lăsîndu-l zbătîndu-se şi murind.
Un miros de ouă sparte
mă umpluse din departe, —
zeul îmi întoarse spinarea şi şira spinării,
arc de vînătoare mi se făcuse orizontul mării!
Nu mai puteam trăgînd să-l omor, —
cerşeam aer, aer, aer,
prin care să plec în zbor,
înfrîngerea mea schimbînd-o
în vaer.

DESCÎNTEC

Ce mînă de om rău am putut să am
de i-am îndoit clonţul certător al vulturului!
Ce nemiloasă putere avui
ca să-mi sărbătoresc singurătatea!
Dintr-o linie, nefericitul de mine
făcui un cerc;
am schimbat animalele între ele,
coarnele rămuroase de cerb,
de băteau în vînt cu frunze.
Îmi venise să plîng un rîu foarte lung,
îmi venise o dulce moarte stacojie, —
portocala dracului,
ihaul calului!
Învineţisem cerul, nenorocitul de mine.

CÎNTEC

Nu este obligatoriu cuvîntul să fie potrivit
stării de spirit,
nici iepurele nu este obligatoriu
naturii.
Sancho s-a certat cu mine
şi m-a părăsit de multă vreme.
Sprijinit într-o lancie
încă mă mai uit melancolic
la morile de vînt.
Caii au început să se nască din femei, —
i-ha, ce ţipăt lung în Andaluzia!
Ne mai vopsim încă feţele în roşu
de drag de Pean,
dar limba greacă noi am uitat-o
de mult.

VEDENIA

Ce biserică ciudată
cu clopotniţe înfipte în pămînt!
Avea scări coborîtoare
şi nu-l avea pe Sunt.
Se rugau cerşetorii
cu capul în jos, —
de un cartof se rugau,
de un vierme.
Biserică, tu care ari înjugată
la îngerii pămîntului
cuvintele mele...
Iar clopotele toate stăteau
cu limba spre stele,

ca și cum ar fi vorbit cu ele.
Vedenia era cu picioarele pe cer
şi în alergare.

BASM

Curgea ca plînsul umbra de sub frunză
înrăcorind soldații morți.
Stă steaua lună mult lehuză
fără de nopți.
Ah, îmi murise calul sub genunchi,
în raze mă proptisem să nu cad, —
un unghi de stea, numai un unghi
mă adormea.
Și mi-am fost pus ochiul deschis
pe piatra colțuroasă.
În viața mea n-avui
nici vis și nici secundă sîngeroasă.
M-au tăvălit pe alb
și m-au scuipat,
un cal m-ar fi iubit și tată.
Ah, doamne, eu sunt împărat
ce-a fost odată
ca și niciodată.

ŞCHIOPĂTAU MUNŢII

Dumnezeu pipăia pe aripi păsările călătoare.
Le mai smulgea din cînd în cînd
și cîte o pană.
Nevoință de testament și de scris, avea dînsul,
cînd păsările sîngerau prin aer.

EVANGHELIILE TOAMNEI

Patru evanghelii scrie-vom despre căderea
frunzei în toamnă.
Matei zice-va:
— Frunza de verdele verdelui cădea-va în toamnă.
Marcu striga-va:
— De greutatea vieţii şi de viaţă pe viaţă cădea-va
frunza în toamnă.
Luca va zice:
— Din nedragoste, din neînviată moarte,
din verde repetat numai cu umbra
cădea-va frunza în toamnă.
Ioan se va ridica și va zice:
— Toamna nu cad frunzele,
toamna cade numai toamnă
ca o frunză cade toamna, toamnă.
Stau și e toamnă și sunt frunză
şi cad pe pămînt.

CIOCÎRLIA

Au început să-mi lustruiască coşciugul.
Mă vor îngropa într-un nor
care va ploua cu morţi.
Mai pune măcar o dată, mamă, mîna pe ceafa mea
chiar dacă ţi se udă de sînge.
Mamă, crede-mă e mortul care plouă,
iar nu care plînge.
M-a izbit îngerul în spinare, mamă,
nu sub forma plăcerii
ci în chipul tăcerii.
M-am uitat, mamă,
d-aia mor, d-aia am murit.

STRESS

Cînd ea surîdea din colțul buzelor ei,
cădeau capete retezate de morți
văzuți de la distanță.
Un nelămurit miros de gutui
mă-nstrăina de taina cuvîntului.
Niciodată eu nu am iubit-o,
mi-e frică să mă și gîndesc la ea.

ARAREA

Zbura pămîntul cu iarbă verde, întoarsă în jos
peste chipul meu de adolescent frumos: —
mama mea se frigea pe mîini gătind mieii,
stelele răgeau de lumină, născîndu-și teii.

De piatră deveniseră chipurile noastre pietruite,
bolovanul timpului se sparse în clipite,
ochi roșii de ură tatăl meu avea în orbite,
mureau femeile hitite.

Am pus mîna pe alt alfabet, zîmbind imperfect,
mi-am băgat mîna în flacăra cea roșie și cea neagră
lăsîndu-mi făptura ciungă și neîntreagă.
Miros de friptură de stele, miroase
se aude pe ceruri scrîșnet de rupere de oase.

Dă-mi, mamă, din sînul tău lapte,
dă-mi, mamă, din singurătate numai pe cifra șapte
Lasă-l pe nisip pe barbarul de tată al meu; —

ți-am spus să nu mă naști,
că nu vreau să fiu Eu, Eu!

Plîngi tu, mamă, numai dumineca,
sîmbăta ar pămîntul, am treabă
nu am timp să plîngi tu!

DE O VINĂ PE CARE NOI NU O ȘTIM

De frică toți aveam un orizont,
de frig ne făceam cu toții cercuri,
toți ne mîncam pe toți,
rînjind cu coarne și cu colți.

El ne-a făcut ca să ne umilească,
a dat cu merele păcatului în noi, —
de stele, astăzi, bolta nu-mi mai e cerească,
îmi este un noroi:
strigătul mamii născîndu-mă,
soldatul adolescent care moare fără iubită,
timpul,
timpul,
timpul
care ne-mbătrînește ca și cum am fi vinovați
de o vină pe care
noi
nu
o
știm.

ȘOBOLANUL REGELUI

Din beregata tăiată, sîngele
majestuos curge pe piept.
Atît de multă moarte îi era în moarte,

că dînsul devenise nedureros de înțelept.
A mai zvîcnit o mînă în dreapta lui
prinzînd un șobolan de cîmp,
sub soarele de aur și gălbui
peste Olimp.
Nici nu murise prea bine,
cînd altul se născuse, —
a horcăit la timp, puțin și în vechime,
cu șobolan cu tot se duse.
Cel nou
și el,
cu beregata retezată,
spre dreapta lui întinse
mîna dreaptă.

CÎNTEC

Pe sub uși icoanele curgeau, doamne,
aleluia, doamne, aleluia.

Învinsesem și plecasem,
pe o piatră șezum și plînsem.
M-a găsit săgeata la-ntîlnire,
a venit dînsa și s-a sărutat cu inima mea.

Din ochii mei, în ochii tăi, îmi cad lacrimile,
se aude Dumnezeu pe după codri lătrînd.
Simt cum îmi crește un mormînt.
Ca o sufocare de-necați îmi este muntele,
ca o albeață, ca un vid.

Cucurigu, vă strig, dragii mei,
cucurigu, vă strig!

EUCLID ŞI SOLDATUL LATIN

Regina stătea gravidă
şi în dureri începuse să nască pe tron,
necercetătoare şi urlînd şi lividă
înnăscînd un pui de domn.
Tron roşu de ţipăt,
cîmpie roşie de foşti soldaţi, —
feciorul trist al mamei mele
l-au fost izbit coroanele de împăraţi.
Muşte albastre, muşte albe, muşte verzi
ţin loc de gene.
Miroase a sfîrşit de lume,
a cruci şi a semne.
Cu untdelemn, vă zic, să ne spălăm,
cu untdelemn,
pe trupuri!
Pe tîmplă să ne dăm doar cu polen de fluturi!
Noi alergăm în cerc cu orizontul,
ei trag raza linear şi omorîtoare!
O tangentă la un vultur
atinge un punct.
O tangentă la un punct
atinge un punct.
O tangentă.
Despre ea e vorba, prieteni,
o tangentă.

ALESUL

Alesul cailor este păianjenul.
Alesul păianjenilor este elefantul.
Alesul alesului este neînţelesul,
este streinul,
cum faţă de rîu este inul.

În ales te îmbraci de singurătate
cu moarte.
Voi nu ştiţi, dragii mei, că sunteţi morţi
şi cînd mişcaţi, că sunteţi traşi la sorţi,
că n-aveţi Rubicon,
că n-aveţi Domn,
că este nu este.
Ce poveste!
Nu există timp, dragii mei,
Ah, vai mie, vorbesc morţilor!

STAMPĂ

Săgetarea unui leu în cuşcă,
iată
vînătoarea regală.

STAREA CONFESIUNII

Orice om înainte de a împuşca rîde timid.
Ce animal tînăr a putut să fie
şi cît de suavă, maică-mea,
pînă cînd taică-meu a îmbrăţişat-o
cu braţe păroase şi de otravă.
Cînd ea urla, eu mă năşteam,
urletul ei îmi este coroană,
tot ce e vis, tot ce nu este,
tot ce există,
tot ce nu îmi este de-o seamă.
Ce plăcere e ca să ucizi
pe cei mai buni, pe cei mai dragi,

pe Seleucizi!
Ce minune este ca să minți,
ce minune este ca să minți,
părînd că n-ai părinți!
Ce poftă de sînge verde
de iarbă, îmi este,
m-auzi, tu, calule,
m-auzi, tu, calule?!
Sunt negru de pămînt,
haide, tu, și calcă-mă cu potcoavele tale!
În Iran, morții sunt morți.
Mă voi spăla cu un cuvînt
economie de apă fac.

DE AER PREA MULT

Fără de margine și limpezi
noi doi eram
Nimica, nimica nu ne despărțea
pe noi doi
Orice privire deodată
prin noi doi trecea
Umărul tău era mîna mea
ochiul meu era umbra ta
respirarea ta era
inima mea
glezna mea era
geana ta
gura ta era
vederea mea
nara mea era
coasta ta
Fără de margini și limpezi
noi doi eram
cînd deodată loc

n-am mai avut unul de altul
cum aerul apăsat în aer
sub aripa păsării zburînde.

ALTĂ STAMPĂ

Morții se-nmulțeau ca merele cu viermii,
ca fulgerul de zăpadă ne topeam.
Ah, ce căldură fuse în această iarnă,
ce șerpărie și ce izgonire!
Rîzînd, maică-mea aniversa
a nu știu cîta izgonire a mea din ea, —
tatăl meu cu o mînă indiferentă și grea
cu unghia mi-a arătat o piatră,
dar nu s-a obosit să-mi spună
ce să înțeleg.

NEDREPTATEA CA FORMĂ DE CONTEMPLARE A NATURII

Penele se strîmbau,
iar zborul era în apă.
«A», doamne,
ce biserică fără de țară!
Nasc stelele copii
și roșie de sînge îmi este lumina, —
tăcerea-mi urcă în creieri,
nedragostea tatălui meu de tine, mamă,
În ce ev m-ai născut,
pe ce rogojină m-ai născut,
cine mi-a tăiat buricul,
cine m-a moșit pe mine?!

De ce mi l-ai lăsat pe tata
să mă spele pe față?
Unde este sîngele tău sacru,
cel care încremenind pe mine
i-ar speria pe Perși
atunci cînd cînt peanul?
Ți-e sete, mamă,
pe nisipuri arzătoare cum stai?
Sunt rece, mamă,
bea-mă de sete!

MAMA MEA ȘI SOLDATUL EI

Nu, nu, nu,
strigă în dureri mama mea, născîndu-mă
nu, nu, nu,
strigă ea născîndu-mă; —
viața nu e pentru ucidere
viața nu e pentru ucidere!
Soldatul nădușit zise:
— Ce sînge, cît de mult de sînge
și ce miros și ce strigăt
dă femeia cînd naște
și fără de nevoința glonțului, —
acestea zise soldatul nădușit,
azvîrlind cu pistolul său
după un fluture.
Nu, nu, nu,
urla mama mea în dureri, născîndu-mă,
viața nu e născută pentru a fi ucisă,
nu, nu, nu! —
striga mama mea, născîndu-mă.
Fluturele zbura în zigzag
revolverul soldatului era cotrobăit de furnici
pe mare și pe deasupra mării
soldatul dezbrăcat
răsărea odată cu luna.

LECȚIA DESPRE CERC

Se desenează pe nisip un cerc
după care se taie în două,
cu același băț de alun se taie în două.
După aceea se cade în genunchi,
după aceea se cade în brînci.
După aceea se izbește cu fruntea nisipul
și i se cere iertare cercului.
Atît.

NODURI ŞI SEMNE

Requiem la moartea tatălui meu

—1982—

„A murit Enkidu, prietenul meu care vînase cu mine lei"

(Din poemul Ghilgameş)

„Iar după ce s-a apropiat de tabără, el a văzut viţelul şi jocurile şi, aprinzîndu-se de mînie, a aruncat din mîinile sale cele două table şi le-a sfîşiat sub munte"

(Ieşirea, *32*)

SEMN 1

Plutea o floare de tei
în lăuntrul unei gîndiri abstracte
deșertul se umpluse cu lei
și de plante.
Un tînăr metal transparent
subțire ca lama tăioasă
tăia orizonturi curbate și lent
despărțea privirea de ochi
cuvîntul, de idee,
raza, de stea
pe cînd plutea o floare de tei
în lăuntrul unei gîndiri abstracte.

NOD 1

Gemea și urla și mîrîia
cu gît de lebădă întins,
gemea și urla și mîrîia
lupul întins pe prima ninsoare.
De ce gemi, de ce urli, de ce mîrîi,
de ce strivești sub tine florile albe de zăpadă
tu, care ai gît de lebădă, lupule,
care stai întins pe prima ninsoare
și urli și gemi și mîrîi?...

Pleacă, mi-a zis el,
du-te de lîngă mine, mi-a zis el,
alungă-te, mi-a zis el!
Şi m-am dus şi am plecat
şi m-am alungat
şi am lăsat singur pe lup
pe lupul cu gît de lebădă
pe lupul care urla şi striga şi mîrîia,
plin de fulgi de zăpadă,
întins pe prima ninsoare.

SEMN 2

Ea îşi pusese talpa ei gingaşă de copil
pe ceafa mea, cum stam trîntit şi prefăcut în lup.
Şi-atuncea am visat într-o secundă,
cum toate capetele celor ce au fost decapitaţi
sar înapoi din coşuri şi se-aşează
pe gîturile roşii ce albesc, —
cum de din toate timpurile şi din vreme
sar capetele celor
ce au fost decapitaţi
şi se lipesc din nou pe trunchiul gîturilor roşii
ce albesc,
oho, oho
ea îşi pusese talpa de copil pe ceafa mea
cînd mă dam dus, dormind şi lup.

NOD 2

Nu curge din el
ceea ce vrei să curgă din el!
Nu cade din el

ceea ce vrei să cadă din el!
Nu moare în el
ceea ce vrei să moară în el,
împărate!

Roata îi rupe carnea
și carnea nu i se mai sfîrșește!
Roata îi rupe osul
și osul nu i se mai sfîrșește!
Roata îi rupe sîngele
și sîngele nu i se mai sfîrșește,
împărate!

I-am jupuit pielea de pe el
și sub piele i-am găsit tot piele!
I-am spart ochiul și sub ochi
i-am găsit tot ochi!
I-am smuls limba
și sub limbă i-am găsit
tot limbă, împărate!

I-am tăiat inima
dar sub ea aflăm tot inimă!
I-am despicat fruntea
dar sub ea aflăm tot frunte!
I-am frînt șira spinării
dar sub ea aflăm tot șira
spinării, împărate!

Au început să ni se roadă
de sudoare, trupurile și minţile,
cum se roade ceasul cel mare
al primăriei, — de timp!
Ne tocim de moartea lui
care nu-l moare, împărate!

Lucrăm la el întruna, lucrarea, —
dar el nici măcar nu se începe!
El nici măcar nu se începe!
Măcar nu se începe!
Nu se începe,
împărate!

NOD 3

Ochii mei nu mai plîngeau cu lacrimi
ci cu ochi, —
orbitele mele năşteau întruna ochi, —
ca să mă liniştesc, de-aş putea să mă liniştesc.

Ah, am strigat,
voi, mîinile mele,
nu mai plîngeţi cu mîini!

Ah! am strigat,
trupul meu, nu mai plînge cu trupuri!

Ah! am strigat,
viaţa mea, tu nu mai plînge cu viaţă!

M-am acoperit
dar sub linţoliu
se rostogoleau de-a valma
ochi, mîini, trupuri, viaţă.

PRIN TUNELUL ORANJ (I)

Cu spăimîntătoare viteză am trecut prin tunelul oranj,
cu spăimîntătoare viteză,
cînd m-am trezit eram chiar pe cîmp,
căzut de pe cal,
m-am bucurat de gîngănii,
de mîini m-am bucurat și de picioare,
de cerul albastru și mare,
iar nu oranj.
Ah tu, tunel!
Ce glonț ai tras prin tine?
Și înspre cine-ai tras?
Și înspre cine?

NOD 4

Mi-am îngropat cuvintele de dragoste în pămînt
și beregata mi-am spînzurat-o de gît.
Precis că sunt sfînt
și numai atît.
Cele două picioare nici nu le mai simt
și nici tălpile cu care merg mereu.
E absolut sigur că nu mai pot să mint.
Precis că sunt zeu.
Mi-am azvîrlit dinții din gingie
și sabia mi-am descins-o din șold.
Precis că inima mea este vie
și că eu sunt mort.
Dar mi-am întors capul și m-am uitat înapoi,
la doi ochi îngenați,
cu ochii mei doi
și împărați.
Ce-o mai fi cu mine, te întreb acum,
oare oi mai fi fiind,
de este în ființa mea jar și fum,
dor și jind?

NOD 5

El era un singur ochi peste tot,
o singură gură de jur împrejur,
un singur piept peste tot,
o singură frunte de jur împrejur.

El era blestemat,
de Fatum era blestemat.
Sub coasta unică avea două inimi
două inimi, două inimi, două inimi...

NOD 6

Mi-aduc aminte, căzusem de pe cal,
și stam în iarbă înroșit,
ca o făptură de oval
și de furnici călătorit.
Durerea mea era un principat,
o țară putredă, nevorbitoare,
fostul meu ochi era palat,
inima mea, un negru soare.
Mi-aduc aminte, căzusem de pe cal
cînd tu ai zis de mine
că mă renaști din nou regal,
și în dureri divine, —
și-mi dai din nou aceeași stea,
și-același cal mi-l dai din nou,
din nou o să mă urci pe șea,
cuvînt făcîndu-mă, ecou.

SEMN 3

Tu nu-nțelegi că cel mai greu e sentimentul?
Tu nu-nțelegi că sentimentul unei pietre
o smulge și o zboară și-o atîrnă
și-o plutește?

Tu nu-nțelegi că noi cădem lăuntrul nostru?
Că sentimentul de lăuntru
îl ținem greu, răzbătător prin pietre.

Tu nu-nțelegi aceasta?

Tu nu-nțelegi că stelele în sine
sunt un lăuntru din lăuntrul depărtat?
Tu nu-nțelegi că albul în desime
e negru împărat?

SEMN 4

Mergeam prin zăpadă înfrigurat
cînd deodată am auzit-o strigîndu-mă dinapoia mea:
„Ia-mă cu tine, ia-mă cu tine, ea m-a rugat,
cele două picioare din spate
în laț greu îmi sunt ferecate.
Ia-mă cu tine, ia-mă cu tine“, mi-a zis.

Mergeam înfrigurat și nici că-mi păsa,
vulpea argintie din laț spre mine se lungea,
„Ia-mă cu tine, ia-mă cu tine“, mi se ruga,

nie nici că-mi păsa,
nfrigurat prin zăpadă mergeam,
ără de suflet în mine și fără de ram,
e albea argintiu spre dimineață,
vulpea prinsă în laț se lungea ca o frînghie în spatele meu
ncepuse să ningă, dar tot o mai auzeam
cum mă ruga s-o iau cu mine.

Mergeam înfrigurat prin zăpadă și mă ningea,
vulpea argintie în spatele meu se lungea,
ca o rază a frigului se făcea,
„Ia-mă cu tine, ia-mă cu tine“, scîncea,
cît un orizont de lungă și de curbată se făcuse ea,
vulpea argintie cu picioarele de pe urmă în laț,
ca o rază rece a fulgilor de nea,
din urmă mă ajungea și nu mă ajungea.
„Ia-mă, ia-mă cu tine, ia-mă, ia-mă cu tine!“

Mă înfrigurasem de tot și mergeam prin zăpadă
și ningea atît de des
încît de vedere nu mai aveam nevoință.

NOD 7

Ceață deasă, luminiscentă, compactă,
nu-mi văd nici mîinile,
ceață umedă, vîscoasă, șerpuitoare,
nu se văd nici măcar țăranii,
nu se-aud nici măcar caii,
nici măcar lătrăturile de cîine.
Privirea dă ocol albului ochilor,
alunecă pe iris înapoi în pupile,
sunetul rămîne agățat de lobul urechii,
cîntecul nu pătrunde în timpane.
Nu există sus și nu există jos

nu există înapoi şi nu există înainte
deşi merg de parcă aş sta locului
şi stau locului de parcă aş merge.

SEMN 5

Ca şi cum ai vedea munţii plîngînd,
ca şi cum ai ceti în deşerturi un gînd,
ca şi cum ai fi mort şi totuşi alergînd,
ca şi cum ieri ar fi în curînd,

astfel stau palid şi trist, fumegînd.

NOD 8

Mai singur sunt ca niciodată singur
n-am ramură cu umbră şi n-am rădăcini
iubito, sunt ca un butuc
pe care un călău retează
scurt
gîturile
păsărilor
migratoare.
Mă voi înroşi
de sîngele lor nezburat
şi voi striga
cît strigă un butuc
în care s-a înfipt toporul.
Ah, păsărilor din văzduh!
Atîta vreme cît

nu am să vă-nţeleg pe voi
vă voi iubi.
Dar cînd
eu am să vă-nţeleg pe voi,
eu niciodată
n-am să pot
să vă iubesc!
Ah, păsări moarte!

NOD 10

Lasă-mă te rog să vin să mor la tine acasă
mielule, alungă mieii din jurul tău
şi lasă-mă să mor la tine acasă, mielule!
Iedule, alungă iezii tăi din jur
şi lasă-mă să mor la tine acasă, iedule!
Fluture, alungă-ţi fluturii din jur,
şi lasă-mă să mor la tine acasă, fluture!
Iarbă, alungă-ţi cîmpurile tale...

PRIN TUNELUL ORANJ (II)

Pe cine trebuie să pedepsesc eu prin moartea mea?
Pe ce violet trebuie să-l văduvesc de vînat?
Bucuria mea de a fi
a cărui ochi lacrimă este?
De ce mi-ai dat mai mult decît trecătorul meu zid?
De ce mă obligi să gîndesc cu vederea?
De ce trebuie să ţin cîte un măr în fiecare mînă,
cînd mîna pe sine însăşi se ţine,
şi fără de durere?!

NOD 11

Eram vrăjit și nici nu mai mișcam,
toți vulturii stăteau înțepeniți în aer,
iar soarele spărsese cerul,
cu sunet de lumină și cu vaer.
Pe jumătate doar din ea,
copilul îl născuse,
ea două capete avea,
timpul încremenise
bătut în palma ta, Iisuse!
O eli eli lama sabahtami,
o eli, eli!
Mi se îngroșase rîul
ca o jugulară peste gît,
pe cîmpul ăsta nearat, urît,
iar caii se evaporau ușor,
deasupra nu era vreun nor,
mă înzeiam, mă înzeiam,
nu mai muream, nu mai muream,
în brațul meu întins și rece
ca sceptru eu țineam ce nu mai trece, —
și fix eram,
piatră eram —
și nici pămîntul nu-l roteam
nu răsăream, nu apuneam, —
și țara mea era un geam
prin care nimeni nu privea.
Stam rege fix, de piatră și de stea
ținînd oprit cuvîntu-n gura mea,
necîntător.

NOD 12

Cum știți cu toții, căzusem de pe cal, —
și nemișcat stăteam în iarbă șiroind în sînge,
cînd nimfa pură ce nu știe-a plînge

trecu pe lîngă mine.
— Ce-i ochiul ăla, care l-ai deschis pe piept,
privești cu el spre roșu de e atît de roșu?
— Pleacă,
tîrfă de zei, eu i-am strigat,
e-o simplă rană de soldat!
— Mă duc dacă vorbești atît de rău cu mine, —
și totuși, mă soldatule, de fapt,
de fapt soldatule,
la ce te uiți cu ochiul ăla roșu,
plin de sîngerime?

SEMN 7

Cum te uiți la o eclipsă de soare
printr-un geam afumat,
tot astfel se uită prin mine
ochiul din spatele meu, opal
spre ochiul fix din orizont, oval
coborînd din deal spre o vale
urcînd o vale spre deal.

NOD 13

N-am să știu niciodată
cînd am trăit,
de ce am trăit am să uit
cum uită ochiul spart, lumina.
Țin încă în mînă un ciob de amforă
al cărei vin l-am băut chiar eu
și al cărei lut e chiar mîna mea.

Văd un vulture marin,
dar poate
că eu sunt văzut de el, —
poate că el vede un vultur marin.

NOD 14

— La ea nu se vede
pentru că ea este timidă,
și se acoperă cu propria ei privire, —
și se ascunde.
— Nici la tine nu se vede,
mi-a zis el.
— Cum de nu se vede?
— Păi nu se vede, mi-a mai zis el.
— Chiar nu se vede?
— Nu se vede. Întreab-o pe ea
dacă nu mă crezi, —
și mai lăsați-mă în genere
amîndoi în pace,
că am treabă, —
și ce trebuie eu să fac
nu se vede!

SEMN 10

Vezi iarna fumul de la hornuri cum se-nnoadă
cu zborurile vulturului singuratic
și doar o pană de zăpadă
îl taie-n două și îl netezește
peste cîmpuri?

Tot astfel viața mea e-un fum ce se înnoadă
și doar o pană de la vulturi
mă taie-n două și mă netezește
iubito, peste cîmpuri.

PRIN TUNELUL ORANJ (III)

Cerul scintilînd de stele
se adumbrea de un singur cuvînt, —
prin nervul unui singur verb
e timpul doar un animal,
un relief de munți,
o mare,
o Ithacă.

NOD 17

Căzusem strîmb cu verbul peste orizont
că l-am făcut să fie-n două,
ca bucile unui copil de înger
pe mare-atunci cînd plouă

Ce ploaie mai ploua pe mare
și cît de mult, tu n-ai să știi, eu îmi doream,
să ningă peste luciul ei doar cu ninsoare,
să ningă peste mare, îmi doream,
iar pruncul care-l țin în brațe
să îl dezvăț de tine, mama lui,
ca pe-o corabie de oase
să-l smulg din sînul țărmului,
să mi-l trimit spre Caraibe
cînd ninge peste Marea Neagră și întinsă.

Cînd ninge peste Marea Neagră spre Bosfor,
cînd ninge pe albastra de Mediterană
şi nici de frig nu pot să mor,
nu pot să mor!
Doamne, mă chinuiesc și nu pot să mor!
Doamne, eu nu pot să mai mor!
Mi-e viața veşnică și rană
şi nu pot să mor
și ninge și nu pot să mor
şi-mi este foarte frig cînd foarte ninge
şi nu pot să mor!

NOD 18

Vai mie, am spus,
de sunt cuvintele
doar umbra gurii mele!
Vai mie! am strigat,
în timp ce capul îmi cădea în coşul
cel împletit de rafie, de o țărancă,
şi iute retezat
de pudicul călău.

Pe pielea mea brusc se făcuse toamnă
şi dintre omoplați o aripă de umbră
păscuse iarba ca și cum
cuvintele ar fi o ură.

PRIN TUNELUL ORANJ (IV)

Mă uitam absent la nu știu ce.
Desigur, în spatele meu ningea.
O fugă de iepuri lăsase urme pe cîmp.
Fără de arme fiind, Doamne,
cum de-am putut să stîrnesc
atîta groază?

NOD 20

Își încurcase între coastele mele aripa
un vultur care credea că el cîntă.
Mi-a dat sîngele pe gură,
iar ochiul
mi-era o băltoacă.

— Nu, am strigat la el,
harfă e numai și numai orizontul,
nu pieptul meu de os
și nici coasta mea
și nici sîngele meu,
cel care numai și numai și numai
pătează curgînd,
înroșește curgînd,
și nu cîntă curgînd.
Da.
Sîngele nu cîntă!

SEMN 12

Ea devenise încetul cu încetul cuvînt,
fuioare de suflet în vînt,
delfin în ghiarele sprîncenelor mele,
piatră stîrnind în apă inele,
stea în lăuntrul genunchiului meu,
cer în lăuntrul umărului meu,
eu în lăuntrul eului meu.

MOZART ŞI CÎINELE SPANIOL (nod 21)

Alerg nebun şi singur
şi în patru labe,
să văd unde îl duc ca să-l îngroape.
Au vrut în munţi, dar munţii n-aveau locuri,
au vrut într-un copil fugit din jocuri,
au vrut în îngere, în vulture,
în raza care stelele o scutură,
într-un pavaj, într-o lăută, —
pavajul era plin, iar ea umplută, —
în valul cel părăsitor,
dar pescăruşii unde mor?
Alerg în patru labe şi nebun,
schelăcăi, latru după el acum,
mi-e inima prea mică să-l îngrop în ea,
urechea mi-e prea surdă
pentru îngerimea sa!
Alerg în patru labe şi schelăcăi,
latru, urlu, —
se prăbuşeşte-n catedrală turnul
cel răsucit şi idolatru.
Alerg în patru labe după el!
Nu-l îngropaţi niciunde

urlu, strig,
mai aşteptaţi vreó zăpadă
vreún frig
sau din cocoşi un cucurig!

NOD 22

O subţiasem strîngînd-o cu braţul drept
de coasta mea,
cădeam cu respirarea peste ea,
o adumbream cu umbra vorbei ce eram,
pe toată eu o albăstream,
cînd steaua cea cu raze ne-a trezit
pe jumătate oameni
jumătate mit,
trăiam de parcă ne scriam,
de primăvara verde ne toceam,
iară de toamna aurie
ca prin al simţurilor geam,
mai ne vedeam,
mai nu ne mai vedeam,
şi mai trăiam, trăiam, trăiam,
şi mai muream, muream, muream.

PRIN TUNELUL ORANJ (V)

Se liniştiseră copacii şi zîmbeau
şi surîdeau spre mine,
iar eu ştiam: în curînd
ei or să moară.
Se liniştise vrabia din gînd

și-mi ciugulea cuvintele din palmă
și eu știam: în curînd
ea o să moară.
Se liniștise calul de o șea,
iar muntele se liniștise tot de vulturi
neliniștit stăteam,
urlînd stăteam
ca să-i îngrop în gînduri
și mi-era frică și nu surîdeam.

SEMN 16

Ea dormea lîngă o cană cu apă.
Ce venă subțire putea să aibă daimonul!
Cu casă și cu oraș cu tot
treceam prin tunel.
Îmi părea rău numai de umbre,
de aceste scriituri răcoroase.
Mi-era foarte sete și
zăbrele subțiri îi țineau loc de trup
cînd ea dormea lîngă o cană cu apă.

NOD 25

Cînd m-am trezit din somn,
cu dalta îmi cioplea genunchiul
o durere rotunjită, sferică și foarte mare.
O altă daltă îmi ciоplea
tot începutul
ca pe o umbră mult mai mare.
Ce faceți voi cu mine cioplitori?

eu am răcnit în sîngerare.
Facem sicriu din sicomori
și-adulmecare,
sicriu te facem pentru ce iubești
și pune-l-vom pe roți
pe care le-am sculptat din patru hoți,
cu spițe de tîlhari la drumul mare
ca să te duci spre neînduplecare.

NOD 26

M-am însingurat
pentru că am simțit că tu nu mă mai iubești, —
lacrima mamei mele de gheață era, —
stăteam și rînjeam și o rugam să plîngă,
dar iarnă se făcuse în munți.
M-am dat de mîncare lupilor,
dar lupii erau frigoroși și bolînzi.
Mîncați-mă! am strigat la ei, am strigat.
Noi nu, mi-au răspuns,
noi nu mîncăm om înghețat!

SEMN 18

M-am cățărat prin propria mea gleznă,
prin tunel în sus, prin genunchi,
prin inimă și pînă sus, sub sprîncene,
și-am fugit prin ochi
gol-goluț, — fără să mai țin seama de aceasta,
dar el a-ntins mîna după mine,
m-a vîrît prin holbata pupilă,

prin coroana irisului albastru,
m-a izbit pînă la nefiire cu inima,
m-a dat de piatra genunchiului cu durere
şi m-a azvîrlit în glezne.
— Să alergăm acum, căci a venit timpul, mi-a zis,
să alergăm iute, mi-a zis,
avem de spus ceva, cuiva, cu grăbire! mi-a zis.
Şi el a început să alerge.

NOD 28

Daimonul meu vine de departe
în gazda făpturii mele,
eu ştiu cînd vine căci mă izbeşte
cu ploi de stele,
îmi umflă gleznele, ţiitoarele mersului,
îmi pîlpîie inima ca pe o flacără,
îmi usucă limba ca pe un deşert sălbatic
pe care numai leul din leoaică se adapă,
îmi spulberă ochii ca pe două spurcăciuni ale vederii,
se şterge el cu sprîncenele mele,
îşi pune el cuvîntul lui în creierul meu,
albindu-l cum cerul le-a albit pe stele
şi uită să spună de ce a venit
şi pleacă mai falnic decît tot universul
şi mie îmi lasă ca amintire doar versul
şi cuvîntul aurit
şi se duce şi mă lasă
şi de mine nici că-i pasă,
de mine care-i sunt casă,
bărbat ţeapăn şi zîmbit!

SEMN 19

Murise îngerul,
dar nu l-am putut ține in brațe,
se făcuse de apă și mi-a curs printre degete,
mi-a umezit genunchiul
și mi-a spălat picioarele
cele cu care alerg,
cu felul lui de a se duce
și de a mă lăsa singur
și în veșnică alergare.

SEMN 20

El arăta cu degetul,
dar noi nu știm ce arăta; —
să ne fi vorbit, să ne fi cîntat
am fi știut poate.
Să ne fi surîs,
să fi făcut un gest din nări,
să fi dat drumul șoimului de vînătoare
pe care-l ținea în mînă,
poate-am fi înțeles ceva.
Dar el
arăta cu degetul
și noi n-am înțeles:
sud?
nord?
est?
vest?
De s-ar fi uitat cu ochii lui în ochii noștri!
Dar el arăta cu degetul
și tot timpul în altă parte!

SEMN 21

Stîrneam și înnebuneam vulturoaica,
mort de oboseală, cățărat pe pisc,
în loc să găsesc nori, crivățe, stele albastre,
am găsit-o pe vulturoaică stînd pe ouă.
Am fluierat la ea, am urlat la ea, i-am cîntat;
ea, calmă și măreață, sus în vîrf
domnea peste ouăle ei din cuib.
Am vrut s-o alung,
dar mi-a sfîșiat obrazul cu pliscul.
Vă spun și vouă:
Pe muntele ăsta nu e de urcat,
pentru că nu e de văzut nimic!
Vă zic și vouă:
Ce-a fost de văzut a văzut vulturoaica!

NOD 29

Ce faci acolo, m-a-ntrebat daimonul meu pe mine,
ce faci tu acolo?
Capcane, nu vezi, eu fac capcane!
Lețuri pregătesc și lanțuri pregătesc,
nenumărate chei fără de lacăt!
Ce faci acolo?, m-a-ntrebat daimonul meu pe mine.
Precum ți-am zis, eu fac capcane,
pîndesc un animal ca să se prindă-n ele!
Pîndesc cu cheia mea un lacăt!
Aha, mi-a spus daimonul, ești vînător, știam.
Nu știi nimica, i-am răspuns,
eu n-am capcană pentru tine!

Marea era liniștită și oarbă,
ca un copil care are albeață la ochi, —
și ține întinsă mîna lui dreaptă,
ca și cum ar putea
să atingă cu ea
ceva
vinovat.
Luna tăiase cu o dungă argintie
marea cea mare în două pustie.
Atunci a fost cînd mi-am zis
să merg cu tălpile goale
pe tăișul acela de vis
către al lunii iris.
Am început să merg pe muchia cuțitului lucios,
cu tălpile goale, cînd,
talpă de talpă la două picioare
într-însul se tăiau sîngeros,
mergeam pe cuțitul prelung și întins,
piciorul meu drept mi se despica lent,
piciorul meu stîng mi se despica lent,
înaintam, iar pîntecul și sternul și beregata
mi se despicau în două lent pe tăiș,
gura și nasul și locul
cel de dintre sprîncene
mi se despicau în două,
în dreapta mea
marea se înroșise de sîngele meu,
în stînga mea,
marea se înroșise de sîngele meu,
jumătate am căzut într-o parte, tăiat,
jumătate am căzut în cealaltă parte tăiat,
luna pierise,
cuțitul se scufundase,
marea era roșie

și liniștită
și calmă
și lucioasă.

ARS POETICA

Eu știu că duritatea gîndirii în idei
nu stă într-o înjurătură,
nici în scabrosul spus al vorbei.
Mi-e foarte greu să scutur de pe mine
cuvintele obscene,
mi-e foarte greu să scutur de pe mine
cuțitul care-l scot din mine ca să-l bag în tine!
Mi-e scîrbă de ideile
pe care eu le-aș rupe ca surcelele,
pe care Onan cel răzbunător la vremea lui
le-a dat îngrășămînt pămîntului!
Sămînța este sacră, cum vă zic!
Cuvintele în jurul ei sunt un nimic!
Mă-ntorc și gem și sînge-mi curge,
iar gura mea e gura ta,
idee, demiurge!

NOD 32

Mai stau o înserare,
ca să văd,
umbră din umbră cum se lasă,
cum al luminii văzătoare, dur prăpăd
devine de din ce în ce mai moale,
cum se lungește umbra după pomi,

cum omul după om se prelungește,
cum zidul dimineții lent se năruiește,
și cum lumina stelelor răsare,
pe o cu totul altă înserare.

SEMN 22

Cuvîntul este un cap fără de craniu, —
un cimitir fără de morți.
Ah, Doamne, ce straniu mi-ai părut tu că poți,
un înțeles făr'de-nțelegere,
un răspuns nechemat,
o alegere votată pe scoici, o alegere,
pentru peștele pictat.
Veneau cu ochii smulși din orbite
să te contemple pe tine,
veneau cu timpanele toate zdrelite
să te audă, divine,
cuvîntule cap fără craniu,
cimitir fără morți.

TONUL

Osul e o bucurie numai atunci cînd este os al frunții,
cînd apără iar nu dezbină,
cum e vertebra alcalină
din toiul greu al cărnii și al nunții.
Mă voi supune la dezobișnuire
de felul meu de-a fi,
dar nu la părăsire,
ce-o ține-n dînsul verbul lui a fi.

M-oi dezobişnui şi eu de trup,
născînd un Făt-frumos al verbelor,
cum lupul s-a dezobişnuit de lup,
de foame.

Am să mă dezobişnuiesc de stelele cerului
cum apa îngheaţă dezobişnuită de fulgul zăpezii,
îmi voi lua trupul înfrigurat
şi da-l-voi eu însumi să mi-l pască iezii.

Să mă dezobişnuiesc să mai fiu om
mi-a fost dat destul de uşor.
Să mă dezobişnuiesc să trăiesc
mi-a trebuit doar o moarte cu omor.

De lupi mă dezobişnuiesc cel mai greu,
sunt singuri şi pe zăpadă.
Desigur, va trebui să mă dezobişnuiesc de singurătate.
Desigur, va trebui să mă dezobişnuiesc de zăpadă.

În rest, vreme trece, vreme vine.

NOD 33 (ÎN LINIŞTEA SERII)

Am gîndit un mod atîta de dulce
de a se întîlni două cuvinte
încît în jos înfloreau florile
şi sus
înverzea iarba.
Am gîndit un mod atîta de dulce
de a se izbi două cuvinte
de parcă iarba verde ar înflori
iar florile s-ar ierbi.

OPERE IMPERSONALE

(Din periodicele ultimilor ani)

TREPTE

Alergam pe o platformă infinită de beton
alergam.
Tăcerea era desăvîrşită şi alergarea nu mi-o auzeam
vederea platformei era amplă şi infinită
şi n-o mai vedeam.
Alergam pe-o platformă infinită de beton
alergam.

Deodată-un ţiuit şi platforma s-a rupt pe orizontală
şi am căzut din dimineaţă spre seară,
                                        spre foarte seară
pe o altă platformă de beton infinită
alergînd,
din tăcere neauzind, din vedere nemaivăzînd.
Alergam alergînd şi deodată
un ţiuit
platforma s-a rupt pe orizontală
şi iar am căzut dinspre dimineaţă spre seară
spre foarte seară,
pe o platformă de beton infinit
cînd alergam, alergam, alergam,
alergam.

A VORBI

A vorbi e un fel de părere de rău a cunoașterii.
Fug hăituit, versurile, cuvintele mă latră.
Deasupra mea, zgomote de pușcă.
Bineînțeles că se vînează ceva care zboară.
Aud lătratul,
hăitașii cuvintelor m-aleargă din urmă.
Aud zgomotul scurt și asurzitor de glonț.
O pasăre împușcată îmi cade-n spinare.
Stau pe jos în rîpa vegetalelor.
Ei vor pleca
și cu moartea păsării deasupra mea,
sub ea fiind,
spaimei mele îi cresc aripi.
visului meu, clonț.

Ah, doamne, ce nedumerire!

AUTOPORTRET CU GEAM

Ca o pasăre disperată bătînd în
invizibilul și durul geam
așa mi-am scufundat capul în apa dură
și invizibilă a cuvintelor.
Cînd mă retrăgeam din ele capul îmi
reapărea la loc pe umeri
din ce în ce mai ceros și mai stelos.

Cînd mă scufundam, el, capul, mi se topea
și stătea locului în alte înțelesuri.
Decapitat stăteam proptit cu mîinile de înțeles

şi-apoi bolnav şi-mbătrînit mă răsturnam
cu totul
şi nedecapitat şi somnoros
cu spatele peste mocirla verde cea a ierbii.

LA O MARGINE

Nevoia de geometrie e o spălare
nevoia de cifre
e un somn al revelaţiei,
nevoia de cuvînt
e o negare a firescului.
Natură, tu, izbucnire în hohote de rîs şi de plîns
a celui care nu a rîs şi nu a plîns
niciodată!

AL TREILEA TESTAMENT

E un adînc în adîncul adîncului
tocmai ca scîncetul pruncului.
E o fereastră în fereastra ferestrei
prin care străvedeam avuţia zestrei,
iluzia vieţii trecînd
din neant înspre gînd.
Tu ce mai faci dragul meu Petre?
Mai plîngi cu ochii înfipţi în colţuri de pietre?
Tu, Toma, tu ce mai faci?
Pe al cărui suflet îl mai dezbraci?
De ce adevărul trebuie să-ţi fie la urmă
omorîndu-te pe tine însuţi

cînd adevărul ar fi fost să-ţi fie înainte
cum este cuvîntul!
M-am trezit fiind
voi aţipi nefiind.

PRIVIRE

Mi se năluceşte cîteodată
întregul cerului ocean.
Corăbiile stelelor
sunt scufundate.
Lumina-mi pare cîteodată
catarg
cerînd un ajutor
acelui vechi înec
şi-ncet încet orbesc.

O, CÎT...

Vulturi, voi stejari fără de rădăcină
dintre ochii mei şi lumină
sprîncene ale orbului
cîntec al muntelui
sînge în vinele zeului

O, cît aş fi vrut să privesc
depărtarea stelei
neîntretăiat

EA

Te-aş fi răsturnat cu o privire, draga mea,
de-aş mai fi avut vederea de-a vedea,
te-aş fi ridicat în aerul cu nori
de-aş fi avut eu aripi de la sicomori!
Ah, iubito, tu, de draga mea,
în secundă te-aş şi îngheţa,
dar mi-e timpul meu departe foarte
fugărind pe alte roate
o imagine de moarte
cînd mi-e unul către şapte.
De-aş putea să te năzar
viaţa mea n-ar fi-n zadar.

MELANCOLIE

Întrezăream în pietre ce străvedeam în ape.
Un fel de tu al tău îndepărtat,
un mal al fugii mai aproape
de arsul meu palat.
O prelungire şi o încercare de-a atinge
fostul tău ev nemurmurînd
prin ceaţa cenuşie de meninge
desfigurată de cuvînt.
Cînd singur stau şi rupt de tine
ca osul rupt de la picior
mai decurgînd o stelărime
de capete tăiate prin omor
şi tu îmi eşti atîta de departe,
aproape dincolo de gînduri,
aud un fierestrău care desparte
trunchiul stejarului în scînduri.

CLEPSIDRA

Timpul, ce zid insesizabil
cu ferestre de piatră!

Timpul, ce zid fluid
cu un bloc de piatră drept fereastră!

Timpul, ce zid de verbe
cu o fereastră dintr-un bloc de piatră!

NINSOAREA

De prea multă vreme suntem în viață
ca să nu le știm pe toate ale vieții,
dar trece din cînd în cînd îngerul
și deodată le știm pe toate cele deodată
în timp ce le uităm deodată
pe toate cele deodată.
După aceea, cum e și buna cuviință
geometria fulgului de zăpadă se mai schimbă în mîl
în timp ce Nilul
curge, curge, curge.

DELPHI

El e cu mult mai înțelegător
și mai rece decît noi.
Faptul că suntem amîndoi iubindu-ne

şi faptul că mai ştie că noi ne iubim
şi ne înconjoară
e felul sinelui său de a ne ţine
şi răceala sa totală.
Faptul că ne lasă,
faptul că ne apără,
faptul că îndepărtează moartea
din jurîmprejurul nostru
descinde din înţelegerea lui totală,
rece,
indiferentă.
O slavă, slavă ţie
care ne-ai uitat în viaţă!

TEMĂ CU VARIAŢIUNI

Partitura I

Acest lac, baltă în creştere, opalină,
luciu monstruos de nici un fel de alb,
fără de copac în oglindă,
deodată s-a scuturat
şi a zburat drept în sus
cu nişte aripi ciudate.

Doamne, ce pasăre o fi dormit în faţa mea
cînd eram cît pe ce
să mă înec!

Partitura a II-a

De frică să nu mă înec în el
lacul se strînsese în sine
cum perla şi-adună gîrla luminii în sine.

De frică să nu mă înec în ea
se făcuse baltă opalină,
pasăre zburînd cu șapte aripi
și drept drept drept drept
drept drept în sus.

Pești sufocați atîrnau de penele păsării
cînd, de frică i se făcuse frică lacului
că eu aș putea să mă înec în el.

Ah, oglindire zburătoare,
refuz al văzului
orbire!

Partitura a III-a

Lac de culoarea perlei,
lac întins pe jos pe pămînt,
ah, tu, de ce ești atîta de fricos
și te transformi în pasăre uriașă și verticală
numai de spaima că aș putea să mă înec în tine
împiedecîndu-mă de un țărm.

Să fi fost tu pasăre lățită și dormindă
să fi fost tu lac vertical și zburînd,
ce țărm ciudat și-al nimănuia țineai
tocmai atuncea, tocmai atunci
cînd ai crezut că mă înec în tine,
că în tine mă înec cu un gînd.

Partitura a IV-a

Se subțiase apa ca o lamă de cuțit
spre dimineață ea se ascuțise foarte.

S-a descusut de țărm și a zburat în sus
strigînd că vreau să mă înec în lac.
Ah, apă lașă, pasăre și vîrcolac
care te duci cu aripe de apă-n sus
direct în sus, direct spre sus
spre foarte sus
de frică
și de spaimă
că mă înec în tine.
Ce tristă zburătoare-n înălțime
cu aripe de apă.

Partitura a V-a

Se dezghețase cubul cel de gheață
redevenind întins și lung și lac.
Crezînd că vreau să mă înec în dînsul
deodată-n sus el a zburat.
Și dacă gheața i s-a fost topit în apă
de frica lui de mine,
și dacă apa lui i se topise
de frica lui de mine
în dulci vaporii plutitori,
de frica lui de mine
că aș putea ca să mă înec în nori,
să mă distrug în vulturime,
în cerul nopții uneori,
lucind de stelărime,
de frica lui de mine
că aș putea ca să mă-nec,
cu un cadavru să adaug
să mor din nou ce a murit
de-o veșnicie.

Partitura a VI-a

Nu te zbate, nu te tulbura
lacule ca o lacrimă.
Îmi țin cuvintele în gură

ca pe niște perle.
Ele îmi cad din surîs
numai pe o tavă de argint.

Șezi blînd, lacule,
nu te scutura speriat.
Niciodată n-am să mă înec în tine, lacule.

Eu sunt înecat
în pasăre Phönix numai
cea care arzînd a reînviat.
Șezi blînd, lacule,
eu numai în Phönix m-am înecat.

Lac speriat
lac speriat
pe care nu apune
nici steaua măcar.

Partitura a VII a

Zbura deasupra mea o pasăre opalină
și venind se lățea deasupra mea ca un lac,
m-am uitat spre pădurea virgină
murise pînă cînd și ultimul copac.

M-am uitat spre piatra măreață,
totul era nisip nisipiu,
de m-aș fi uitat și la viață
nici cui n-aș fi avut de sicriu.

Pasărea deasupra mea se băltise
broaștele-i orăcăiau între pene
timpul tot se întețise
decurgînd spre altă vreme.

Eu n-am să beau niciodată apă
din apa asta zburătoare.
Stai, mi-am zis eu mie, omule și sapă
în durerea vorbitoare.

M-am uitat o dată pe sus,
și lacul plutitor zburase,
cu ochiul neobișnuit de sedus
am văzut ce mai rămase.

Tu ești în viață natură,
tu ești în viață!
Și eu sunt în viață, natură
și eu sunt în viață!
Noi suntem în viață,
nu înțelegem oare că suntem în viață!

Mama lor astăzi și mîine de morți.

Partitura a VIII-a

Ne tragem din apă
ne sufocăm în aer
și tindem spre înțelesul cuvîntului.
Eu nu mă mai pot îneca niciodată-ntr-o mare,
într-un fluviu nu mă mai pot îneca niciodată,
nici într-un lac,
nici într-un rîu.

Sperie-te de mine, apă
Sperie-te de mine, apă!

Eu niciodată n-am să mă înec în tine.

Sperie-te de mine, aer,
Sperie-te de mine aer!

Eu niciodată n-am să mai zbor prin tine.
Niciodată!
Eu am să mă înec zburînd
în înțelesul unui cuvînt,
eu o să mă înec zburînd
în înțelesul unui cuvînt,
al unui cuvînt
cuvînt!

DOINĂ

Cine ar putea să cînte atîta de melodios
decît sfîrtecatul pînă la os,
cine ar putea să cînte cîntecul divin
decît mortul viermuit de viermi, blajin
cine ar putea să mai sărute
decît cel cu coaste rupte
cui ar mai putea să-i fie dor
decît celui mort printr-un omor
iar lehuză numai umbra stelei susă
iar aleasă
numai mama mea mireasă

AUTOPORTRET

se dedică Lordului Byron

Unii ziceau că el șchioapătă
pentru că a fost lovit în gleznă.
Alții ziceau că el șchioapătă
pentru că a fost lovit în cuvinte.
Alții ziceau că el șchioapătă
pentru că a mîncat mătrăgună.

Alții ziceau că el șchioapătă
de dragoste de un picior.
Unii ziceau că trebuie să fi fost cal
pentru că ei l-au zărit a fi fiind cal.
Alții ziceau că el este lebădă
pentru că erau sătui și, în genere,
carne de lebădă nu se mănîncă nici la foamete.
Alții ziceau pur și simplu:
„Șchiopul dracului!“
Alții ziceau:
„Șchioapătă de atîta vreme,
încît a devenit fix“.
Pe urmă,
nimeni n-a mai spus nimic
pînă de cînd unii
au început să zică că el șchioapătă
pentru că este lovit în gleznă,
alții, pentru că el este lovit în cuvinte,
alții, pentru că este fix,
alții, pentru că una, alta...

MADRIGAL

Se întristase ea atît de delicat
că respingeam mîncarea
lăsîndu-mă înfometat,
cum e de soare zarea.
Un val de mare grațios
se răsucea în spume,
eu stam solemn și fioros
înconjurat de pume.
Dădeam în jos brațul meu stîng
scăpînd din degete inele,
zmaraldul zornăia nătîng
pe lespezi și podele.

Şi deodată, ah, vai mie!
am început să o miros,
la mii, de mii, de mii, de mile,
chipul ei drag era frumos.
Şi-atunci, cu braţul drept cerui lăută,
să cînt cu desperare,
apropierea ei tăcută
şi marea ei îndepărtare.

FRIG

Stele, constelaţii, universuri, —
cămăşi ale singurătăţii unui Zeu;
munte, deal, cîmpie, mare,
sărăcăcioase cămăşi ale cuvîntului,
şi tu cuvîntule, blestematule,
cămaşă a frigului.

CÎNTEC

Mă băuseşi de privire
îmi lăsaseşi ochiul gol
şi m-ai domolit în aer
pasăre fără de zbor,
iar de frigurile toate
cele a zăpezilor
m-ai lăsat fără de moarte
înnoptînd amiezelor.
Şi ai pus atunci în cruce
păsări multe-ntretăiate
de aş sta şi tot m-aş duce

să mă schimb în vietate,
în ceva ce mai există
alergînd pe cîmp sălbatic
cu ochi de vedere tristă
și apatic,
de m-aș duce oho-ho
într-un nici un încotro.

SĂGETAREA UNUI VULTUR

Pe această pantă a respirării de mort
mă las nedormit fără cort
Sub această aripă care bate un alizeu
tăiat îmi las capul bărbos de zeu
Dă cu aripa în părul meu albit
lăsîndu-și întîmplarea împleticită în mit
Vulturul, vă spun, o să cadă rău, rău, rău
în somnul cu vis și de coșmar al meu

VIETĂȚI

I

Cît de aproape ai putea fi, tu, iubito, să fii de-aproape,
ca să mă dezînsingurezi de tine?
Cît de departe ai putea să-mi fii, tu, iubito, din departe,
ca să îmi fii orizont?
Sunt gelos pe timp că el trece odată cu tine,
pe stele sunt gelos că te uiți la ele,
pe lumina născînd imagini în sufletul ochilor tăi,
pe tine sunt gelos că vei muri.

Ți-am pregătit un pat de auricole și de ventricole,
cunună de nuntă ți-am pregătit
și flori de lămîiță din substantive
și verbul, de faptul că ești,
l-am poticnit.
Voi da liber cuvintelor să plece,
lăsînd tăcerea unui sărut.
Sunt gelos pe tine, iubito, că ai să mori,
sunt îngrozit de mine, iubito, că m-am arătat.

II

Varul căzut de pe zidul vederii
pe șoldul tău pur ca zăpada,
crima de a te fi iubit fără de voie,
crima primăverii plină de suflet.
Cum am putut să te fac de apă,
cum ai putut să îmi curgi printre degete
ca o vulturoaică albă
pe ouă negre?
Nici acum nu îmi vine să cred,
nu pot să cred nici pînă acuma,
nimeni nu mă poate convinge
că tot cerul era plin de ochi unul într-altul
lipiți unul de altul.
Ochi ficși.
Ochi ficși, ochindu-mă cu lacrima făpturii tale.

TEXT

Verdele ierbii e lenea ochilor mei,
furnicile sunt șchiopătarea alergării mele,
piatra e cuvîntul meu nescris
de dragoste către tine,
stelele sunt micimea gîndirii mele,
urletul meu nu e semn de durere,

el e numai o literă
a primului cuvînt
care-mi este strămoş.

LA VULTURE

L-am bătut pe vulture pe pana lui
cu crivățul cuvîntului eu l-am bătut
să stea în aer locului
văzut şi nevăzut
şi-apoi la piept cu totul mi l-am pus
să-i încălzesc mintea lui proastă
i-am dat un cui ca să-l mănînce din Isus
căldura mea i-am dat-o de nevastă.
Şi ginere mi l-am făcut
pe vulturul cel zburător
şi l-am cîntat şi l-am tăcut
cu dulce dor.

RUPERE DE NOURI

Rupere de nouri, spargere de vase
Sîngerare translucidă
ouă casnice şi fioroase
şi lumina, o omidă.

Stă poetu-n trupul său ca într-o gară
aşteptînd coroana ce-l va duce
rege-n limba milenară
în ducatul verbului, un duce.

Mai se uită, mai se miră
Mai precaută-n dreapta lui
arcuitul șold de liră
smuls din toiul cîntului.

Stă poetul ca-ntr-o gara
Sîngerînd dintr-un ventricol,
moara timpului, solară,
o învîrte mai ridicol

Stă poetu-n sine însuși
cum un spînzurat de-o creangă
ochiul mare plin de plînsu-și
de din spate îl aleargă

AUTOPORTRET CU PENE

Uneori mă simt inseparabil
de tot ce a fost,
alteori mă simt un cîntec confundabil
cu orice cuvînt.
Numai cînd piere din mine
ceea ce este pieritor
sunt singur și inconfundabil
cu vulturul în zbor.

SCRISORI

*

Ah, ce miros în creier au
cuvintele nemaigîndite
cînd parcă infinitele stăteau
în punct, și logodite.

Îți zic, nu carnea putrezind miroase
și nici cadavrul plin de viermi
ei, fulgii mulți și mari din unduioase
din altă dată ierni.
François stătea cu noi la masă
iar noi tacit îi ridicam mai sus
o spînzurare mai aleasă
din cuiul palmei lui Iisus.
Și totuși ce miros sublim
se răspîndește-n creier
de din cuvîntul care nu-l rostim
și-n iarbă-l cîntă doar un greier.

*

Jupiter se gîndește numai în cai și în greci.
A fi om e o rană a zeului.
Mă și întreb uneori, privind spre muntele Olimp:
Să-l mai rănesc pe zeu,
să nu-l mai rănesc?
În rest, aflǎ despre mine
că mama mea este încă în viață.

*

Clintește-te și fă-te roată
iubita mea de niciodată.

Clintește-te și fă-te cub
tu, pasăre din cuib.

Și du-te, și zboară-te
și lasă-ne în plînsete.

*

Între burta calului și iarbă
luna albă iar ne ceartă.
Între ramură și umbră
spînzuratul se preumblă.
Între steauă și-ntre mine
este numai vulturime,
făr' de aer, decît zbor,
m-am născut și o să mor
în prada cuvintelor.

*

Ca să vezi:
a venit la mormîntul meu
nenăscuta și m-a întrebat:
— Dansezi?
— Dansez.
— Chiar dansezi?
— Chiar dansez.
— Vals?
— Vals.
— Ah, iubitul meu din secolul trecut!

*

Ah, ți-aș pune roți la gene
să-mi simt mama cînd mă geme
mai născîndu-mă odat

eu albastru împărat.
Și ți-aș pune sub călcîie
umbra de copil dintîie
și ți-aș pune lacrima
ce-a vărsat-o maică-mea.

*

Te implor, hai să tăcem natura!
Pe toate lucrurile eu te rog să le tăcem.
Pe tine însuți eu te rog să taci.
Cînd trece timpul ăsta
atît de asurzitor
cu ochii lui sonori
să nu ne vadă.
Tu de la morți n-ai învățat nimic?
Tu tot mai stai cu părul tău cel lung
adesea aplecat pe rîuri?
Hai, tace rîurile, tu
ești mult prea mult frumoasă
decît ți-apare că te vede apa lor
cea vorbitoare.
Și totuși te implor
hai, să tăcem natura.

*

Întoarce-te la mine, daimon iubit
ți-am pregătit toate așternuturile ființei mele,
toate zidurile clădirii mele,
am deschis toate ferestrele mele.

Ah, întoarce-te odată la mine, daimon iubit
și adu-mi aminte de ce nu s-a întîmplat niciodată.
Adu-mi aminte de atunci
cînd nu mă furase în ghearele lui timpul.
Adu-mi aminte de neobișnuitele
întîmplări cu care mă obișnuisem
cu mult înainte de a mă naște.
Întoarce-te la mine, daimon iubit.

*

Cîndva mi-am dorit un castel
clădit pe o aripă de porumbel.

Astăzi îmi doresc o peșteră
săpată în gură de gușteră.

Mîine îmi voi dura un mormînt
în fostul ce sunt.

*

Poetul nu poate fi înțeles.
De aceea poetul nu poate fi plătit.
Ce somn mi s-a făcut de tine, plopule,
ce somn mi s-a făcut de tine, munte,
cîmpie și mare,
ce somn mi s-a făcut de voi.

Ah, de-aş putea să dorm cît mi-e de somn!
Ah, de-aş putea să dorm şi să visez

Să vă visez

Altfel.

TAINA FĂRĂ DE CINĂ

Ce mai faci tu cu vinele şi arterele mele
mai împleteşti tu din lîna lor sîngeroasă
o îmbrăcăminte a frigului?
De ce ai azvîrlit pe fereastră carnea mea fierbinte?
De ce ai aruncat cu scheletul meu în arbori?
Ce tristeţe a ta mă văduveşte de cuvînt?
De ce vrei tu să nu mai fiu cînd sunt?
De ce calci pe pletele mele retezate
ca pe ruina aburindă de zid de la cetate?
De ce eşti tu atît de crudă
iubita mea de Iudă!
De ce?

PALATUL VULTURULUI

Cuvintele sunt pruncii pe care-i alăptăm
cu viaţa noastră.
Cuvintelor nu le place decît gloria,
sîngele şi cuţitul.

Poeţii sunt taţii care nasc taţi,
sunt cei care se spintecă
de dor de muierea cuvîntului.

Văd trei vulturi zburînd în aer.
Dar nu-i văd cu ochii,
ci-i văd cu verbele mele.
Na, pruncule, sînge!
Ia-mă verbule, şi bea-mi timpul meu scurt!
Cît despre Madonă, te-anunţ că e liniştită.
Iisus a murit printr-o simplă răstignire.

ULTIMA

Nichita Stănescu lui Bogdan Bogdanovici
sau poetul către sculptor

Tu ce crezi: s-a născut vreodată cineva
dintr-o pricină rotitoare?
Tu ce crezi: s-a născut vreodată cineva
dintr-o pricină stătătoare?
Din ce cauză, a şobolanilor, şobolanii
vor să se nască şobolani?
De ce libelulele se înmulţesc în libelule?
Şi porcul, cu ignatul lui cu tot,
numai în porc?

Numai eu şi cu tine,
proştii, idioţii, lipsiţii de ideal,
unul se-nmulţeşte prin cuvinte
şi altul prin semne.
Şi totuşi, te întrebi: de ce
şoarecele de cîmp
vrea să nască şi naşte şoareci de cîmp?

A dracului şi putoarea asta de viaţă!

DE DIN VALE DE ROVINE

O răbdam să fie mincinoasă,
și, și foarte prefăcută,
de o vreme gust melasă
și beau lapte de cucută.
Eu am vrut s-o mușc de gleznă
de genunchi am vrut s-o mușc
ah, ce vînătoare-n beznă
ce gazele negre-mpușc!
Mi-a dat sîngele prin geană
mi-a dat verdele prin iris
stam trîntit pe o poiană
invocîndu-te, Osiris.
Descriam în hieroglife
cîntecul acesta tandru
cînd treceau atîtea clipe
și-mi spuneați toți Alexandru,
dă-te de la perși încoace,
noi nu mort, ci viu te-om place
și coboară de pe munți
te rugăm să ne asculți
că lumina nu-i noroi
pe aicea, pe la noi.
Andre, andre, Alexandre
te lăsăm, nu te vom arde,
cu gura ca să săruți
cu ochiul ca să te uiți.

OASE PLÎNGÎND

Dacă scuturi din mine
toți strămoșii mei,
pînă la urmă,
pînă la urmă
va cădea din mine

o stea!
Ce viață, doamne, se mai înghesuie
să curgă
printre doi stîlpi!

CUM SE SFÎRȘEȘTE O ARMATĂ

La început generalul
numit în limba latină Imperator
mai apoi căpitanii
numiți în limba lor centurioni
după ei rănile în defilare
după rănile în defilare
prada de război:

timpul ucis în sufletul barbarilor
după timpul ucis în sufletul barbarilor
înșiși barbarii
după barbari, barbarele
după barbare, plozii
după plozi, jucăriile
după jucării, jocul
după joc, iluzia timpului
după timp, iluzia iluziei timpului
cuvîntul cu belciug în bot.

AUTOBIOGRAFIE LA BELGRAD

I

Geometria e liniștea
întîmplării!

II

Cînd caii dorm,
călăreţii sunt morţi!

III

Ieri gura mea sîngera.
Azi sîngerează cuvintele mele!

IV

Nu cîntecul privighetorii,
ci înţelesul cîntecului ei!

V

Mă leagăn ca un
elefant
spre cimitirul elefanţilor!
Nu gînd,
ci fildeş!

SPIRIT DE DOINĂ

Uneori sunt atît de singur
de parcă aş da înapoi
sînilor mamei
laptele supt din ei.
Alteori
sunt atît de nesingur
de parcă aş fi însăşi natura.
Niciodată însă

nu m-a bătut vreo stea
atît de strălucitoare
încît să-i fiu umbră.
Mă ține în secunda aceasta de viață
dragostea mea
de o femeie firească.

NOCTURNA

Ce s-o fi întîmplat
cu acel chip uriaș
care atingîndu-se de pămînt
a lăsat în urma lui copacii
drept răni,
vulpile și iepurii drept lacrimi
și amărăciunea cerului cu stele
drept gînduri.
Oho,
ce s-o fi întîmplat
pînă la urmă cu acel chip uriaș!

ÎN SPIRIT DE HAIKU

*

Umbra fructelor verzi
apasă secunda
lăsînd-o să fugă
de sub platan

*

*

Dacă timpul ar avea frunze
ce toamnă!

*

Mă răcisem din starea cuvintelor
de parcă ningea pe înţelesuri.
Ce uşor este Doamne, să fii singur
şi cît de greu e să arzi în vederea naturii!

*

Vulturii sunt arbori care zboară,
ghearele lor sunt rădăcini,
doamne, cît de toamnă iară
se va face-n înălţimi.

*

De copac înflorit n-am văzut spînzuraţi.
Ah, tu tîrfă de iarnă,
copaci fără frunze,
vulturi fără zbor!

*

Seară, alb al ochiului
pe irisul negru
al pămîntului,
privind cu destomnaţii arbori.
Ah, tu seară...

mirosul de tei

Gleznele unei zeități alergînd
prin crengile de tei.

*

Ca izbitura între două cuvinte străine
unul pe altul
astfel sar din mine
imagini scînteietoare ale chipului tău.

*

Se ia din nou sînge infinitului.
Globule luminoase stelele,
Îmi izbesc ochii cu o durere lină.

*

Fulgii de zăpadă ce lumină înghețată
și revederea iernii ce frig al cuvintelor...

*

Să prinzi tu crivățul și să-l înnozi de gîtul meu
cum carnea se înnoadă pe scheletru,
O, tu, cuvînt gîndit mereu
să-mi fii tu mie spectru!

*

Înțepenise peste limba mea cea vorbitoare
cuvîntul meu nemuritor
ți-am spus eu ție oare,. oare
că n-am nevoie eu de aripi ca să zbor?
Ți-am spus eu ție, oare, oare?

*

O, patrie, —
Tu
săgeată
cu care trag
în inima
infinitului

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
CLUJ - NAPOCA

AUTOPORTRET

Ca o frunză de platan smulsă de vînt
pleoapă căzînd peste cuvînt
strivind ochiul și curgîndu-l
odată cu gîndul,

Ca un vultur zburînd pe spate cu ghearele-n sus
ca un vultur zburînd pe spate cu ghearele-n sus
cel care are pămînt — cerul
și lacrime stelele,

Ca un crivăț ce-și rotește torsul
ce-ți alungă din nară mirosul
întocmai ca un delfin azvîrlit pe țărmuri
cum lăuntrul din daltă în mărmuri, —

Astfel stau și nu merg,
fumeg
și ard, și
nu fumeg

ACT PUBLIC

Numai cuvîntul din mine
nu are poftă de mîncare
numai el nu mănîncă natura.
Pradă stă aceasta și gătită ca o mireasă
jertfă nejertfită înverzindu-se
cuvintele tînjesc în creierul meu:
Hai să îngrozim natura! îmi spun.
Haide să îngrozim natura!
Destul am îngropat-o pe ea în noi!

Hai s-o lăsăm acum pe ea
să ne îngroape în ea.
Haide să îngrozim natura!
Numai cuvîntul din noi
nu are poftă de mîncare,
numai el nu mănîncă natura
numai el îngrozește natura
și-atît!
Haide să-ngrozim natura!

DIN NICI O TOAMNĂ

Cînd pleacă toamna păsările migratoare
cu trupul aripat napoia gîturilor lungi cu chip și plisc
de parcă cerul tot mi se despoaie
tăiat de obeliscuri
obelisc de după obelisc de după obelisc
și-mi pare rău de mine însumi că mă lasă
aceste păsări unghiulare
și iar mă simt făr' de mireasă
pustiu sub ceru-n înstelare
Aș prinde de-aș putea vreuna
să îi înnod tot gîtul cu un nod
să zboare înnodată
cu ochii mei cei triști care-o mai văd
ultima dată
Să zboare ea cu gîndul meu rămas
și înrădăcinat de-a pururi
cum dă ogiva încă glas
cetăților în mururi
cum dă ogiva încă glas
cetăților în mururi.

VISAM CĂ VISEZ

Ea aluneca pe panta unui deal de gheață
cu un buchet de narcise în mînă
ea nu avea patine ci numai cizme
de aceea îmi era frică să nu cadă
ea era îmbrăcată într-o rochie albă de mireasă
sub un fulgarin gri
care fulgera prin frig
cînd ea
luneca pe panta unui deal de gheață
cu un buchet de narcise în mînă
grăbită să ne-ntîlnim în gara
de pe cîmpul de gheață
în gara pustie de pe cîmpul de gheață
unde nu exista nici o șină de fier
nici o șină de cale ferată
nici una.

HIEROGLIFĂ

Din pricina dragostei mele de ninsoare
n-am putut iubi zăpada
din pricina dragostei mele de zăpadă
n-am putut iubi piatra
din pricina dragostei mele de piatră
n-am putut iubi apa
din pricina dragostei mele de ape
n-am putut iubi focul
din pricina dragostei mele de flăcări
n-am putut iubi pămîntul
din pricina dragostei mele de pămînt
n-am putut iubi morții
din pricina dragostei morților mei

nu te pot iubi ninsoare,
deși te rog să mă ningi
hai, ninge-mă, ninge-mă!

EVANGHELIA DUPĂ TOMA

Aș putea, îmi spuse el,
să curăț această bilă terestră
îmbolnăvită de viață
pînă o scot la lumina focului.
Apoi, îmi spuse el,
aș lăsa-o să se răcească de frigul cosmic
pînă ar deveni alb-murdară ca luna,
— Luna, i-am răspuns, n-ai curățat-o destul de bine.
Are cicatrice, i-am spus,
are găuri rotunde
ca niște bube de odinioară.
— Într-adevăr, mi-a spus,
luna n-am curățat-o prea bine
am zvîntat-o numai de boala vieții și atît.
— Păi vezi, i-am spus,
nu-ți prea faci bine meseria.
Lași urme, nu speli locul de lucru.
Cară-te începătorule!
Cîrpaci nenorocit!
— Chiar să mă car?!
— Cară-te repede pînă nu te lustruiesc
de tine însuți!
— O, eli, eli, lama sabactami,
a strigat el.
— Nu tu, ci eu strig
O, eli, eli lama sabactami!

EMBLEMĂ

Dacă ar fi să mă uit la mușuroaie
și dacă ar fi să mă uit la stup
dacă ar fi să mă uit la menhirul de cetate al
termitelor
sau dacă-ar fi să privesc pe vîrful muntelui
piscul lui de piatră de scoici marine
nu mi-ar mai place niciodată triunghiul cocorilor
dar mint, n-aș mai vedea niciodată
triunghiul cocorilor
și nemaiputînd să văd niciodată
triunghiul cocorilor
gîndindu-l, gîndindu-l, gîndindu-l
aș orbi de dor
aș orbi, aș orbi, aș orbi!

CÎNTEC

Zburau berze pe lunci printr-un gînd
cu sufletul lor de aripile lor atîrnînd.

Zburau spre zările zburătoare din gînd
deasupra valurilor de mări atîrnînd.

Și toate ieșeau una cîte una din gînd
schimbîndu-se una cîte una în cuvînt

într-un cuvînt pe care-l țineam în gînd
într-un cuvînt pe care sufletul mi-era atîrnînd.

LA PIRAMIDĂ

Nesiguranța provine de acolo,
din faptul că dormim pe un glob rotitor.
Pe ceva fix și plan
ar fi cu totul și cu totul altceva.
Piramidele ne dau de gîndit
ele neagă globul rotitor
și afirmă cu dezesperare planul.
Ah, ce splendoare ar fi dacă ar fi să fie
un cîmp perfect și fără orizont
o platformă totală
unde ar exista sus
unde ar exista jos
unde ar exista înainte
unde ar exista înapoi
unde ar exista dreapta
unde ar exista stînga
și unde crima ar fi numită cerc.
Piramida e urletul de dezesperare
al sferei.
Mă mumific de dor de piramidă.

PASTEL DE TOAMNĂ

Urma ghearei rămăsese în lava împietrită,
urma aripei rămăsese în aerul înghețat,
urma stelei rămăsese în lumina
care mă orbise,
urma cuvîntului rămăsese
în gîlgîitul de sînge al capului retezat.

— Ce cauți pe aicea? m-a întrebat daimonul.
Ce amușinezi? mi-a zis el.
— Eu? l-am întrebat pe el

— Tu? mi-a răspuns tot el.
— Eu? care eu?...
— De fapt?! mai zise daimonul plecînd
scuturîndu-se.

AL TREILEA TESTAMENT

De la ou ni se trage
de la neputinţa lui de sferă ni se trage,
prea multe organe, Doamne
pentru un gînd perfect.
Mă uit la păianjeni ca la mine însumi
mă uit la cămile ca la mine însumi,
la peşti, la şobolani, la gheonoaie
la papagali, la steaua Canopus
la fetiţa numită Marta
la aluniţe, la scorburi, la simun
şi la febră,
la timp şi la ceasul Doxa
la: „Şmit Şmit bine ai venit
Ce ai tu la subţioare
eu am două flori amare...“
Mă uit la munte ca la mine însumi
la mare ca la mine însumi
la aer ca la mine însumi
la „pămîntul, aerul, apa, focul“
şi chiar la tine
şi chiar la tine
şi chiar la tine...
Ah, numai la mine nu mă uit
ca la mine însumi
numai la mine
numai la mine
numai la mine.

CONFESIUNE

În timpul vieții mele
am văzut cu ochii mei un rege,
apoi am mai văzut cu ochii mei
n-o să vă spun niciodată ce,
dar mă jur pe cuvînt că am văzut,
apoi, în timpul vieții mele
l-am văzut pe Făt-Frumos
apoi am văzut încă ceva,
dar nu vă spun ce am văzut,
dar credeți-mă pentru că mă jur
pe cuvîntul meu.
Apoi, în timpul vieții mele
mi-am închis brusc pleoapele
tăind gîtul luminii
cum călăul gîtul reginei.

TRIPTIC EMINESCIAN

Eminescu adolescent

Cuvînt apăsînd pe cuvînt
ce umbră de codri surîzînd!
Gînd apăsînd pe gînd,
ce luceafăr în noapte arzînd!

Val înspre val alergînd,
ce rază de lună lucind!
Timpul ce mișcă doar timp,
ce frunte de ghimp sîngerînd!

S-or duce aproape pierind
păsări în vînt,
mai murmurînd,
mai scînteind.

Dar cine le va fi privind,
mamă plîngînd,
sămînţă-nflorind,
cuvînt apăsînd pe cuvînt?

Eminescu matur

În sine însuşi ningea
cu negri fulgi de zăpadă,
fiind el era
o ruptură, o cascadă

El însuşi nu mai era el,
felul lui îşi schimbase felul
cum purgatoriul îşi schimbă-n inel
de aură infernul.

Atîta dragoste şi-atîta aspră bunătate
a fost să aibă-n sine el cu sine însuşi
că desfăcea orice lacăte
cu plînsul cheilor din plînsu-şi.

Altfel, la trup voinic şi ager,
cu gene rari la ochi şi arse,
era ceva de tot arhaic
în viitorul ce-l parcurse.

Apoi el puse palma-i faţă de irişi
dară prin ea avu vedere
a celor scrişi încă nescrişi
a văduvilor toţi de stele.

Eminescu ultim

Peşteră absorbitoare,
cerc absorbitor de punct,
corn de melc care nu doare
suntul resorbit în sunt.

Tu lumină alergîndă
reîntorcîndu-te acasă
bruscă devenind flămîndă
rechemîndu-și iar mireasa.

Ah, suavă recădere
a cuvîntului în sine,
cercuri cercuri de tăcere
absorbind în ea divine
sensuri, sensuri, înțelesuri,
îngustîndu-se în unghi,
smulgere spre înapoi,
frig al ninsorii rechemat în nori,
urlet și rechemare,
tu!

HIEROGLIFE

Cine iubește nisipul
are parte de simun
spuse pasărea Ibis,
cînd,
deodată,
numind nisipul
avu parte
de numele simunului

SCURTĂ OCHIRE ASUPRA VIEȚUITOARELOR

Ca o suprapunere greoaie de distins
stăteau peste orizontală tot ce n-a plîns,
tot ce n-a rîs,
plante și cai și animale ca-ntr-un vis
exclus.

Oh, toate acestea cum s-au dus
printr-un cuvînt rostit de jos în sus.
Ce lume fără timp intrînd în vreme
a curs pe ochiul meu, alene.
Ce ne-a venit la toți să ne amănunțim
neînțelesul în foneme.
Ci doar coroana mea cu lauri, de-mpărat
mă încă mă mai leagă de-acea vreme
cînd tot pămîntul fuse măr stricat,
și viața lumii netrecută-n steme,
cînd tu, cuvîntule, te-ai întrupat.

FOC DE TABĂRĂ

O descețoșare,
un fel de cheag de sînge
îmi este natura în arătare,
lacrimae rerum, ce plînge.

Soldați ai secundelor,
copaci pînă-n toamnă,
ah, voi infinitive,
nimeni din noi nu vrea să adoarmă
fără de pricini și alte motive,
nimeni din noi nu vrea să adoarmă
nu vrea să adoarmă
să adoarmă

DOINA

Lacrima neplînsă de un ochi anume,
lacrima neplînsă de din mama mea
este steaua caprelor pe lume

ea e stea.
Cine poa' să creadă că și cerul plînge,
cine din acei ce au lăuntru sînge,
cine poa' să creadă că și piatra latră?
Cine poa' să creadă că și raza
se curbează mai plîngînd
cine poa' să creadă că amiaza
nu mi-a fost cu soare ci cu gînd...
Cine oare!?
Cine oare!?

CĂTRE FÎNTÎNAR

Nu săpa prea adînc, îți zic,
nu săpa prea adînc, nu săpa
că o să dai de cer
că o să dai de cer
de alt cer, de alte stele, îți zic
de alt cer, de alte stele
și acolo între ele
de alt pămînt, de alt pămînt.

SUBIT

Timpul se strînsese într-un singur punct,
soarele și plantele erau răzlețe amprente,
piatra era o amprentă de timp,
amprentele lăsate pe geam de mîna mea
erau amprentele timpului,
dar gravitația lui
îl curbează și îl pierde.

În jurul sentimentelor mele
se curbează lumina,
în jurul inimii mele
se curbează timpul,
secundele devin din ce în ce mai grele...
— Ce bolborosești acolo? mă întrebă daimonul meu
ciulindu-și subit urechea.
Ce bolborosești acolo?
— Nimic, nimic, i-am răspuns
încercînd să nu-i răspund,
compuneam o rubaiată, și atît!
— Ce fel de rubaiată? m-a-ntrebat daimonul.
— O rubaiată despre mersul iubitei mele.
— Și cu ce vers vroiai să începi, cu ce metaforă?
— Probabil că vroiam să încep
cu o metaforă de felul ăsteia
pe care-ncerc să ți-o traduc acum:
mersul iubitei mele seamănă
cu amprenta unui sultan
pe un act de la înalta curte dat!
— Cam lung, cam lung pentru întîiul vers!
— Într-adevăr, cam lung, cam lung!

CÎNTEC

Apunea soarele ca o fugă de cai
peste mirosul de tei care-l aveai
peste floarea de tei ce înflorise
în gura ta surîse!

Și se duceau cu toții la vale
lăsînd cimitirele goale
orașele ca niște pocale
păsările ca niște vocale.

Apunea soarele smulgîndu-mi-o din brațe pe mama mea
cînd începuse seara,
cînd se-nsera.

DIS-DE-DIMINEAȚĂ

Eu nu sunt servitorul nici unui înger
și nici aerul de sub aripa lui nu sunt
eu sunt un cîntec
eu sunt un cîntec
pe care singur îl cînt.

Veni-va toamna cu dumnezeoaica ei
de bălegar de aur printre tei,
veni-va iarna cu bălegarul de argint
al fulgilor care mă ning
cînd eu voi fi mereu un singur cîntec
al vostru, care-l cînt.

OBELISC

În cele din urmă am făcut rost și de var alb
numai noi știm cum,
dar pînă la urmă am făcut rost și de calciu
am pus gălbenușul stelei galbene
în albușul razelor albe străvezii
nu prea încăpeau înăuntru,
așa că sfera perfectă se schimbase-n ou
și uite-așa ou după ou după ou după ou
coloane infinite de ouă

să sprijine aripile păsării în zbor
dar mai ales să dea aparențe părerii că zboară
și sus pe piscul muntelui am mai făcut un ou
am mai înghesuit încă o dată steaua galbenă
în albușul razelor translucide
numai și numai și numai și numai
să ne spunem nouă înșine cu mirare
cu un dor nespus de a ne mira
cu o dorință tristă, tragică, aprigă de a ne mai mira
de a ne mai mira zicînd și noi:
Uite, vulturoaica ouă
și din oul vulturoaicei
de pe sub penele calde ale vulturoaicei
se va naște vulture!

LA PLECAREA DAIMONULUI

N-a făcut în urma lui curat
Daimonul plecînd
m-a luat și m-a lăsat
pradă unui gînd
care îmi întărîta
toată creierimea mea.
Se tocea de mine glonțul
sta livid și mult prelins
de parcă din vultur clonțul
s-ar albi și ar fi nins,
de cădeau la păsăreturi
peste pieptul meu metalic
sunetul smulgea regreturi
animalic.

ARTĂ POETICĂ

Dacă s-ar descuraja poetul
ar cădea frunzele din copaci, —
şi ramurile lor ar rămîne
ca nişte spînzurători.
Dacă s-ar descuraja poetul,
femeile gravide
n-ar mai naşte,
n-ar mai naşte niciodată.
Dar, din graţie şi din grijă, poetul,
din graţie şi din grijă,
moare întotdeauna, întotdeauna,
înainte de a se descuraja.

LACUSTRĂ

Ca o răpăială de ploaie trece oul
pe mare eu voi călători pe un cal alb.
Ce minune sîngeroasă fu şi viaţa aceasta a noastră
ce priviri fumegînde.
Mi-am luat femeia-n braţe şi-am fugit cu ea pe pietre
de oboseală am adormit amîndoi
apoi ne-am trezit din somn încă o dată
fuserăm deci aidoma
cu tot ceea ce fusese
aidoma nouă.

LUNA

Va trece viaţa mea precum un fum subţire
în care-a ars un codru verde, căprioare gri,
că pînă cînd şi în nefire
la fel de cald îmi va mai fi.

Mi-or da căldură umbrele de tei
şi miros de copil îmi da-va căprioara
şi nici acolo singur nu voi fi, ehei,
cum singură îmi este peste cer doar luna, domnişoara
ce stă gătită pentru nuntă
şi încă n-are mire.

DE FRIG DORMEAM ÎN BURTA UNUI CAL

Şi se făcea un pescăruş lunetă că-mi apare
un pescăruş subţire de din ochii lui scotea
din care — un pescăruş lunetă
spre marea fără valuri se-ndrepta
mai îndreptînd un pescăruş lunetă
spre cel care plutea
care din ochi un pescăruş lunetă
spre marea fără valuri îndrepta.

Privire tu întoarce-te la mine
de vrei să vezi un val rostogolit
azi n-avem soare, azi ne este bine
tot orbul este azmuţit.

ARS POETICA

Acum, în fine, cînd mai sunt spre nu mai sunt,
abia acuma am dreptul să vă mint
şi să vă spun despre cuvînt că e cuvînt
şi ce presimt chiar simt.
Abia acum o să mă credeţi
cînd sunt înspre nu sunt

că viaţa mea a fost mormînt
iar moartea mea o tinereţe.
Abia acum o să mă credeţi
în fine cînd am reuşit să mint.

EXOD

Hai să mînjim cu aer aripa de înger
şi ochiul lui de cioclovină
precînd tăiat pămîntului eu am să sînger
şi el cu ochiu-ntors ca să mă vadă o să-mi vină.

M-oi zbate jos prin rădăcini
cînd vulturii golaşi, divini
cu ochiu-ntors se vor uita mereu
la hoitul meu, pămîntul meu.

Dar va puţi pămîntu-acesta-a iarbă
cînd unghiul lor va da să mă resoarbă
să le fiu punct în vîrful zburător
prilej al faptului că mor
prilej al faptului că mai există
şi după mine o zburare tristă.

ATUNCI

Numai pentru că gîndeam
caii îşi întorseseră capetele spre mine,
arborii toţi se răsuceau
izbiţi de crivăţe sublime.

Numai pentru că visam
crescuseră aripi la peşti
şi stele iluminau
cu păsări cereşti.
Numai pentru că tăceam
piatra începuse să vorbească cu izvoare
cîmpia începuse să dea grîu şi porumb
lumina se înfigea în soare.
Numai pentru că muream
albul devenea negru
linia, punct
şi cuvîntul fără de înţeles.

STARE DE SPIRIT

Suveranitatea suferă de moarte
cum e roata care suferă de şapte
cum e insul care suferă de frate
cum e ziua care suferă de noapte.

DIALOG CU ODA ÎN METRU ANTIC

Cea mai mare pedeapsă a noastră,
cei care suntem,
e lumina prin care fluieră un răsucit de înger
tulburător,
halucinanta natură,
timpul absorbitor,
mirosul de viaţă pe care-l are secunda,
mîncarea cumplită la Cina cea de taină.

Ah, ce întîmplare și viața noastră!
Ce întîmplare verdele de pe iarbă.
Ce accident de suflet calul alb pe colină.

Supuși cuvîntului, de verb mă rog,
du-mă odată din groaza vieții,
du-mă, du-mă,
și nu mă mai pedepsi
și mie nu mă mai redă-mă!

ASTFEL

Mă întorsesem strigînd:
Unde este viața mea?
Doamne, ce-ai făcut tu cu mine
ca să-ți mătur cu sufletul meu
natura lucrurilor.
De ce m-ai pus să-l văd pe arbor, doamne?
Și, în genere, de ce m-ai dezrădăcinat,
făcîndu-mi picioare cu tălpi?
De ce m-ai blestemat să-mi fie
foame și sete?
De ce te-ai logodit cu mine, doamne,
dîndu-mi dor de femeia mea iubită?
Hai, mori și tu odată, doamne,
ca să fiu sigur că mor liniștit
și nelogodit
și plin de dor în sufletul meu
plin de dor.

VIETATE

Simt cum se răcește în mine inima.
Simt cum creierul îmi îngheață,
adio, maximă viață,
adio, viața mea minimă!

Simt cum se face fuior
de abur mîna mea scriitoare,
adio, ninsoare
adio, tu, nor!

Simt cum se dizolvă cuvintele
cum se dizolvă înțelesul lor
adio, vă zic tuturor
crucilor de pe mormintele

secundei acesteia, ultimă,
cînd încă te rog,
încă te rog,
uită-te, uită-mă!

CÎNTEC

Suntem visul celui ce doarme
și sîngele celui rănit, —
sămînța din poame,
nimicul din infinit.

Suntem marginea, noi,
a vederii nesingure,
tandrul noroi

din vinul de strugure
pe care-l respiri
în palate
cînd treci, te prefiri
împărate !

Ne fii, — prin atingere
și prin respirare
tu, îngere,
întruchipare...

PENTRU O MIE DE CÎNTECE

Pentru o mie de cîntece
am fost născut.
Nouă sute nouăzeci și nouă
sunt răgușite de cîntecul, unul,
pentru care-am fost născut.
Nu mă înjumătățiți voi timpuri!
S-ar putea înalt cum este
cîntecul, unul,
să fie la urmă...

ARTA POEZIEI

Haide și nu te mai uita,
ne te mai uita decît cînd cade,
cînd cade îngerul, atîta.
Haide, nu te mai uita tu în jos!
Uită-te la el, uită-te la el,
îngerul căzînd, iar nu la balta de sînge
cea de la sfîrșitul zborului.

PIERDEREA MINȚILOR PRIN STRÎMTOAREA CUVINTELOR

Cine-și zbiară mințile din dragoste de arbore
e numai, numai, numai, numai
schelet bătut de vînturi de la spînzurat.
Aicea însă la strînsura verbului,
la ocolișul numelui,
aici se prăbușește-n tine cerul cu păcat.

Vai celui care crede în cuvinte
că or să-l facă împărat!
Cuvîntul este doar un plug subţire
care desparte pleoapa cea de sus de cea de jos
e-un ce plăcut ce dă îndreptăţire
a întîmplării de-a fi fost născut şi spus.
Aicea prin strîmtoare, dacă el, cuvîntul
îţi pierde minţile şi stelele şi timpul
din sugrumarea de-a te naşte
nu-ţi meriţi strigătul, al morţii.
Mă-ntorc şi zic:
Cel care-şi zbiară minţile din dragoste de arbore
e numai numai numai numai
schelet bătut de vînturi de la spînzurat.

UN PRESENTIMET

Nu ninge cînd e foarte frig.
Nu plouă cînd e foarte cald.
Nu vin cuvintele, cînd te naşti.
Nu vine anul nou, cînd mori.

Nu pentru vedere este lumina.
Nu pentru mit sunt zeii!
Nu pentru timp sunt stelele.
Nu pentru Nu este Nu!

Nu vii niciodată cînd mi-e foarte dor de tine.
Nu mori niciodată
cînd te urăsc de moarte.

SHAKESPEARE

Calul este o margine deznădăjduită.
Și eu sunt o margine.
Teiul cu mirosul lui de tei cu tot
e o margine deznădăjduită.
Eu sunt numai o margine.
Deodată pornesc și le strig:
Haide să îngrozim natura!
Haide!, strig.
Perfidul acesta de timp
care trece ca un șarpe.
Dar ce spuneam?
De perfidul de timp?
De cal ziceam?
Mai că aș da mirosul de tei dumnezeiesc
pentru un cal.

MULȚIMEA

Fiecare se simte asigurat de singurătatea lui.
Între asigurații de singurătatea lor
se ciocnesc pahare, se pupă obraze,
se dăruiesc flori,
moartea unei plante devine cadou de sărbătoare,
pînă cînd mă și întreb dacă zeul
la sărbătoarea lui
nu-i dăruiește zeiței capul meu
ca pe o floare retezată
și moartea mea
ca pe o amintire de neuitat.

FĂRĂ DE BOTEZ

Nu se poate decît o singură dată.
A doua oară nu este decît o amintire.
Dragi, lungi și creștinești de cimitire
în care inima mea o îngroparăm, împărată.

HIEROGLIFA

Eu mă mai uit cu ochii goi la stele
De pe pămîntul mișcător —
Cînd singur fi-voi printre ele
Și n-oi avea mormînt să mor.

M-or plînge limba românească
În totul de cuvînt al ei;
Nu voi muri de niciodată;
Un Făt-Frumos fără de tei...

noiembrie 1982

ACASĂ

Mă-ntorc în mijlocul naturii ca un cal
și lepăd de pe mine călărețul mort
și șaua plină de umbră veche de la sînge
o scutur în pămînt.

Mă rog de codri şi cu precădere de stejar
ca să mă-ncalece pe mine, calul lui.
— Eşti de pămînt, mă roibule? m-a întrebat.
— Sunt de pămînt, mă arbore, i-am zis.

ORAŢIE DE NUNTĂ

Copacii au frunze şi iarna
cînd fulgul zăpezii mă ninge.
Neuneori însăşi toamna
îmi ţine loc de meninge.

Să punem cuvîntul la fel
cum ai pune o floare albastră
pe unicul nostru altfel,
pe tandra nuntă a noastră.

Să zboare un vultur în sus,
în jos să se scufunde o rădăcină,
Maria, maica lui Isus,
gard în gard ne e vecină.

Ar mai fi încă ceva
de dincolo de cuvinte
că-mi apăreau şi-mi apărea
lucrul şi lucrurile existenţei
vorbinde,
spunînde,
cuvîntînde,
nuntă de gînduri,
ţărm izbit de ţărm
de pămînturi.

28 mai 1983 (inedit)

TRAGICĂ DURERE

(Domnului Rotaru)

Tragică durere, dor de nedescris
de un drag de stîncă
plînsu-mi-s.
O, tu sunet dulce
rupt din alte cărți
ca și cum Neculce
ar zidi cetăți.
De drag de Rotaru
fără osii scriu.
Este în zadaru'
cărui îi sunt fiu
de înalț drapele
numai pentru verb
pe zăpada neagră
cînd aleargă-un cerb
plecat dintre ele
plecat dintre ele
plecat dintre ele...

9.XII.1983

SĂ NINGĂ PESTE NOI

Să ningă peste noi cu miei doar astăzi,
Să ningă inima din noi.
Noi niciodată nu am fost noroi
O spun și mieii care ning pe noi.
O, dulce, mult prea dulce tu, fecioară,
Care mi l-ai făcut pe Iezus chiar din flori
Ce zici că ninge mieii peste noi
Ce zici că ninge mieii peste seară
Și pe zăpadă că noi ningem amîndoi...

10.XII.1983

NOTĂ ASUPRA EDIŢIEI

ORDINEA CUVINTELOR cuprinde versurile ediţiei definitive a operelor antume ale lui Nichita Stănescu, poezie şi proză, ediţie realizată de poet împreună cu criticul Alexandru Condeescu în anul 1983. Aceste două volume de poezie (volumul de proză, cel de-al treilea al ediţiei, va apare separat) includ o selecţie şi uneori o restructurare a poemelor din SENSUL IUBIRII, O VIZIUNE A SENTIMENTELOR, DREPTUL LA TIMP, OBIECTE COSMICE (ALFA), OUL ŞI SFERA, ROŞU VERTICAL, LAUS PTOLEMAEI, NECUVINTELE, UN PĂMÎNT NUMIT ROMÂNIA, ÎN DULCELE STIL CLASIC, BELGRADUL ÎN CINCI PRIETENI, MĂREŢIA FRIGULUI, EPICA MAGNA, OPERELE IMPERFECTE, NODURI ŞI SEMNE, precum şi un ciclu netipărit pînă acum în volum, OPERE IMPERSONALE, ales din poeziile publicate în ultimii ani în periodicele româneşti şi iugoslave (OASE PLÎNGÎND), poezii selectate şi analizate iniţial de coautorii ediţiei de faţă în vederea definitivării cuprinsului viitoarei cărţi a poetului: *Poezii impersonale*. Structurarea lor în ediţia de faţă aparţine îngrijitorului. 11 ELEGII este reprodus integral în versiunea publicată în 1967, el fiind socotit de editor nu un volum oarecare, ci un singur poem polifonic al vocilor lirice stănesciene. Reprezentativă pentru debutul său absolut a fost considerată de Nichita Stănescu poezia *Ardea spitalul*, apărută în *Gazeta literară* din 20 martie 1957.

Faţă de versurile văzute de poet pînă la 13 decembrie 1983, spre tipărire, la sfîrşitul volumului figurează treisprezece poeme „postume", printre care şi ultimele două poezii ale lui Nichita Stănescu dictate cu trei zile înaintea morţii: *Tragică durere, dor de nedescris* şi *Să ningă peste noi,..*

Ediţia este o selecţie larg reprezentativă din întreaga creaţie stănesciană antumă, care şi-a propus pe de o parte eliminarea „inegalităţilor“ şi a „scăderilor“ valorice, iar pe de alta să ofere pentru prima dată imaginea globală a lumii acestei poezii. Au fost scoase poemele (sau doar fragmentele) considerate nerealizate estetic şi nici în măsură să arunce o lumină revelatoare asupra celorlalte elemente (teme, nuclee metaforice, motive, simboluri, figuri lirice şi imagini poetice) ale universului lui Nichita Stănescu. Aproximativ o treime din versurile antume au rămas în afara ediţiei. Au fost păstrate, în schimb, nu numai „vîrfurile“ creaţiei, capodoperele ei, ci întregul corp de poeme pe care se ridică această grandioasă construcţie ce abia îşi dezvăluie adevăratele dimensiuni. De aici şi năzuinţa cărţii de a fi nu atît o ultimă antologie definitivă de autor, cît o primă ediţie critică şi cît mai completă a scrierilor antume, înglobînd viziunea poetului asupra operei sale, ceea ce considera el demn de a fi lăsat moştenire posterităţii, viitorului.

Proiectul unor selecţii păstrînd doar ce este reprezentativ şi valoros din creaţia sa l-a urmărit mereu pe Nichita Stănescu. A realizat singur cîteva astfel de antologii: *Alfa* (1967); *Poezii* în „Cele mai frumoase poezii“ (1970); o culegere numai de poeme de dragoste *Clar de inimă* (1972) şi, acum 10 ani în „Biblioteca pentru toţi“, *Starea poeziei* (1975). Opiniile sale asupra unei ediţii ultime de autor sînt expuse încă în *Cartea de recitire* (1972), poetul aducînd în discuţie nume ca Eliot, Arghezi, Lovinescu, Whitman, Ion Barbu. Tot acolo, din pledoaria în favoarea unei ediţii reprezentative a operelor lui Bolintineanu, transpar cu claritate ideile lui despre necesitatea editărilor critice: „Ar fi profund cuviincios şi drept să avem o ediţie definitivă de poezii din Bolintineanu. Ar fi făcut-o el însuşi sau ar fi încredinţat această treabă de extremă fineţe altuia, cum s-a mai întîmplat măcar o dată în viaţa sa cînd a încredinţat alcătuirea sumarului unei cărţi spre înfăptuirea unui admirator. Sîntem lipsiţi de adevăratul chip poetic al lui Dimitrie Bolintineanu. Toate cărţile lui sînt o amestecătură ce-l denigrează. (...) Lipsit prin destin de gustul concentrat ca un laser al lui Titu Maiorescu, editorul nemuritor al volumului *Poesii* semnat Mihail Eminescu, distanţat prin destin de vocaţia grandioasă de editor a unui Al. Rosetti, înlăturat prin destin de patima restituirilor unui Perpessicius, opera lui Dimitrie Bolintineanu se află la cheremul oricăror speculanţi şi la libera interpretare a oricărui binevoitor. Pupături otrăvite de indiferenţă, adesea, umplu obrazul abstract şi neînţeles încă în adevărul său, al marelui poet.“

Din teama de propria-i subiectivitate — exacerbată, credea el, în cazul său — poetul s-a gîndit adesea la posibilitatea unei colaborări critice în vederea editării operei sale. O colaborare lucidă în care să se poată permanent consulta, în cele mai cordiale relații, atît asupra întregii structuri a cărții, cît și a fiecărui poem în parte, cu un critic care să i se dedice în exclusivitate, oricît de mari ar fi fost eforturile de a pune în practică acest proiect insolit. Criticul asupra căruia s-a oprit în cele din urmă alegerea sa scrisese în mai multe rînduri despre Nichita Stănescu fără a se lăsa copleșit de prietenie și admirație: sever și entuziast totodată despre volumul *Epica Magna*, apoi după *Operele imperfecte*, un ciclu de eseuri *Lupta cu îngerul*, în toamna îmbolnăvirii poetului din 1981 cînd, aflat în rezerva clinicii Fundeni, Nichita Stănescu trecea printr-o temporară eclipsă a gloriei publice. Colaborase întîia oară cu el scriind postfața volumului selectiv *Pravoto na vreme* apărut în 1982 în Macedonia înaintea premiului de la Struga, iar în cronica la *Noduri și semne* din *Luceafărul* nu se sfiise să-i semnaleze mai-marelui său prieten, proaspăt laureat al festivalului de poezie, pe lîngă reușitele extraordinare ale volumului, scăderile tensiunii lirice. După lectura acesteia, Nichita Stănescu i-a făcut propunerea de a lucra împreună ediția definitivă a operelor sale. Așa s-a născut această carte, neobișnuită în felul ei, realizată de un poet aflat la maturitatea sa artistică și un critic la 33 de ani, ediție ce și-a început existența efectivă în primăvara lui 1983 și a devenit prin destin testamentară.

ALEXANDRU CONDEESCU

STR. AUREL VLAICU NR.
— FILIALA MĂNĂȘTUR —
CLUJ

TABELUL ALFABETIC AL POEZIILOR

După primul vers

A

Absență murdară și așteptare *(Cîntec)*, vol. II pag. 172
Această mare e acoperită de adolescenți *(Adolescenți pe mare)*, I, 154
Această ramură a poeziei *(Insignă)*, II, 115
Această tînără femeie aspră *(Minerva)* I, 208
Acest bloc de nervi se-nvîrte încet *(Acest bloc de nervi)* I, 33
Acest cuvînt aspru, rupt *(Ritual)* I, 267
Acest lac, baltă în creștere, opalină *(Temă cu variațiuni)* II, 275
Acum, în fine, cînd mai sunt spre nu mai sunt *(Ars poetica)* II, 315
Acum vom sta înlăuntrul unui ochi *(Cîntec)* I, 404
Adevărata mînă n-o întind *(Fel de sfîrșit)* II, 20
A e o literă, I altă literă *(Noe)*, II, 83
Aerul acesta se duce odată *(Un madrigal)*, II, 219
Aerul se mai emoționa încă *(Euridice)*, I, 164
A fost Venus Anadyomene *(Cîntec)*, I, 395
Ah, cădeam printre destine *(Întîmplări în cerc)*, I, 396
Ah ce miros în creier au *(Scrisori)*, II, 286
Ah, cît de fericiți am fost noi doi *(Feding)*, II, 64
Ah, cuvintele, tristele *(Împotriva cuvintelor)*, I, 325
Ah, dar amplă limba ta *(Hrana)*, II, 24
Ah, din fugă săream sub arțar *(Mister de băieți)*, I, 90
Ah, legile fixe *(Colinda colindelor)*, II, 128
Ah, m-ai făcut să cred cuvîntul *(De ce?)*, II, 151
Ah, n-o să știe nimeni *(Starea de a fi)*, II, 99
Ah, strămoșul tuturor pietrelor *(Patru afirmații în sprijinul realului)*, II, 169
Ah, strigă plîngînd, ah *(Încercarea lui Iov)*, *II*, 208
Ah, ți-aș pune roți la gene *(Scrisori)*, II, 288

Aici pe cîmpul unde-n vechime zeii *(Amfion, constructorul)*, I, 13
A început să se vadă prin tine *(Vitrificare)*, II, 61
Al cui ești tu șoarece de cîmp *(Proprietate)*, II, 210
Aleg o sferă în care mă înscriu *(Alegerea sferei)*, I
Alergam atît de repede încît *(Finish)*, II, 128
Alergam pe o platformă infinită de beton *(Trepte)*, II, 269
Alergînd, alergînd mi se-nteţeau mușchii *(Continuitate)*, I, 108
Alerg nebun și singur *(Mozart și cîinele spaniol)*, II, 255
Alesul cailor este păianjenul *(Alesul)*, II, 231
Am dormit pe un tăiș de sabie, osos (* * *), I, 353
Amintiri nu are decît clipa de-acum *(Cîntec)*, I, 153
A mirosi o floare este *(A mirosi o floare)*, I, 265
Am început să înțeleg cîte ceva *(Vedere în acțiune)*, II, 7
Am gîndit un mod atîta de dulce *(Nod 33)*, II, 265
Am născut o pasăre azi-noapte *(Măiastră)*, II, 23
Am schimbat nașterea pe moarte *(Schimbarea la față)*, II, 221
Apar sferele bolnave, buboase, livide *(Contemplație)*, I, 366
Apărea în stele dințate *(Visul unei nopți de iarnă)*, I, 111
Apunea soarele ca o fugă de cal *(Cîntec)*, II, 311
Arbor invers cu rădăcinile-n vînt *(Arbor invers)*, I, 244
Ar fi fost un păcat și-o rușine să zbor *(Starea pe loc)*, II, 147
Ar trebui să existe și pentru trădători un altar *(În landa de piatră)*, II, 93
Astfel, ca pielea *(Ridicare de cuvinte)*, II, 9
Așa cum față de mișcarea stîncilor *(Săgetarea cerbului stretin și harponarea peștelui vidros)*, II, 190
Așa cum țăranul se urcă cu tălpile *(Cîntec de încurajare)*, II, 53
Aș ciocăni cu unghia pînă cînd *(Pierderea ochiului)*, I, 346
Aș putea, îmi spuse el *(Evanghelia după Toma)*, II, 302
Aș sta încins la șoldul tău *(Încins)*, II, 30
Așteptam niște forțe necunoscute *(Gladiatori pe frunze)*, I, 224
Atît de mîndru ea mergea *(Atît de mîndru ea mergea)*, II, 56
Atît de repede ne vine insomnia *(Atît de repede)*, II, 28
Au început să-mi lustruiască cosciugul *(Ciocîrlia)*, II, 227
Avem prea puține osii *(Caleșca pentru fluturi)*, II, 67
A venit îngerul greoi ca un balaur *(Aterizarea)*, II, 221
A venit îngerul obosit și supărat *(Iacob și îngerul)*, II, 204
A venit îngerul și mi-a spus *(A cumpăra un cîine)*, II 61
A venit îngerul și mi-a zis *(Al meu suflct, psyhée)*, II, 21

A venit toamna, acoperă-mi inima cu ceva *(Emoția de toamnă)*, I, 131
A vorbi e un fel de părere de rău a cunoașterii *(A vorbi)*, II, 270

B

Bate întotdeauna alt clopot *(Bate întotdeauna alt clopot)*, II, 96
Bate-n cărămizi lumina *(Ora fericită)*, I, 123
Bate-ți cu cureaua calul peste bot *(Omorîrea calului)*, II, 157
Bărbatul este un animal indirect *(A pierde tot ce se poate pierde)*, II, 154
Bolnav m-am dus la președintele Baudelaire *(Președintele Baudelaire)*, I, 294
Brusc, pasărea a murit în zbor *(A muri în zbor)*, II, 137
Brutală starea de a fi *(Metamorfozele)*, II, 138
Bun, dar cu noi cum rămîne? *(Din nou, noi)*, II, 45

C

Cade lupul singuratic *(Despre lupul singuratic)*, II, 14
Cade-o frunză și-un sentiment se-nfășoară-n jurul ei *(Schimbătorul de viteze)*, I, 150
Cade peste mine umbra *(Trecerea de la noțiuni la poezie, împotrivire la aspectul pietros al versurilor de pînă acum)*, I, 307
Cai am văzut galopînd *(Ciuleandra)*, II, 102
Calul este o margine deznădăjduită *(Shakespeare)*, II, 324
Ca o frunză de platan smulsă de vînt *(Autoportret)*, II, 299
Ca o pasăre disperată bătînd în *(Autoportret cu geam)*, II, 270
Ca o răpăială de ploaie trece oul *(Lacustră)*, II, 314
Ca orice ființă transparentă *(Vedere)*, II, 226
Ca o suprapunere greoaie de distins *(Scurtă ochire asupra viețuitoarelor)*, II, 308
Casă cu ziduri mișcate *(Cina cea de taină)*, I, 361
Ca să vezi *(Scrisori)*, II, 288
Ca și cum ai vedea munții plîngînd *(Semn 5)*, II, 247
Ca și cum un tăiș superior *(Despre starea de zbatere)*, II, 90

Ca un răget luminos, în creierul meu (*Amintiri de cînd eram piatră*), II, 125
Cădea peste această femeie iubită (*Privind-o, mama mea*). II, 175
Cădeau fulgi negri, şiruri de copaci (*Pădure arsă*), I, 90
Căzusem strîmb cu verbul peste orizont (*Nod 17*), II, 252
Ce-ai de gînd cu tine, fă (*Strigături*), II, 49
Ce alb, ce negru de alb (*Ce alb, ce negru de alb*), II, 109
Cea mai mare pedeapsă a noastră (*Dialog cu oda în metru antic*), II, 317
Ceaţă deasă, luminiscentă, compactă (*Nod 7*), II, 246
Ce biserică ciudată (*Vedenia*), II, 224
Ceea ce este mai departe de mine (*Lupta lui Iacob cu îngerul sau despre ideea de „tu“*), I, 347
Ceea ce se poate pierde (*Declaraţia dreptului dragostelor omului*), II, 181
Ce eşti tu, A? (*Pean*), I, 345
Ce faci acolo, m-a-ntrebat daimonul meu pe mine (*Nod 29*), II, 261
Ce fel de tren mărfar eşti tu? (*Ce fel de tren*), II, 71
Cei care-şi mai aminteau de trupul zeului (*Amurgul credinţei*), *II*, 215
Ce mai faci tu cu vinele şi arterele mele (*Taina fără de cină*), II, 291
Ce mînă de om rău am putut să am (*Descîntec*), II, 223
Cerc încerc şi tandră moarte (*Încercare de somn*), II, 55
Cer stătea lungit pe cer (*Timp stătea lungit pe timp*), I, 386
Cerul scintilînd de stele (*Prin tunelul oranj*), II, 252
Cerul se deşiră în curcubee repetate (*Mişcare în sus*), I, 115
Ce s-a întîmplat cu băieţii aceia superbi (*Bruscă vorbire*), I, 359
Ce s-o fi întîmplat (*Nocturnă*), II, 296
Ce singurătate (*Hieroglifa*), II, 171
Ce trist că spui da numai cînd te întreb eu (*Chiar aşa*), II, 114
Ce vis ciudat mă străbătu azi noapte (*Ardea spitalul*), I, 85
Ce zangăt, ce zumzet (*Chemare*), II, 219
Cine ar putea să cînte atîta de melodios (*Doină*), II, 280
Cine eşti tu cel care eşti (*Confundare*), I, 290
Cine iubeşte nisipul (*Hieroglife*), II, 308
Cine-şi zbiară minţile din dragoste de arbore (*Pierderea minţilor prin strîmtoarea cuvintelor*, II), 322
Cîine, iepure, cal, taur (Cîntec), II, 83

Cînd am deschis ochii mă aflam *(Destin)*, I, 263
Cînd ea surîdea din colţul buzelor ei *(Stress)*, II, 228
Cînd m-am trezit din somn *(Nod 25)*, II, 257
Cînd ne-am zărit aerul dintre noi *(Îmbrăţişare)*, I, 111
Cînd pleacă toamna păsările migratoare *(Din nici o toamnă)*, II, 300
Cînd se va sfîrşi asfaltul drumului *(Această ţară de vis)*, II, 98
Cînd starea ierbii se face verde *(Iar nu barbar)*, II, 51
Cîndva mi-am dorit un castel *(Scrisori)*, II, 290
Cînd văz cum trece păsăretul *(Obedientă)*, II, 47
Cît de aproape ai putea fi, tu, iubito, să fii aproape *(Vietăţi)*, II, 283
Clinteşte-te şi fă-te roată *(Scrisori)*, II, 287
Coagula tristeţea deodată *(Cîntec)*, I, 284
Copacii au frunze şi iarna *(Oraţie de nuntă)*, II, 326
Coridor de aer, timp pierdut *(Douăsprezece noaptea cu dor)*, I, 263
Crăpături pe un cîmp de piatră, scări pătate de rugină *(Marină)*, I, 91
Creşte iarba şi în timp ce creşte *(Creşte altă iarbă)*, II, 77
Crezi tu că da? Din frunze-n jos *(Toamna)*, I, 262
Cu cît se-nsera peste arborii rari *(Cu o uşoară nostalgie)*, I, 126
Cu gleznele julite eu te pîndesc cînd treci *(Cîntec de dragoste la marginea mării)*, I, 92
Culoare tremurată ca de frig *(Către iarnă)*, I, 286
Cum aş putea să-ţi spun întregul adevăr? (* * *), I, 150
Cu mîna stîngă ţi-am întors spre mine chipul *(Luna în cîmp)*, I, 96
Cum pluteam printre coloane *(Dansul)*, I, 128
Cum ştiţi cu toţii căzusem de pe cal *(Nod 12)*, II, 249
Cum te uiţi la o eclipsă de soare *(Semn 7)*, II, 250
Cu o nepăsare, cu o absenţă *(Dureroasa ninsoare)*, I, 162
Curgea ca plînsul umbră de sub frunză *(Basm)*, II, 225
Cu spăimîntătoare viteză am trecut prin tunelul oranj *(Prin tunelul oranj)*, II, 243
Cuvintele mă ajung din urmă *(Căderea oamenilor pe pămînt)*, I, 210
Cuvintele sunt pruncii pe care-i alăptăm *(Palatul vulturului)*, II, 291
Cuvînt apăsînd pe cuvînt *(Eminescu adolescent)*, II, 306
Cuvîntul este un cap fără de craniu *(Semn 22)*, II, 264

D

Dacă ar fi să mă uit la mușuroaie *(Emblemă)*, II, 303
Dacă s-ar descuraja poetul *(Artă poetică)*, II, 314
Dacă scuturi din mine *(Oase plîngînd)*, II, 293
Dacă și tu ai venit să te naști *(Din timpul unei zile)*, II, 181
Dacă te strîng, rămîne luna *(Ceas cu lună)*, I, 266
Dacă te trezești *(Contemplare)*, I, 180
Daimonul meu vine de departe *(Nod 28)*, II, 259
Dar ninge, ninge cu ochi de pești *(Ninge cu ochi)*, I, 287
Dar sufletul și trupul? *(Certarea lui Euclid)*, I, 338
Dă-mi Doamne victorie *(Rugare)*, II, 56
Deasupra de zarzări, de țigle de coșuri *(Moartea păsărilor)*, II, 10
De ce nu m-aș putea uita înfiorat *(Mult vechii de romantici)*, II, 38
De ce să auzim și de ce să avem urechi *(Nedreptate)*, II, 112
De ce te-oi fi iubind femeie visătoare *(Cîntec fără răspuns)*, I, 129
Deci ceea ce nu se înțelege *(Labirint în flăcări)*, I, 410
Deci voi sta cu botul, cotul, totul *(Deci voi sta)*, I, 379
De cîte ori mă gîndesc la faptul că *(Despre moartea lui Ptolemeu)*, I, 309
De frică toți aveam un orizont *(De o vină pe care noi nu o știm)*, II, 229
De la ou ni se trage *(Al treilea testament)*, II, 305
De mult negru mă albisem *(Dezîmblînzirea)*, II, 144
De nu m-ar izbucni tristețea *(În gol de curți)*, I, 264
Deodată aerul a împietrit în jurul meu *(Cîntec)*, I, 263
Deodată am auzit ploaia venind *(Deodată am auzit ploaia venind)*, I, 95
Deodată am simțit cum renaște în noi o vorbire *(Schimbarea)*, II, 159
Deodată au venit pe sub copaci *(Muzica)*, I, 387
Deodată gîndul mi s-a schimbat în vedere *(Blîndele și ferocele activități ale însuflețitelor și neînsuflețitelor)*, II, 169
Deodată mi-a explodat sticla ferestrei *(Papirus cu lacune)*, II, 197

Deodată prăbușit de oboseală, Sisif *(Cele patru coerențe fundamentale)*, II, 199
Deodată văzum ochiul triunghiular *(Aleph la puterea Aleph)*, I, 313
Deplasare spre roșu, mereu aceeași deplasare *(Axios, axios!)*, I, 319
De prea multă vreme suntem în viață *(Ninsoarea)*, II, 274
Desigur m-ai greșit c-un ochi mai mult *(Lăuntrul ochi)*, II, 21
Despre patrie se pot spune *(Cu colțul inimii)*, I, 413
Deși miros ca și cum aș fi iubit *(Pasărea verișoară)*, II, 49
Deși țin în mîna dreaptă *(Pean)*, I, 233
Din această carcasă de cal îmbătrînit *(Din această carcasă)*, II, 37
Din beregata tăiată, sîngele *(Șobolanul regelui)*, II, 229
Din ceea ce știm noi că este și cade *(Falstaff sau evitarea unui mit)*, II, 182
Din ce în ce te stingi, te ștergi *(Estompare)*, II, 36
Din cînd în cînd în loc de firul ierbii răsare *(Idolii ierbii)*, I, 373
Din cînd în cînd marea azvîrle-o meduză la țărm *(Țărm)*, I, 407
Din nou mă sprijin numai pe cuvinte *(A inventa o floare)*, I, 329
Din pricina dragostei mele de ninsoare *(Hieroglifă)*, II, 301
Din punctul de vedere al copacilor *(Lauda omului)*, I, 107
Dintr-un bolovan coboară *(În dulcele stil clasic)*, II, 33
Dragule caută și te însoțește ca să nu rămîi prea singur *(Învățăturile cuiva către fiul său)*, II, 176
Dumnezeu pipăia pe aripi păsările călătoare *(Șchiopătau munții)*, II, 225
După ce am ascultat-o pe cîntăreață *(După ce am ascultat-o pe cîntăreață)*, I, 245

E

Ea aluneca pe panta unui deal de gheață *(Visam că visez)*, II, 301
Ea devenise încetul cu încetul cuvînt *(Semn 12)*, II, 255
Ea dormea lîngă o cană cu apă *(Semn 16)*, II, 257
Ea era frumoasă ca umbra unei idei *(Evocare)*, II, 205

Ea mergea mîndră, suavă, împiedicată (*Descripție*), II, 106
Ea își pusese talpa ei gingașă de copil (*Semn 2*), II, 240
Ea mi-a spus atunci văzînd lucrurile fixe (*Elegia a opta Hiperboreeană*), I, 188
Ea mi-a spus căci mă iubise (*Trei cai*), II, 24
Ea s-a îmbolnăvit de aer (*Pînza de păianjen de Goya*), II, 86
Ea se arată ca un îngheț (*Ideea cu gura*), I, 208
Ea se hrănește din priviri fixe (*Poezia*), I, 207
Ea stă ghemuită în fața unui vitrou (*Vitrouri*), I, 394.
Ea stă plictisită și foarte frumoasă (*De dragoste*), II, 54
Ea stă singură acum la ultimul etaj (*La ultimul etaj*), II, 108
E făcut să mă domine neîntregul (*Autoportret pe o frunză de toamnă*), I, 378
Ei au plesnit s-au crăpat, s-au scurs (*Singură vedere*), II, 81
Ei dormeau. Ei se nășteau dormind (*Către Hypnos*), I, 246
Ei vin în șir, albi și verzi (*Grup de înotători*), I, 216
El a întins spre mine o frunză ca o mînă cu degete (*Necuvintele*), I, 381
El arăta cu degetul (*Semn 20*), II, 260
El e cu mult mai înțelegător (*Delphi*), II, 274
El e: (*Despre înfățișarea lui Ptolemeu*), I, 301
El era făcut să fie pradă (*Eu, adică el*), I, 380
El era un singur ochi peste tot (*Nod 5*), II, 244
El îmi spuse: (*Arta scrisului*), I, 271
El începe cu sine și sfîrșește (*Elegia întîia*), I, 177
E o întîmplare a ființei mele (*Cîntec*), I, 119
Eram atît de atent (*Sfîrșit de anotimp*), I, 130
Eram copil și rezemam în priviri (*Epilog la lumea veche*), I, 124
Eram închis în propria mea capsulă (*Tragedii în timp de pace*), I, 376
Eram înconjurat de jur împrejur de un aer (*Focul și gheața*), I, 250
Eram vrăjit și nici nu mai mișcam (*Nod 11*), II, 249
Era o dungă albă pe atunci (*Părîndu-mi rău de adolescență*), I, 287
Era o melancolie, un fel de tristețe (*Evocare*), I, 386
Era o muzică presată (*Era o muzică presată*), I, 359
Era o sferă de marmură brună, din care (*La ceasul cu arlechini*), I, 167

Era un bot mare de cal *(Baladă)*, II, 26
Ești atît de frumoasă iarna *(Cîntec de iarnă)*, I, 98
Ești trist astă-seară, îi spuse pasărea *(Soldatul și pasărea)*, II, 58
Eu aș putea s-o omor *(Frica)*, II, 62
Eu construiesc misterul *(Defăimarea răului)*, II, 186
Eu cred că pămîntul e plat *(Cîmp)*, I, 313
Eu i-am arătat ei, o piatră verde *(Strigarea numelui)*, II, 104
Eu îți arăt cel mai frumos lucru al meu *(Arătarea pietrei)*, II, 94
Eu mă mai uit cu ochii goi la stele *(Hieroglifa)*, II, 325
E un adînc în adîncul adîncului *(Al treilea testament)*, II, 271
Eu nu sunt altceva decît *(Autoportret)*, II, 150
Eu nu sînt servitorul nici unui înger *(Dis-de-dimineață)*, II, 312
E un viitor pe care-l poți atinge cu geana *(Spre Andromeda)*, I, 133
Eu sunt un mijloc de transport *(Destăinuire către Apollo)*. II, 216
Eu sunt o locomotivă cu aburi *(Înaintare)*, II, 159
Eu sunt un bidon de benzină așezat pe treptele piramidei *(Neînțelegerea acceptată)*, II, 211
Eu știu că duritatea gîndirii în idei *(Ars poetica)*, II, 263
Eu te-am rupt pe tine din aer (***), I, 160
Existență tu, care-mi dai numai iluzia *(Existență, tu)*, I, 407

F

Față de ceea ce există *(Un om de cal)*, II, 186
Fără de margine și limpezi *(De aer prea mult)*, II, 233
Fără mine nu se poate, dovadă că sunt *(Cine sunt eu? Care-i locul meu în cosmos)*, I, 371
Ferigi, o voi ferigi, lapte verde *(Ferigi)*, I, 269
Fiarele înainte de zori *(Zvon)*, II, 53
Fiecare se simte asigurat de singurătatea lui *(Mulțimea)*, II, 324
Fiecare vorbă caldă, sub ea *(Oul cu iris)*, I, 242
Fir-ați pomilor să fiți *(Cîntec de scos apa din urechi)*, I, 332

Firile contemplative iubesc rațiunea *(Despre firele contemplative, despre ce spun ele și despre unele sfaturi pe care am a le da)*, I, 303
Foarte mulți cu diverse întîmplări *(Melancolie atavică)*, I, 372
Frenezia verde de-a fi iarbă *(Corespondențe)*, I, 156
Frunzele mă atrag spre ele violent *(Aerul)*, I, 397

G

Galben copil oprit în poză și-nrămat *(Galben copil oprit în poză)*, II, 36
Geme acest apus de soare *(Marină)*, II, 84
Gemea și urla și mîrîia *(Nod 1)*, II, 239
Geometria e liniștea *(Autobiografie la Belgrad)*, II, 294
Ghidul a înnebunit la Spielberk, sus *(Bufonul și moartea)*, I, 363
Gladiatori, cu limba smulsă *(Inscripție pe un circ roman)*, I, 225
Glas ruginit de tigru bătrîn *(Strigăt schimbat)*, I, 404
Goana norilor albi, goana norilor lungi *(Dreptul la timp)*, I, 137

H

Haide și nu te mai uita *(Arta poeziei)*, II, 322
Hai să mînjim cu aer aripa de înger *(Exod)*, II, 316

I

Ia-mi creierul *(Anatomia, fiziologia și spiritul)*, II, 130
Iartă-mă și ajută-mă *(Rugăciunea)*, II, 85
Incapabil să pierd *(Mit)*, II, 50
Inima mea își alege culoarea *(Alegerea culorii)*, I, 239
Inima se vărsa printre coaste *(Cîntec)*, I, 261
Inimă mai mare decît trupul *(A unsprezecea elegie)*, I, 199
Invidie plăcută față de bătrîni *(Invidie)*, I, 278

Î

Îl opun pe A lui 1 *(Descrierea lui A)*, II, 121
Îmi aduc aminte de o zi bună din viața mea *(Baladă)*, I, 391
Îmi deschid ochiul *(Poem)*, I
Îmi învățam cuvintele să iubească *(Ars poetica)*, I, 145
Îmi lăsam tîmpla pe-o frunză de nuc *(După luptă)*, I, 227
Îmi pun cuvîntul pe gîndire *(Fiziologia unui sentiment)*, II, 149
Împing cu mîna la o parte *(Într-o după-amiază de toamnă)*, I, 408
Înainte galerii de aer *(Miraj)*, I, 379
Încă de pe cînd era *(Transformarea în perlă)*, II, 212
Încă nu pot să înalț un imn liniștei *(O confesiune)*, II, 136
În cearcăne verzui te ocolesc departe *(Cîmpie, primăvara)* I, 93
În cele din urmă am făcut rost și de var *(Obelisc)*, II, 312
Încercam să încordez lumina *(Îndoirea luminii)*, I, 167
Încercam să încordez lumina *(Îndoirea luminii, II)*, I, 171
Începu șirul exploziilor. De obicei *(Antimaterii învinse)*, I, 389
Înconjurată de luciul rămas *(Autoportret în a patra dimensiune)*, I, 212
Înconjurat de suflete globulare *(Înserare de toamnă)*, I, 374
Încoronăm oasele *(Cain și Abel)*, I, 399
În cuibul zîmbitor *(Într-un zbor deplin)*, II, 210
Înfășurat într-un val *(Marină)*, II, 82
În fiecare scorbură era așezat un zeu *(Elegia a doua, Getica)*, I, 179
Îngerii norilor îmi coborau pe șira spinării *(Mîna cu cinci degete)*, I, 282
Înger refuzat de păsări *(Înger refuzat de păsări)*, I, 292
În jurul meu mă încolăcesc *(Stare)*, I, 397
În sine însuși ningea *(Eminescu matur)*, II, 307
Înșirare de cuburi, simplă înșirare de cuburi *(Cîntec)*, I, 279
În timpul vieții mele *(Confesiune)*, II, 306
Întoarce-te la mine, daimon iubit, *(Scrisori)*, II, 289
În toate părțile deodată, zise *(Ce este viața)*, I, 369
Întorc timona lemnului de stele *(Două cîntece)*, I, 161
Între burta calului și iarbă *(Scrisori)*, *II*, 288
Întrezăream în pietre ce străvedeam în ape *(Melancolie)*, II, 273
Într-o mare de plasmă *(Într-o mare de plasmă)*, II, 38

Într-un ou negru mă las încălzit (*Elegia oului, a noua*), I, 191
Întunecînd întunericul (*Haiku*), II, 171
Învins în afară (*A patra elegie*), I, 184
Îşi încurcase între coastele mele aripa (*Nod 20*), II, 254
Îşi lăsase atîta de repede ochii în jos (*La începutul sfîrşitului*), II, 223
Îţi ştiu toate timpurile, toate mişcările, toate parfumurile (*Către Galateea*), I, 160

J

Jupiter se gîndeşte numai în cai şi în greci (*Scrisori*), II, 287

L

Lacrima neplînsă de un ochi anume (*Doina*), II, 309
La ea nu se vede (*Nod 14*), II, 251
La început generalul (*Cum se sfîrşeşte o armată*), II, 294
L-am bătut pe vulture pe pana lui (*La vulture*), II, 285
Lanţul cu chei mi-a căzut din stele în creier (*Cheile*), II, 218
Lasă-mă, te rog să vin să mor la tine acasă (*Nod 10*), II, 248
Las, deci, mai asurzit de iarbă (*Ciudă pentru prea puţinele sentimente exprimate în jurul ideilor*), I, 308
La stînga se-nclina, la dreapta (* * *) I, 158
Laşi mirosul tău în aer (* * *), I, 362
Leoaică tînără, iubirea (*Leoaică tînără, iubirea*), I, 110
Lepădare de copii sunt cuvintele (*Lepădare de copii*), II, 41
Linişteа te-nsoţea pretutindeni ca o suită (*La-nceputul serilor*), I, 127
Locomotive vechi, terasamente, greieri străbăteau (*Locomotive vechi, terasamente, greieri*), II, 30
Lumina surîdea pe ierburi şi pe ramuri (*Joc de unu*), I, 93

M

Mai departe, mai aproape de centrul (*Alfa*), I, 227
Mai întîi îţi strîngi umerii (*Lecţia de zbor*), II, 92
Mai singur sînt ca niciodată, singur (*Nod 8*), II, 247

Mai stau o înserare *(Nod 32)*, II, 263
M-a izbit vulturul prăbușindu-mi-se pe umăr *(Prăbușirea unui vultur într-un om)*, II, 127
Mamă, de ce naști un bătrîn? *(De dragoste, de nu)*, II, 222
M-am cățărat prin propria mea gleznă *(Semn 18)*, II, 258
M-am însingurat *(Nod 26)*, II, 258
M-apasă luna peste față *(Vechi cîntec soldățesc)* I, 165
Marea era liniștită și oarbă *(Nod 30)*, II, 262
Mari parașute coborau în ocean *(Invizibilul soare)*, II, 9
M-aș mai uita curat la frunza verde *(Cîntec liniștit)*, II, 203
Mațele luminii ducînd cu viteză *(Vechi cîmp de luptă)*, I, 393
M-a uitat Dumnezeu, gîndindu-mă *(Cîntec)*, I, 377
Mă aflam pe o terasă de pierdere *(Atmosfera)*, I, 299
Mă asemui cu un copac *(Mă asemui cu un copac)*, I, 222
Mă băuseși de privire *(Cîntec)*, II, 282
Mă cîrpesc cu vorbe, cu substantive *(Testament)*, II, 27
Mă întorc în mijlocul naturii ca un cal *(Acasă)* II, 325
Mă întorsesem strigînd *(Astfel)*, II, 318
Mă învelesc de frig într-o speranță *(Cîntec)*, II, 48
Mă las locuit de o impresie sumară *(Mă las locuit)*, II, 34
Mă mut în lup *(Mutarea în lup)*, I, 414
Mănînc libelule pentru că sînt verzi *(Mîncătorul de libelule)*, I, 370
Mă pregătesc de somn *(Pentru liniștea somnului)*, I, 100
Mă pregătesc pentru un arbore mare *(Fructe înainte de a fi mîncate)*, I, 375
Mă ridic și azuria boltă o împodobesc *(O viziune a păcii)*, I, 97
Mă tîrăsc pe spate sub cer *(Arca)*, I, 402
Mă visez în sala tronului *(Uneori)*, II, 52
Mă uitam absent la nu știu ce *(Prin tunelul oranj)*, II, 254
Medievală lumină pe mobile vechi *(Strigăt de ferire)*, II, 155
Mereu cîte-o cupolă *(Ritual de iarnă)*, I, 268
Mergeam lovit și rănit clătinîndu-mă *(Cu ochii roșii căutînd o lege)*, II, 205
Mergeam prin zăpadă înfrigurat *(Semn 4)*, II, 245
Merg și toate lucrurile dau din aripi *(Transparentele aripi)*, I, 290
Mi-adaug firul vieții la dunga arcuită *(Credo)*, I, 104
Mi-aduc aminte căzusem de pe cal *(Nod 6)*, II, 244
Mi-amintesc cu uimire și acum *(Mi-amintesc cu uimire)*, I, 122

Mi-am îngropat cuvintele de dragoste în pămînt *(Nod 4)*, II, 243
Mi-ar veni să strig *(Rosinanta)*, II, 145
Mie însumi îmi sînt un cal troian *(Calul troian)*, II, 214
Minunatul joc de ape foarte reci *(Orga de ape)*, II, 57
Mirosea a mort de pe altă planetă *(Roata cu o singură spiță)*, II, 123
Mi se arătă Savonarola care-mi zise: *(Savonarola)*, I, 148
Mi se face somn de frumusețe *(Liniștea de după mit)*, II, 207
Mi se nălucește cîteodată *(Privire)*, II, 272
Mizerabile pietre *(Mizerabile pietre)*, I, 400
Mîinile mele sînt îndrăgostite *(Vîrsta de aur a dragostei)*, I, 109
Mîna împăratului nu mai poruncește obiecte *(Mîna împăratului)*, II, 202
Moare circular cine poate să moară *(Cîntec)*, I, 269
Monstruos animal și uriaș din care sîngele *(Calea lactee)*, II, 214
Morții au locul fix *(Spunere)*, I, 282
Morții se-nmulțeau ca merele cu viermii *(Altă stampă)*, II, 234
Murise îngerul *(Semn 19)*, II, 260
Muzica mă apropia de lucruri) *(Muzica)*, I, 164

N

N-a făcut în urma lui curat *(La plecarea daimonului)*, II, 313
N-ai să vii și n-ai să mori *(N-ai să vii)*, II, 28
N-am cer. Ce e mai departe de mine *(Lupta inimii cu sîngele)*, I, 351
N-am fost supărat niciodată pe mere *(A cincea elegie)*, I, 185
N-am mai zburat în aerul vostru *(Raportul către păsări)*, II, 97
N-am să știu niciodată *(Nod 13)*, II, 250
Ne bucurăm pentru că bate vîntul, aerul repede *(Dinți)*, II, 40
Ne diferim unii de alții prin viteză *(Cîteva generalități asupra vitezei* I, 305
Ne opream în fața fiecărei luciri *(Geneza)*, I, 108
Nesiguranța provine de acolo *(La piramidă)*, II, 304
Ne trebuie un timp care să ne împace *(Contemplarea lumii din afara ei)*, II, 160
Nevinovată toată, mirosea acrișor *(Făptura)*, II, 218
Nevoia de geometrie e o spălare *(La o margine)*, II, 271

Nici n-ați crede voi că pietrele *(Vînătoare)*, II, 110
Niciodată nu putem greși prea mult *(Colinda pe loc)*, II, 111
Nimeni nu ne crede dacă sărutăm *(Cireșari)*, II, 101
Nimic mai ambiguu decît linia dreaptă *(Oratoriu)*, II, 158
Nimic mai alunecos decît spinarea păsării *(Alunecarea gîndului)*, II, 107
Nimic nu este altceva *(Nimic nu este altceva)*, II, 103
Noi am fost primii, oamenii aceștia din prezent *(Cel mai bătrîn)*, II, 29
Noi nu vrem să fim geniali *(Cîntec în doi)*, I, 360
Noi știm că unu ori unu fac unu *(Altă matematică)*, II, 105
Noroi care nu murdărește, noroi suav *(Peisaj final)*, I, 285
Nu am nimic *(A poseda)*, I, 405
Nu curge din el *(Nod 2)*, II, 240
Nu este obligatoriu cuvîntul să fie potrivit *(Cîntec)*, II, 224
Nu locuiește nimeni pe acest glob *(Invitație către o nimfă)*, I, 409
Nu mai apuc să mă culc cu tine *(Somn)*, II, 56
Numai creierul meu este din Nord *(Confirmare)*, I, 389
Numai cuvîntul din mine *(Act public)*, II, 299
Numai fereastra ta nu se stinge, nu *(Scurtă baladă)*, II, 39
Numai o clipă, spuse aerul *(Numai o clipă)*, II, 42
Numai o idee rece *(Feluri)*, II, 46
Numai pentru că gîndeam *(Atunci)*, II, 316
Numai peștii nu se-neacă în apă *(Cîntec)*, II, 220
Numai viața mea va muri pentru mine-ntr-adevăr *(Trist cîntec de dragoste)*, I, 166
Nu mă face frumos nici tristețea *(Cîntec)*, I, 387
Numărătoarea începe cu doi *(Numărătoarea)*, II, 51
Nu mi se poate smulge mîna din umăr *(Smulgerea măștii)*, II, 173
Nu ninge cînd e foarte frig *(Un presentiment)*, II, 323
Nu, nu, nu *(Mama mea și soldatul ei)*, II, 235
Nu, nu se poate *(Respirarea aerului de sub aripă)*, II, 126
Nu pot alerga decît în direcția ochilor mei *(Egg)*, I, 336
Nu pot să mănînc decît forme *(Foamea de cuvinte)*, I, 280
Nu pot să plîng decît *(Prin simpla luare)*, I, 334
Nu pot să sufăr, suflet mișcător *(Mînie lentă)*, I, 362
Nu săpa prea adînc îți zic *(Către fîntînar)*, II, 310
Nu se mai fixează nimic *(Moartea fertilă)*, I, 269
Nu se poate decît o singură dată *(Fără de botez)*, II, 325

Nu trebuie înţelese sentimentele (*Pean*), II, 123
Nu uitaţi, acum nu mi-e foame (*Schimbarea la faţă*), II, 75
Nu uitaţi ce legături am eu cu voi (*Invocare*), I, 273

O

O armură-n care să ne-ascundem (*O armură*), I, 228
Oase de pasăre să-mi fie (*Menire*), I, 238
Ochii mei nu mai plîngeau cu lacrimi (*Nod 3*), II, 242
Ochi mare, nu te vezi decît tu (*Marele ochi al iernii*), I, 154
Ochiul se face frumos sau urît (*Şi adevărată şi jucată*), II, 45
O desceţoşare (*Foc de tabără*), II, 309
O dungă roşie-n zări se iscase (*Dimineaţă marină*), I, 95
O, el, el n-are gură (*Lupta ochiului cu privirea*), I, 349
Oh, privirea are sîmburi (*Panta Rhei*), I, 412
O, lerui ler, zăpada, zăpadă (*Colind de ţară*), I, 411
O, lucrurile, exacerbare a vidului (*O, lucrurile*), I, 215
O, lucrurile n-au crescut odată cu mine (*Imn*), I, 102
Omul-fantă are îndepărtate origini (*Omul-fantă*), I, 193
O, muzică, tu vibraţie (*Ars poetica*), I, 377
O, noapte lucidă cobor alergînd (*Veghe lîngă metale*), I 410
O răbdam să fie mincinoasă (*De din vale de Rovine*), II, 293
Orele plutesc pe lîngă umărul tău (*Clar de inimă*), I, 130
Orice om înainte de-a împuşca rîde timid (*Starea confesiunii*), II, 232
Orice om prost este o gratie (*Zicere*), I, 356
O subţiasem strîngînd-o cu braţul drept (*Nod 22*), II, 256
O, sufletul meu de broască ţestoasă (*Urletul*), I, 277
Osul e o bucurie numai atunci cînd este os al frunţii (*Tonul*), II, 264
O, şi voiam să spun totul, tuturor (*Invocare*), I, 149
O, voi ficţiuni (*Cîntec*), I, 151
O, voi sunete prieteneşti (*Muzica*), I, 244

P

Paharele nenorocite (*Puţină sticlă colorată*), II, 68
Parcă dormim şi visăm, îmi spuse ea (*Parcă dormim şi visăm, îmi spuse ea*), I, 157

Patru evanghelii scrie-vom despre căderea *(Evangheliile toamnei)*, II, 227
Patru sori de abur alb se desfăceau pe cerul nopții *(Miraj de iarnă)*, I, 246
Părul tău e mai decolorat de soare *(Viața mea se iluminează)*, I, 121
Pe această pantă a respirării de mort *(Săgetarea unui vultur)*, II, 283
Pe bordul alb și gri de piatră *(Laț)*, I, 369
Pe cine trebuie să pedepsesc eu prin moartea mea? *(Prin tunelul oranj)*, II, 248
Pe cîmpu-nghețat caii mureau cîte unul *(Pe cîmpul de piatră)*, I, 89
Pe fundul oceanului de aer *(Cîntec)*, I, 125
Penele se strîmbau *(Nedreptatea ca formă de contemplare a naturii)*, II, 234
Pe nervul acestei priviri *(Cîntec)*, II, 156
Pentru că tatăl meu și pentru că mama mea *(Pierderea cunoștinței prin cunoaștere)*, II, 14
Pentru că merg pe tine *(Suprafața)*, I, 217
Pentru cei vii acestea erau numai întîmplări (***), I, 393
Pentru o mie de cîntece *(Pentru o mie de cîntece)*, II, 322
Perete curb plin de cîrlige *(Perete)*, I, 285
Pe sub uși, icoanele curgeau, Doamne *(Cîntec)*, II, 230
Pe urmă ne vedeam din ce în ce mai des *(Poveste sentimentală)*, I, 120
Peșteră absorbitoare *(Eminescu ultim)*, II, 307
Pietre fumegînde și cai rupți *(Starea medie)*, II, 206
Pietrele deschid un ochi de piatră *(Orologiu cu statui)*, I, 284
Pîlnie imensă de trupuri, în mișcare *(Turnare de soare pe pămînt)*, I, 148
Pînă cînd și mirosul nu e altceva decît o lume *(Elogiu)*, I, 221
Pînă la urmă cade sub inimă *(Stare)*, II, 50
Pînă la urmă rămîne doar osul *(Cîntec)*, I, 214
Pînă și ciuperca gri a creierului *(Spre semn)*, II, 117
Placentă maternă *(Creionul plin de sînge)*, II, 151
Plecăm încet, ne smulgem greu din iarbă *(Măștile de fier)*, I, 229
Pleoapă cu dinți, cu lacrima mînjită *(Rîsu' plînsu')*, I, 356
Plîng în fața cifrei cinci *(Ritual)*, II, 66

Plouă infernal (*Ploaie în luna lui Marte*), I, 121
Plutea o floare de tei (*Semn 1*), II, 239
Poate că ne-am săturat și noi pînă la urmă (*Text*), I, 412
Poate că ochiul meu verde (*Poate că ochiul meu verde*), II, 43
Poate să-mi afle chipul, coasta (*Menhir*), I, 229
Poetul ca și soldatul (*Poetul ca și soldatul*), II, 65
Poetul cu un șoim pe umăr intră în cetate (*Orfeu în vechea cetate*), II, 112
Poetul nu poate fi înțeles (*Scrisori*), II, 290
Poezia este ochiul care plînge (*Poezia*), I, 357
Pomule, copacule (*Pomule, copacule, cîntec, sau altfel spus, repede ochire asupra plantelor*), I, 309
Prea repede se schimbă ceea ce numim (*Mim*), I, 355
Presimt cum încep să-mi pierd singurătatea (*Neobișnuitul firesc*), II, 209
Primul mort pe care l-am văzut (*Marele cal*), I, 235
Prințul căzînd de pe cal (*Prințul căzînd de pe cal*), II, 80
Privește-ți mîinile și bucură-te căci ele sînt absurde (*Enghidu*), I, 142
Privirea nu era dreaptă, dimpotrivă (*Memoria asasină*), I, 358
Ptolemeu a crezut în linia dreaptă (*Despre viața lui Ptolemeu*), I, 306
Ptolemeu mi-a zis (*Prelecțiune*), I, 300
Pun vorba mea de dragoste cum îmblînzitoarea de lei (*Intimidare*), II, 89
Putem să credem că am scris (*Desen pe o aripă*), II, 101
Putrezește calul răsturnat în cîmp (*Putrezirea calului*), II, 96
Pușca este compusă din trei părți (*Pușca*), II, 202

R

Raid în interiorul pietrelor (*Raid în interiorul pietrelor*), I, 213
Rămîne veșnic nedeschisă poarta aerului (*Alte chei*), II, 95
Regina stătea gravidă (*Euclid și soldatul latin*), II, 231
Revelația este un fapt de jale (*Cină*), II, 110
Rupere de nouri, spargere de vase (*Rupere de nouri*), II, 285

S

S-a pus la îndoială piatra *(Clipa cea repede)*, II, 124
S-a stîrnit o boală grea pe arcă *(Molima)*, II, 116
S-au tocit sandaua, talpa, osul *(Peisaj cu bătrîni)*, I, 212
Să cauţi un cuvînt ce nu există *(În grădina Ghetsimani)*, I, 364
Să deplîngi *(Testament)*, I, 220
Săgetarea unui leu în cuşcă *(Stampă)*, II, 232
Să ieşi afară, să nu mai fii, să nu şi nu *(Scriptură)*, II, 42
Să ne iubim ca florile *(Să ne iubim ca florile)*, I, 372
Să ningă peste noi *(Să ningă peste noi)*, II, 327
Să nu adormi. Spiritele stărilor de suflet *(Cosmogonia sau cîntec de leagăn)*, I, 316
Să nu mai treci cu armăsarii *(Podul nebun)*, II, 211
Să văd dacă se vede *(Ce?)*, I, 381
Scoate-mi pielea de pe mine *(Dulce cupa mea de piele)*, II, 25
Scot sîngele ştampilat la vedere *(Ausweiss)*, II, 41
Scriere este totul *(Lecţia de citire)*, II, 99
Se apropiau cu ochi colţuroşi *(Lepidoptere)*, I, 394
Se apropie aniversarea frunzelor lovite de ploaie *(Frunzişuri)*, I, 155
Secunda îşi arată polul istoric *(Polul istoric)*, I, 236
Se desenează pe nisip un cerc *(Lecţia despre cerc)*, II, 236
Se dizolvă în mine încet *(Sete)*, II, 43
Se ia o bucată de piatră *(Lecţia despre cub)*, II, 195
Se îndurerează piatra neträită *(Îndurerarea)*, II, 95
Se întristase ea atît de delicat *(Madrigal)*, II, 281
Se liniştiseră copacii şi zîmbeau *(Prin tunelul oranj)*, II, 256
Se-neacă pe apa solzoasă lumina *(Comunicare)*, II, 84
Se poate stinge pocnind ca un bec *(Timp)*, I, 378
Se rupe totul, adînc, de neuitat *(Sincopă)*, I, 267
Se sărută, ah, se sărută, se sărută *(Tinerii)*, I, 293
Se urîţise trupul gîndit *(Cîntec)*, II, 168
Se zgîlţîie învelişul, se modifică întruna *(Geneza poemului)*, I, 146
Sfîrşit de coloană *(Scrisul)*, I, 277
Singuratecă ea mă aşteaptă să-i vin acasă *(A mea)*, II, 54
Simt cum se răceşte în mine inima *(Vietate*, II, 319
Sînt aşteptat de către o ventuză *(Arta poetică)*, I, 354

Sînt bolnav. Mă doare o rană (*Elegia a zecea*), I, 196
Sînt gata să mor înecat (*Morțile iubite*), I, 390
Sînt nenăscut. Ceea ce se vede (*Miza pe nenăscuți*), I, 218
Sînt un om viu (*Sînt un om viu*), I, 117
Smulgem frunzele și facem (*Cotropirea frunzelor*), I, 374
Soldatul mărșăluia, mărșăluia (*Tocirea*), II, 204
Soldații cei tineri s-au așezat în vitrină (*Basorelief cu soldați*, I, 141
Somnul cu fierăstraie-n el (*Somnul cu fierăstraie-n el*), I, 226
Spirală albastră, sfîșietoare (*Spirală albastră, sfîșietoare*), I,158
Spre șerpuitul pom în sus (*Tei nocturn*), I, 152
Sprijineam dungatul aer (*După-amiaza unui cîntec*), I, 166
Spune-mi dacă te-aș prinde-ntr-o zi (*Poem*), I, 130
Spune-mi, poate că tu, secundă, tu (*Plus unu mai puțin*), II, 78
Stau deodată, detunați în sus (*Chiron, părintele centaurilor*), I, 283,
Stau în jurul meu în cercuri tot mai largi (*Cîntec de dimineață*), I, 155
Stau între doi idoli și nu pot s-alerg (*A șasea elegie*), I, 186
Stau și ucid în liniște (*Al pămîntului*), I, 243
Stăteam cu laba obosită (*Deșert*), II, 217
Stăteau cu maxilarele deschise și pline de pămînt (*Era cu neputință să le fie foame*), II, 46
Stele, constelații, universuri (*Frig*), II, 282
Stîrneam și înnebuneam vulturoaica (*Semn 21*), II, 261
Sunt atît de fericit astăzi (*Fără inimă*), II, 94
Sunt cinci arbori în fața ta (*Frigul sau a doua confesiune a răului visător*), II, 88
Suntem visul celui care doarme (*Cîntec*), II, 321
Suveranitatea suferă de moarte (*Stare de spirit*), II, 317

Ș

Și-am zis verde de albastru (*Frunză verde de albastru*), I, 274
Și-a venit un nor cu coarne (*Un pămînt numit România*), I, 417
Și ceea ce nu există poate să moară (*La nord de nord*), II, 136

Şi dacă pietrele sunt păsări dormind (*Somnul*) II, 207
Şi dacă s-ar deschide deodată un ochi (*Starea cîntecului*), II, 115
Şi plopii se acopereau cu trupuri de copii (*Descălecare*), I, 225
Şi se făcea un pescăruş lunetă că-mi apare (*De frig dormeam în burta unui cal*), II, 315
Şi strig în sus, şi strig în jos (*Dă, Doamne o ploaie albastră*), I, 336
Şi totuşi asta rămîne cel mai important (*Poem*), I, 398
Şuieră o quadrigă pe cîmpie (*Quadriga*), I 147

T

Tatăl meu plîngea cu lacrimi sărate (*Triumful*), II, 226
Tăcerea se izbeşte de trunchiuri, se-ncrucişe (*O călărie în zori*), I, 101
Te-ai făcut subţire şi prelung (*Poetul şi dragostea*), I, 132
Te-aş fi răsturnat cu o privire, draga mea (*Ea*), II, 273
Te implor, hai să tăcem natura (*Scrisori*), II, 289
Te îndepărtam deasupra, mai presus (*Azvîrlire de lance*), I, 400
Tigrii sînt zvelţi fiindcă-i iubeşte ea (*Artemis*), I, 152
Timpul, ce zid insesizabil (*Clepsidra*), II, 274
Timpul se strînsese într-un singur punct (*Subit*), II, 310
Tocmai se inserează (*Tablou cu orbi*), II, 183
Totul ar fi trebuit să fie sfere (*Cîntec*), I, 151
Totul pleca de la argintiu în sus (*Îndoirea luminii*, III), I, 174
Totul se micşora egal, cu viteza gîndului (*Inima*), I, 215
Tot universul nostru era albastru şi gol (*Tot universul nostru era albastru şi gol*), II, 48
Toţi cei din curte, deodată (*Fulgerul şi frigul*), II, 133
Toţi tăceau ostentativ (*Pledoarie*), I, 310
Tragem la sorţi (*Tragere la sorţi*), II, 69
Trage-ţi odată mîna ta lungă, siderală (*Mănuşa*), II, 35
Tragică durere, dor de nedescris (*Tragică durere*), II, 327
Tras înapoi de planetă auzeam îngeri (*Aeroport de toamnă*), I, 242

Trăiesc în numele frunzelor, am nervuri *(A șaptea elegie)*, I, 187
Trăim un prezent pur? *(Întrebări)*, II, 87
Trecea foarte repede rîul, deși *(Inscripție nedescifrată)*, I, 368
Trecea un înger *(Îngerul cu o carte în mînă)*, I, 288
Trece o aripă deasupra *(Legenda)*, II, 44
Trec prin starea acestui suflet *(Andru plîngînd)*, I, 219
Trupul meu, cu vedenii cu tot *(De-a sufletul)*, I, 116
Trupul meu viu și sufletul meu viu *(Cîntec de om)*, I, 132
Tu ai un fel de paradis al tău *(Cîntec)*, I, 157
Tu ce crezi? s-a născut vreodată cineva *(Ultima)*, II, 292
Tu plutești ca un vis de noapte *(Poem)*, I, 159
Tu mă locuiești *(Cîntec de încurajare pentru zeul Andia)*, II, 69
Tu nu-nțelegi că cel mai greu e sentimentul *(Semn 3)*, II, 245

U

Umbra fructelor verzi *(În spirit de haiku)*, II, 296
Umbra lui bărbătească bătînd înclinată *(Cîntec despre adolescența eroului)*, I, 102
Umbra ramurei cu frunze *(Pe cel mai des)*, II, 68
Un arc de întuneric aplec atunci cînd las *(Amintindu-mi)*, I, 145
Uneori mă simt inseparabil *(Autoportret cu pene)*, II, 284
Uneori sunt atît de singur *(Spirit de doină)*, II, 294
Unii ziceau că el șchioapătă *(Autoportret)*, II, 280
Un soldat ținîndu-se cu mîinile *(Un soldat)*, I, 241
Un sunet mă-nconjura și mă ducea cu el *(Pasăre trecînd printr-un nor)*, I, 163
Urăsc orice piatră și invidiez *(Atica)*, II, 23
Urlă în mine inima *(După întoarcere)*, II, 70
Urma ghearei rămăsese în lava împietrită *(Pastel de toamnă)*, II, 304

V

Vai mie, am spus *(Nod 18)*, II, 253
Vai vieții mele, încă de la naștere *(Blestemat, ah, ochi de piatră)*, II, 148

Valul venind spre mine a împietrit în aer *(Străfund de ochi)*, II, 63
Va trece viața mea precum un fum subțire *(Luna)*, II, 314
Venea, se apropia *(Veche întîmplare)*, II, 217
Venise vremea să mor *(Venise vremea)*, II, 175
Verdele ierbii e lenea ochilor mei *(Text)*, II, 284
Vezi *(După înălțarea zidurilor)*, I, 99
Vezi iarna fumul de la hornuri cum se-nnoadă *(Semn 10)*, II, 251
Vezi, îmi spuse el *(Cina generală)*, II, 148
Viață scumpă cheltuită pentru orbi *(Noaptea metalelor)*, II, 174
Vietate nedăruită, păstrată în sine *(Text pe o piatră)*, I, 276
Vine focul, îmi zise, fii atent, vine focul *(Daimonul meu către mine)*, II, 189
Vine un animal și mănîncă *(Pietre de mîncare)*, II, 100
Vine un copil, face o reverență *(Menuet)*, II, 80
Vino tu, stare măreață a sufletului *(Odă bucuriei)*, I, 367
Visez acel laser lingvistic *(Necuvintele)*, I, 385
Vîntul a-nceput deodată *(Meditații de seară)*, I, 98
Voci de mulți oameni la un loc *(Voci de mulți oameni)*, II, 31
Voi, atît de îndepărtate înfățișări *(Zenit nocturn)*, I, 400
Voi, repezi firi cu cerul în afară *(Voi, repezi firi)*, I, 392
Vor veni în fața ta *(Către soldat)*, II, 91
Vrei să trăiești numai pentru mine *(Scurtă vorbire)*, II, 113
Vulturi, voi stejari fără de rădăcină *(O, cît...)*, II, 272
Vulturul avea în aripă o gaură rotundă *(Clepsidra)*, II, 195

Z

Zbura pămîntul cu iarbă verde, întoarsă în jos *(Ararea)*, II, 228
Zburau berze pe lunci printr-un gînd *(Cîntec)*, II, 303
Zburau vulturii întorși pe spate *(Greșirea cerului)*, II, 173
Zidul cerului cenușiu creștea *(Meditație de iarnă)*, I, 94
Zvîrlire de obiecte prin aer, către Nord *(Plonjeu)*, I, 261

După titlu

A

Acasă, vol. II, pag. 325
Această țară de vis, II, 98
Acest bloc de nervi, II, 33
A cincea elegie, I, 185
Act public, II, 299
A cumpăra un cîine, II, 61
Adolescenți pe mare, I, 154
Aeroport de toamnă, I, 242
Aerul I, 397
A inventa o floare, I, 329
Alegerea culorii, I, 239
Alegerea sferei, I, 403
Aleph la puterea Aleph, I, 313
Alesul, II, 231
Alfa, I, 227
Al meu suflet Psyhée, II, 21
Al pămîntului, I, 243
Altă matematică, II, 105
Altă stampă, II, 234
Alte chei, II, 95
Al treilea testament, *(De la ou ni se trage)*, II, 305
Al treilea testament, *(E un adînc în adîncul adîncului)* II, 271
Alunecarea gîndului, II, 107
A mea, II, 54
Amfion, constructorul, I, 113
Amintindu-mi, I, 145
Amintiri de cînd eram piatră, II, 123
A mirosi o floare, I, 265
Amurgul credinței, II, 215

A muri în zbor, II, 137
Anatomia, fiziologia și spiritul, II, 130
Andru plîngînd, I, 219
Antimaterii învinse I, 389
A patra elegie, I, 184
A pierde tot ce se poate pierde I, 152
A poseda I, 405
Ararea II, 228
Arătarea pietrei II, 94
Arbor invers, I, 224
Arca, I, 402
Ardea spitalul, I, 85
Ars poetica *(Acum, în fine, cînd mai sunt spre nu mai sunt)*, II, 315
Ars poetica *(Eu știu că duritatea gîndirii în idei)*, II, 263
Ars poetica *(Îmi învățam cuvintele să iubească)*, II, 147
Ars poetica *(O, muzică, tu vibrație)*, I, 377
Arta poetică *(Dacă s-ar descuraja poetul)*, II, 314
Arta poeziei *(Haide și nu te mai uita)*, II, 322
Arta scrisului, I, 271
Artă poetică *(Sînt așteptat de către o ventuză)*, I, 354
A treia elegie, I, 180
Artemis, I, 152
Astfel, II, 318
A șaptea elegie, I, 187
A șasea elegie, I, 186
Aterizarea, II, 221
Atica, II, 23
Atît de mîndru ea mergea, II, 56
Atît de repede, II, 28
Atmosfera, I, 299
Atunci, II, 316
A unsprezecea elegie, I, 199
Ausweis, II, 41
Autobiografie, II, 294
Autoportret *(Eu nu sunt altceva decît)*, II, 150
Autoportret *(Unii ziceau că el șchioapătă)*, II, 280
Autoportret *(Ca o frunză de platan smulsă de vînt)*, II, 299
Autoportret cu geam, II, 270
Autoportret cu pene, II, 286
Autoportret în a patra dimensiune, I, 212

Autoportret pe o frunză de toamnă, I, 380
A vorbi, II, 270
Axios, Axios!, I, 319
Azvîrlire de lance, I, 401

B

Baladă *(Era un bot mare de cal)*, II, 26
Baladă *(Îmi aduc aminte de o zi bună din viaţa mea)*, I, 391
Basm, II, 225
Basorelief cu soldaţi, I, 141
Bate întotdeauna alt clopot, II, 96
Blestemat, ah, ochi de piatră, II, 148
Blîndele şi ferocele activităţi ale însufleţitelor şi neînsufleţitelor, II, 169
Bruscă vorbire, I, 359
Bufonul şi moartea, I, 363

C

Cain şi Abel, I, 399
Calea lactee, II, 214
Caleaşcă pentru fluturi, II, 67
Calul troian, II, 214
Căderea oamenilor pe pămînt, I, 210
Către fîntînar, II, 310
Către Galateea, I, 160
Către Hypnos, I, 246
Către iarbă, I, 286
Către soldat, II, 91
Ce?, I, 381
Ce alb, ce negru de alb!, II, 109
Ceas cu lună, I, 266
Ce este viaţa? Cînd începe şi încotro se îndreaptă, I, 369
Ce fel de tren, II, 71
Cele patru coerenţe fundamentale, II, 199
Cel mai bătrîn, II, 29
Certarea lui Euclid, I, 338
Cheile, II, 218
Chemare, II, 219
Chiar aşa, II, 114

Chiron, părintele centaurilor, I, 283
Cina cea de taină, I, 361
Cina generală, II, 148
Cină, II, 110
Cine sunt eu? Care-i locul meu în cosmos, I, 371
Ciocîrlia, II, 227
Cireșar, II, 101
Ciudă pentru prea puținele sentimente exprimate în jurul ideilor, I, 308
Ciuleandra, II, 102
Cîmp, I, 313
Cîmpie primăvara, I, 93
Cîntec *(Absență murdară și așteptare)*, II, 172
Cîntec *(Acum vom sta înlăuntrul unui ochi)*, I, 404
Cîntec *(A fost Venus Anadyomene)*, I, 395
Cîntec *(Amintiri nu are decît clipa de acum)*, I, 153
Cîntec *(Apunea soarele ca o fugă de cal)*, II, 311
Cîntec *(Coagula tristețea deodată)*, I, 284
Cîntec *(Deodată aerul a împietrit în jurul meu)*, I, 263
Cîntec *(E o întîmplare a ființei mele)*, I, 119
Cîntec *(Inima se vărsa printre coaste)*, I, 261
Cîntec *(Înșirare de cuburi, simplă înșirare de cuburi)*, I, 279
Cîntec *(M-a uitat Dumnezeu, gîndindu-mă)*, I, 377
Cîntec *(Mă băuseși de privire)*, II, 282
Cîntec *(Mă învelesc de frig într-o speranță)*, II, 48
Cîntec *(Moare circular cine poate să moară)*, I, 269
Cîntec *(Nu este obligatoriu cuvîntul să fie potrivit)*, I, 222
Cîntec *(Numai peștii nu se îneacă în apă)*, II, 220
Cîntec *(Nu mă face frumos nici tristețea)*, I, 387
Cîntec *(O, voi ficțiuni)*, I, 151
Cîntec *(Pe fundul oceanului de aer)*, I, 125
Cîntec *(Pe nervul acestei priviri)*, II, 156
Cîntec *(Pe sub uși icoanele curgeau, doamne)*, II, 230
Cîntec *(Pînă la urmă rămîne doar osul)*, I, 214
Cîntec *(Se urîțise trupul gîndit)*, II, 168
Cîntec *(Suntem visul celui ce doarme)*, II, 321
Cîntec *(Totul ar fi trebuit să fie sfere)*, I, 151
Cîntec *(Tu ai un fel de paradis al tău)*, I, 157
Cîntec *(Zburau berze pe lunci printr-un gînd)*, II, 303
Cîntec de dimineață, I, 155
Cîntec de dragoste la marginea mării, I, 92

Cîntec de iarnă, I, 98
Cîntec de încurajare, II, 53
Cîntec de încurajare pentru zeul Andia, II, 69
Cîntec de om, I, 132
Cîntec de scos apa din urechi, I, 332
Cîntec despre adolescența eroului, I, 102
Cîntec fără răspuns, I, 129
Cîntec în doi, I, 360
Cîntec lent, II, 83
Cîntec liniștit, II, 203
Cîteva generalități asupra vitezei, I, 305
Clar de inimă, I, 130
Clepsidra *(Timpul, ce zid insesizabil)*, II, 274
Clepsidra *(Vulturul aveaîn aripă o gaură rotundă)*, II, 195
Clipa cea repede, II, 124
Colinda colindelor, II, 128
Colindă de țară, I, 411
Colindă pe loc, II, 111
Comunicare, II, 84
Confesiune, II, 306
Confirmare, I, 389
Confundare, I, 270
Contemplarea lumii din afara ei, II, 160
Contemplație, I, 366
Continuitate, I, 108
Corespondențe, I, 156
Cosmogonia sau cîntec de leagăn, I, 316
Cotropirea frunzelor, I, 374
Credo, I, 104
Creionul plin de sînge, II, 151
Crește altă iarbă, II, 77
Cu colțul inimii, I, 413
Cum se sfîrșește o armată, II, 294
Cu ochii roșii căutînd o lege, II, 205
Cu o ușoară nostalgie, I, 126

D

Daimonul meu către mine, II, 189
Dansul, I, 128

Dă, Doamne, o ploaie albastră, I, 336
De aer prea mult, II, 233
„De-a sufletul“, I, 116
De ce?, II, 151
Deci voi sta, I, 379
Declarația dreptului dragostelor omului, II, 181
De din vale de Rovine, II, 293
De dragoste, II, 54
De dragoste, de nu..., II, 222
Defăimarea răului, II, 186
De frig dormeam în burta unui cal, II, 315
Delphi, II, 274
Deodată am auzit ploaia venind, I, 95
De o vină pe care noi nu o știm, II, 229
Descălecare, I, 225
Descîntec, II, 223
Descrierea lui A, II, 121,
Descripție, II, 106
Desen pe o aripă, II, 101
Despre firile contemplative, despre ce spun ele, și despre unele sfaturi pe care am a le da, I, 303
Despre înfățișarea lui Ptolemeu, I, 301
Despre lupul singuratic, II, 14
Despre moartea lui Ptolemeu, I, 309
Despre starea de zbatere, II, 90
Despre viața lui Ptolemeu, I, 306
Destăinuire către Apollo, II, 216
Destin, I, 263
Deșert, II, 217
Dezimblînzirea, II, 144
Dialog cu oda în metru antic, II, 317
Dimineață marină, I, 95
Din această carcasă, II, 37
Din nici o toamnă, II, 300
Din nou, noi, II, 45
Din timpul unei zile, II, 181
Dinți, II, 40
Dis-de-dimineață, II, 312
Doina, II, 309
Doină, II, 280
Două cîntece, I, 161

Douăsprezece noaptea, cu dor, I, 263
Dreptul la timp, I, 137
Dulce cupa mea de piele, II, 25
După-amiaza unui cîntec, I, 166
După ce am ascultat-o pe cîntăreaţă, I, 245
După înălţarea zidurilor, I, 99
După întoarcere, II, 70
După luptă, I, 227
Dureroasa ninsoare, I, 162

E

Ea, II, 273
Egg, I, 336
Elegia a doua, getica, I, 179
Elegia a opta, hiperboreeana, I, 188
• Elegia a zecea, I, 196
Elegia întîia, I, 177
Elegia oului, a noua, I, 191
Elogiu, I, 221
Emblemă, II, 303
Emoţie de toamnă, I, 131
• Enghidu, I, 142
Epilog la lumea veche, I, 124
Era cu neputinţă să le fie foame, II, 46
Era o muzică presată, I, 359
Estompare, II, 36
Eu, adică el, I, 380
Euclid şi soldatul latin, II, 231
Euridice, I, 164
Evanghelia după Toma, II, 302
Evangheliile toamnei, II, 227
Evocare *(Ea era frumoasă ca umbra unei idei)*, II, 205
Evocare *(Era o melancolie, un fel de tristeţe)*, I, 386
Existenţă, tu, I, 407
Exod, II, 316

F

Falstaff sau evitarea unui mit, II, 182
Făptura, II, 218
Fără de botez, II, 325
Fără inimă, II, 94
Feding, II, 64
Fel de sfîrșit, II, 20
Feluri, II, 46
Ferigi, I, 269
Finish, II, 128
Fiziologia unui sentiment, II, 149
Foamea de cuvinte, I, 280
Foc de tabără, II, 309
Focul și gheața, I, 250
Frica, II, 62
Frig, II, 282
Frigul, sau a doua confesiune a răului visător, II, 88
Fructe înainte de a fi mîncate, I, 375
Frunză verde de albastru, I, 274
Frunzișuri, I, 155
Fulgerul și frigul, II, 135

G

Galben copil, oprit în poză, II, 36
Geneza, I, 108
Geneza poemului, I, 146
Gladiatori pe frunze, I, 224
Greșirea cerului, II, 173
Grup de înotători, I, 216

H

Haiku, II, 171
Hieroglifa *(Ce singurătate)*, II, 171
Hieroglifa *(Eu mă mai uit cu ochii goi la stele)*, II, 325
Hieroglifă, II, 301

Hieroglife, II, 308
Hrana, II, 24

I

Iacob și îngerul, II, 204
Iar nu barbar, II, 51
Ideea cu gură, II, 210
Idolii ierbii, I, 373
Imn, I, 102
Inima, I, 215
Inscripție pe un circ roman I, 225
Inscripție nedescifrată, I, 368
Insignă, II, 115
Intimidare, II, 89
Invidie, I, 278
Invitație către o nimfă, I, 409
Invizibilul soare, II, 9
Invocare *(Nu uitați ce legături am eu cu voi)*, I, 273
Invocare *(O, și voiam să spun totul, tuturor)*, I, 149

Î

Îmbrățișarea, I, 111
Împotriva cuvintelor, I, 325
Înaintare, II, 159
Încercarea lui Iov, II, 208
Încercare de somn, II, 55
Încins, II, 30
Îndoirea luminii, I, 167
    I *(Încercam să încordez lumina)*, I, 167
    II *(Încercam să încordez lumina)* I, 171,
    III *(Totul pleca de la argintiu în sus)* I, 174
În dulcele stil clasic, II, 33
Îndurerarea, II, 95
Înger refuzat de păsări, I, 292
Îngerul cu o carte în mînă, I, 288
În gol de curți, I, 264
În grădina Ghetsimani, I, 364

În landa de piatră, II, 93
Înserare de toamnă, I, 374
În spirit de haiku, II, 296
Întîmplări în cerc, I, 396
Întrebări, II, 87
Într-o după-amiază de toamnă, I, 408
Într-o mare de plasmă, II, 38
Într-un zbor deplin, II, 210
Învățăturile cuiva către fiul său, II, 176

J

Joc de unu, I, 93

L

Labirint în flăcări, I, 410
La ceasul cu arlechini, I, 167
Lacustră, II, 314
La începutul sfîrșitului, II, 223
La-nceputul serilor, I, 127
La Nord de Nord, II, 136
La o margine, II, 271
La piramidă, II, 304
La plecarea daimonului, II, 313
Laț, I, 369
Laudă omului, I, 107
La ultimul etaj, II, 108
La vulture, II, 285
Lăuntrul ochi, II, 21
Lecția de citire, II, 99
Lecția despre cerc, II, 236
Lecția despre cub, II, 195
Lecția de zbor, II, 92
Legendă, II, 44
Leoaică tînără, iubirea, I, 110
Lepădare de copii, II, 41
Lepidoptere, I, 394

Liniştea de după mit, II, 207
Locomotive vechi, terasamente, greieri, II, 30
Luna, II, 314
Lună în cîmp, I, 96
Lupta inimii cu sîngele, I, 351
Lupta lui Iacob cu îngerul sau despre ideea lui „Tu", I, 347
Lupta ochiului cu privirea, I, 349

M

Madrigal, II, 281
Mama mea şi soldatul ei, II, 235
Marele cal, I, 235
Marele ochi al iernii, I, 154
Marină *(Crăpături pe un cîmp de piatră, scări pătate de rugină)*, I, 91
Marină *(Geme acest apus de soare)*, II, 84
Marină *(Înfăşurat într-un val)*, II, 82
Mă asemui cu un copac, I, 222
Măiastră, II, 23
Mă las locuit, II, 34
Mănuşa, II, 35
Măştile de fier, I, 229
Meditaţie de iarnă, I, 94
Meditaţie de seară, I, 98
Melancolie, II, 273
Melancolie atavică, I, 372
Memoria asasină, I, 358
Menhir, I, 229
Menire, I, 238
Menuet, II, 80
Metamorfozele, II, 138
Mi-amintesc cu uimire, I, 122
Mim, I, 355
Minerva, I, 208
Miraj, I, 379
Miraj de iarnă, I, 246
Mister de băieţi, I, 90
Mişcare în sus, I, 115

Mit, II, 50
Miza pe nenăscuţi, I, 218
Mizerabile pietre, I, 400
Mîna cu cinci degete, I, 282
Mîna împăratului, II, 202
Mîncătorul de libelule, I, 370
Mînie lentă, I, 362,
Moartea fertilă, I, 269
Moartea păsărilor, II, 10
Molima, II, 116
Morţile iubite, I, 390
Mozart şi cîinele spaniol, II, 255
Mult vechii de romantici, II, 38
Mulţimea, II, 324
Mutarea în lup, I, 414
Muzica *(Deodată au venit pe sub copaci)*, I, 387
Muzica *(Muzica mă apropia de lucruri)*, I, 164
Muzica *(O, voi sunete prieteneşti)*, I, 244

N

N-ai să vii, II, 28
Necuvinte, I, 385
Necuvintele, I, 381
Nedreptate, II, 112
Nedreptatea ca formă de contemplare a naturii, II, 234
Neînţelegerea acceptată, II, 211
Neobişnuitul firesc, II, 209
Nimic nu este altceva, II, 103
Ninge cu ochi, I, 287
Ninsoarea, II, 274
Noaptea metalelor, II, 174
Nocturnă, II, 296
Nod 1 *(Gemea şi urla şi mîrîia)*, II, 239
Nod 2 *(Nu curge din el)*, II, 240
Nod 3 *(Ochii mei nu mai plîngeau cu lacrimi)*, II, 242
Nod 4 *(Mi-am îngropat cuvintele de dragoste în pămînt)*, II, 243
Nod 5 *(El era un singur ochi peste tot)*, II, 244
Nod 6 *(Mi-aduc aminte, căzusem de pe cal)*, II, 244

Nod 7 *(Ceaţă deasă, luminiscentă, compactă)*, II, 246
Nod 8 *(Mai singur sînt ca niciodată singur)*, II, 247
Nod 10 *(Lasă-mă te rog să vin să mor la tine acasă)*, II, 248
Nod 11 *(Eram vrăjit şi nici nu mai mişcam)*, II, 249
Nod 12 *(Cum ştiţi cu toţii, căzusem de pe cal)*, II, 249
Nod 13 *(N-am să ştiu niciodată)*, II, 250
Nod 14 *(— La ea nu se vede)*, II, 251
Nod 17 *(Căzusem strîmb cu verbul peste orizont)*, II, 252
Nod 18 *(Vai mie, am spus)*, II, 253
Nod 20 *(Îşi încurcase între coastele mele aripa)*, II, 254
Nod 22 *(O subţiasem strîngînd-o cu braţul drept)*, II, 256
Nod 25 *(Cînd m-am trezit din somn)*, II, 257
Nod 26 *(M-am însingurat)*, II, 258
Nod 28 *(Daimonul meu vine de departe)*, II, 259
Nod 29 *(Ce faci acolo, m-a-ntrebat daimonul meu pe mine)*, II, 261
Nod 30 *(Marea era liniştită şi oarbă)*, II, 262
Nod 32 *(Mai stau o înserare)*, II, 263
Nod 33 [În liniştea serii] *(Am gîndit un mod atîta de dulce)*, II, 265
Noe, II, 83
Numai o clipă, II, 42
Numărătoarea, II, 51

O

O armură, I, 228
Oase plîngînd, II, 293
Obedienţă, II, 47
Obelisc, II, 312
O călărire în zori, I, 101
O, cît, II, 272
O confesiune, II, 136
Oda bucuriei, I, 367
O, lucrurile!, I, 215
Omorîrea calului, II, 157
Omul-fantă, I, 193
Ora fericită, I, 122
Oratoriu, II, 158

Orație de nuntă, II, 326
Orfeu în vechea cetate, II, 112
Orga de apă, II, 57
Orologiu cu statui. I, 284
Oul cu iris, I, 242
O viziune a păcii I, 97

P

Palatul vulturului, II, 291
Panta Rhei, I, 412
Papirus cu lacune, II, 197
Parcă dormim și visăm, I, 157
Pasăre trecînd printr-un nor, I, 163
Pasărea verișoară, II, 49
Pastel de toamnă, II, 304
Patru afirmații în sprijinul realului, II, 169
Pădure arsă, I, 90
Părîndu-mi rău de adolescență, I, 287
Pean *(Ce ești, tu, A?)*, I, 345
Pean *(Deși țin în mîna dreaptă)*, I, 233
Pean *(Nu trebuie înțelese sentimentele)*, II, 121
Pe cel mai des, II, 68
Pe cîmpul de piatră, I, 89
Peisaj cu bătrîni, I, 212,
Peisaj final, I, 285
Pentru liniștea somnului, I, 100
Pentru o mie de cîntece, II, 322
Perete, I, 285
Pierderea cunoștinței prin cunoaștere, II, 14
Pierderea minților prin strîmtoarea cuvintelor, II, 322
Pierderea ochiului, I, 346
Pietre de mîncare, II, 100
Pînză de păianjen de Goya, II, 86
Pledoarie, I, 310
Ploaie în luna lui Marte, I, 121
Plonjeu, I, 261
Plus unu mai puțin, II, 78
Poate că ochiul meu verde, II, 43
Podul nebun, II, 211

Poem *(Îmi deschid ochiul)*, I, 398
Poem *(Spune-mi dacă te-aş prinde-ntr-o zi)*, I, 130
Poem *(Şi totuşi asta rămîne cel mai important)*, I, 402
Poem *(Tu pluteşti ca un vis de noapte)*, I, 159
Poetul ca şi soldatul, II, 65
Poetul şi dragostea, II, 132
Poezia *(Ea se hrăneşte din privirile fixe)*, II, 207
Poezia *(Poezia este ochiul care plînge)*, I, 357
Polul istoric, I, 236
Pomule, copacule, cîntec, sau altfel spus, repede ochire asupra plantelor, I, 309
Poveste sentimentală, I, 120
Prăbuşirea unui vultur într-un om, II, 127
Prelecţiune, I, 300
Prin simpla luare, I, 334
Preşedintele Baudelaire, I, 294
Prin tunelul oranj
    I *(Cu spăimîntătoare viteză am trecut prin tunelul oranj)*, II, 243
    II *(Pe cine trebuie să pedepsesc eu prin moartea mea?)*, II, 248
    III *(Cerul scintilînd de stele)*, II, 252
    IV *(Mă uitam absent la nu ştiu ce)*, II, 254
    V *(Se liniştiseră copacii şi zîmbeau)*, II, 256
Prinţul căzînd de pe cal, II, 80
Privind-o, mama mea, II, 175
Privire, II, 272
Proprietate, II, 210
Puşca, II, 202
Putrezirea calului, II, 96
Puţină sticlă colorată, II, 68

Q

Quadriga, I, 147

R

Raid în interiorul pietrelor, I, 213
Raportul către păsări, II, 97

Respirarea aerului de sub aripă, II, 126
Ridicare de cuvinte, II, 9
Ritual *(Acest cuvînt aspru, rupt)*, I, 267
Ritual *(Plîng în fața cifrei cinci)*, II, 66
Ritual de iarnă, I, 268
Rîsu' plînsu, I, 356
Roata cu o singură spiță, II, 123
Rosinanta, II, 145
Rugare, II, 56
Rugăciunea, II, 85
Rupere de nouri, II, 285

S

Savonarola, I, 148
Săgetarea cerbului stretin și harponarea peștelui vidros, II, 190
Săgetarea unui vultur, II, 283
Să ne iubim ca florile, I, 372
Să ningă peste noi, II, 327
Schimbarea, II, 159
Schimbarea la față *(Am schimbat nașterea pe moarte)*, II, 221
Schimbarea la față *(Nu uitați: acum nu mi-e foame)*, II, 75
Schimbătorul de viteze, I, 150
Scriptură, II, 42
Scrisori, II, 286
Scrisul, I, 277
Scurtă baladă, II, 39
Scurtă ochire asupra viețuitoarelor, II, 308
Scurtă vorbire, II, 113
Semn 1 *(Plutea o floare de tei)*, II, 239
Semn 2 *(Ea își pusese talpa ei gingașă de copil)*, II, 240
Semn 3 *(Tu nu-nțelegi că cel mai greu e sentimentul?)*, II, 245
Semn 4 *(Mergeam prin zăpadă înfrigurat)*, II, 245
Semn 5 *(Ca și cum ai vedea munții plîngînd)*, II, 247
Semn 7 *(Cum te uiți la o eclipsă de soare)*, II, 250
Semn 10 *(Vezi iarna fumul de la hornuri cum se-nnoadă)*, II, 251
Semn 12 *(Ea devenise încetul cu încetul cuvînt)*, II, 255
Semn 16 *(Ea dormea lîngă o cană cu apă)*, II, 257
Semn 18 *(M-am cățărat prin propria mea gleznă)*, II, 258

Semn 19 *(Murise îngerul)*, II, 260
Semn 20 *(El arăta cu degetul)*, II, 260
Semn 21 *(Stîrneam și înnebuneam vulturoaica)*, II, 261
Semn 22 *(Cuvîntul este un cap fără de craniu)*, II, 264
Sete, II, 43
Sfîrșit de anotimp, I, 130
Shakespeare, II, 324
Sincopă, I, 267
Singură vedere, II, 81
Sînt un om viu, I, 117
Smulgerea măștii, II, 173
Soldatul și pasărea, II, 58
Somn, II, 56
Somnul, II, 207
Somnul cu fierăstraie-n el, I, 226
Spirală albastră, sfîșietoare, I, 158
Spirit de doină, II, 295
Spre Andromeda, I, 133
Spre semn, II, 117
Spunere, I, 282
Stampă, I, 230
Stare *(În jurul meu mă încolăcesc)*, I, 397
Stare *(Pînă la urmă cade sub inimă)*, II, 50
Starea cîntecului, II, 115
Starea confesiunii, II, 232
Starea de a fi, II, 99
Starea medie, II, 206
Starea pe loc, II, 147
Stare de spirit, II, 317
Străfund de ochi, II, 63
Stress, II, 228
Strigarea numelui, II, 104
Strigăt de ferire, II, 155
Strigăt schimbat, I, 404
Strigături, II, 49
Subit, II, 310
Suprafață, I, 217

Ș

Șchiopătau munții, II, 225
Și adevărată, și jucată, II, 45
Șobolanul regelui, II, 229

T

Tablou cu orbi, II, 183
Taina fără de cină, II, 291
Tei nocturn, I, 152
Temă cu variațiuni, II, 275
Testament (*Mă cîrpesc cu vorbe, cu substantive*) II, 27
Testament (*Să deplîngi*), I, 220
Text (*Poate că ne-am săturat și noi pînă la urmă*), I, 412
Text (*Verdele ierbii e lenea ochilor mei*), II, 284
Text pe o piatră, I, 276
Timp, I, 378
Timp stătea lungit pe timp, I, 386
Tinerii, I, 293
Toamnă, I, 262
Tocirea, II, 204
Tonul, II, 264
Tot universul nostru era albastru și gol II, 48
Tragedii în timp de pace, I, 376
Tragerea la sorți, II, 69
Tragică durere, II, 327
Transformarea în perlă, II, 212
Transparentele aripi, I, 290
Trecerea de la noțiuni la poezie, împotrivire la aspectul pietros al versurilor de pînă acum, I, 307
Trei cai, II, 24
Trepte, II, 269
Triptic eminescian, II, 306
    (Eminescu adolescent), 306
    (Eminescu matur), 307
    (Eminescu ultim), 307
Trist cîntec de dragoste, I, 166
Triumful, II, 226
Turnare de soare pe pămînt, I, 148

Ţărm, I, 407

U

Ultima, II, 292
Uneori, II, 52
Un madrigal, II, 219
Un om de cal, II, 186
Un pămînt numit România, I, 417
Un presentiment, II, 323
Un soldat, I, 241
Urletul, I, 277

V

Veche întîmplare, II, 217
Vechi cîmp de luptă, I, 393
Vechi cîntec soldăţesc, I, 165
Vedenia, II, 224
Vedere, II, 226
Vedere în acţiune, II, 7
Veghe lîngă metale, I, 410
Venise vremea, II, 175
Viaţa mea se iluminează, I, 121
Vietate, II, 319
Vietăţi, II, 283
Visam că visez, II, 301
Visul unei nopţi de iarnă, I, 111
Vitrificare, II, 61
Vitrouri, I, 394
Vînătoare, II, 110
Vîrsta de aur a dragostei, I, 109
Voci de mulţi oameni, II, 31
Voi, repezi firi, I, 392

Z

Zenit nocturn, I, 400
Zicere, I, 356
Zvon, II, 53

* * *

*** *(Am dormit pe un tăiş de sabie osos)*, I, 353
*** *(Cum aş putea să-ţi spun întregul adevăr?)*, I, 150
*** *(Eu te-am rupt pe tine din aer)*, I, 160
*** *(La stînga se-nclina la dreapta)*, I, 158
*** *(Laşi mirosul tău în aer)*, I, 362
*** *(Pentru cei vii acestea erau numai întîmplări)*, I, 393

BIBLIOTECA
CLUJ-NAPOCA

CUPRINS

ÎN DULCELE STIL CLASIC
1970

Vedere în acţiune/ 7
Invizibilul soare/ 9
Ridicare de cuvinte/ 9
Moartea păsărilor/ 10
Despre lupul singuratic/ 14
Pierderea cunoştinţei prin cunoaştere/ 14
Fel de sfîrşit/ 20
Al meu suflet, Psyhée/ 21
Lăuntrul ochi/ 21
Măiastră/ 23
Atica/ 23
Hrana/ 24
Trei cai/ 24
Dulce cupa mea de piele/ 25
Baladă/ 26
Testament/ 27
N-ai să vii/ 28
Atît de repede/ 28
Cel mai bătrîn/ 29
Încins/ 30
Locomotive vechi, terasamente, greieri/ 30
Voci de mulţi oameni/ 31
Acest bloc de nervi/ 33
În dulcele stil clasic/ 33
Mă las locuit/ 34
Mănuşa/ 35
Galben copil, oprit în poză/ 36
Estompare/ 36

Din această carcasă/ 37
Mult vechii de romantici/ 38
Într-o mare de plasmă/ 38
• Scurtă baladă/ 39
Dinți/ 40
Ausweis/ 41
Lepădare de copii/ 41
Scriptură/ 42
Numai o clipă/ 42
Sete/ 43
Poate că ochiul meu verde/ 43
• Legendă/ 44
Și adevărată, — și jucată/ 45
Din nou, noi/ 45
Era cu neputință să le fie foame/ 46
Feluri/ 46
Obediență/ 47
Cîntec/ 48
• Tot universul nostru era albastru și gol/ 48
Strigături/ 49
Pasărea verișoara/ 49
Stare/ 50
Mit/ 50
Iar nu barbar.../ 51
Numărătoarea/ 51
Uneori/ 52
Cîntec de încurajare/ 53
Zvon/ 53
De dragoste/ 54
A mea/ 54
Încercare de somn/ 55
Rugare/ 56
Somn/ 56
Atît de mîndru ea mergea/ 56
Orga de apă/ 57
Soldatul și pasărea/ 58

BELGRADUL ÎN CINCI PRIETENI
1971

A cumpăra un cîine/ 61
Vitrificare/ 61

Frica/ 62
Străfund de ochi/ 63
Feding/ 64
Poetul ca şi soldatul/ 65
Ritual/ 66
Caleaşca pentru fluturi/ 67
Puţină sticlă colorată/ 68
Pe cel mai des/ 68
Tragerea la sorţi/ 69
Cîntec de încurajare pentru zeul Andia/ 69
După întoarcere/ 70
Ce fel de tren/ 71

MĂREŢIA FRIGULUI
1972

Schimbarea la faţă/ 75
Creşte altă iarbă/ 77
Plus unu mai puţin/ 78
Prinţul căzînd de pe cal/ 80
Menuet/ 80
Singură vedere/ 81
Marină/ 82
Noe/ 83
Cîntec lent/ 83
Comunicare/ 84
Marină/ 84
Rugăciunea/ 85
Pînza de păianjen de Goya/ 86
Întrebări/ 87
Frigul, sau a doua confesiune a răului visător/ 88
Intimidare/ 89
Despre starea de zbatere/ 90
Către soldat/ 91
Lecţia de zbor/ 92
În landa de piatră/ 93
Fără inimă/ 94
Arătarea pietrei/ 94
Alte chei/ 95
Îndurerarea/ 95

Putrezirea calului/ 96
Bate întotdeauna alt clopot/ 96
Raportul către păsări/ 97
Această ţară de vis/ 98
Lecţia de citire/ 99
Starea de a fi/ 99
Pietre de mîncare/ 100
Cireşar/ 101
Desen pe o aripă/101
Ciuleandra/102
Nimic nu este altceva/ 103
Strigarea numelui/ 104
Altă matematică/ 105
Descripţie/ 106
Alunecarea gîndului/ 107
La ultimul etaj/ 108
Ce alb, ce negru de alb!/ 109
Vînătoare/ 110
Cină/ 110
Colindă pe loc/ 111
Nedreptate/ 112
Orfeu în vechea cetate/ 112
Scurtă vorbire/ 113
Chiar aşa/ 114
Starea cîntecului/ 115
Insignă/ 115
Molima/ 116
Spre semn/ 117

EPICA MAGNA

1978

Descrierea lui A/ 121
Pean/ 123
Roata cu o singură spiţă/ 123
Clipa cea repede/ 124
Amintiri de cînd eram piatră/ 125
Respirarea aerului de sub aripă/ 126
Prăbuşirea unui vultur într-un om/ 127
Finish/ 128
Colinda colindelor/ 128
Anatomia, fiziologia şi spiritul/ 130

Fulgerul şi frigul/ 135
O confesiune/ 136
La nord de nord/ 136
A muri în zbor/ 137
Metamorfozele/ 138
Dezîmblînzirea/ 144
Rosinanta/ 145
Starea pe loc/ 147
Cina generală/ 148
Blestemat, ah, ochi de piatră/ 148
Fiziologia unui sentiment/ 149
Autoportret/ 150
De ce?/ 151
Creionul plin de sînge/ 151
A pierde tot ce se poate pierde/ 154
Strigăt de ferire/ 155
Cîntec/ 156
Omorîrea calului/ 157
Oratoriu/ 158
Înaintare/ 159
Schimbarea/ 159
Contemplarea lumii din afara ei/ 160
Cîntec/ 168
Patru afirmaţii în sprijinul realului/ 169
Blîndele şi ferocele activităţi ale însufleţitelor şi neînsufleţitelor/ 169
Haiku/ 171
Hieroglifa/ 171
Cîntec/ 172
Greşirea cerului/ 173
Smulgerea măştii/ 173
Noaptea metalelor/ 174
Venise vremea/ 175
Privind-o, mama mea/ 175
Învăţăturile cuiva către fiul său/ 176
Declaraţia dreptului dragostelor omului/ 181
Din timpul unei zile/ 181
Falstaff sau evitarea unui mit/ 182
Tablou cu orbi/ 183
Defăimarea răului/ 186

Un om de cal/ 186
Săgetarea cerbului stretin şi harponarea peştelui Vidros/ 189
Daimonul meu către mine/ 190

OPERELE IMPERFECTE
1979

Lecţia despre cub/ 195
Clepsidra/ 195
Papirus cu lacune/ 197
Cele patru coerenţe fundamentale/ 199
Mîna împăratului/ 202
Puşca/ 202
Cîntec liniştit/ 203
Tocirea/ 204
Iacob şi îngerul/ 204
Cu ochii roşii căutînd o lege/ 205
Evocare/ 205
Stare medie/ 206
Liniştea de după mit/ 207
Somnul/ 207
Încercarea lui Iov/ 209
Neobişnuitul firesc/ 207
Într-un zbor deplin/ 210
Proprietate/ 210
Podul nebun/ 211
Neînţelegerea acceptată/ 211
Transformarea în perlă/ 212
Calea lactee/214
Calul troian/ 214
Amurgul credinţei/ 215
Destăinuire către Apolo/ 216
Deşert/ 217
Veche întîmplare/ 217
Făptura/ 218
Cheile/ 218
Chemare/ 219
Un madrigal/ 219
Cîntec/ 220
Schimbarea la faţă/ 221

Aterizarea/ 221
De dragoste, de nu.../ 222
La începutul sfîrşitului/ 223
Descîntec/ 223
Cîntec/ 224
Vedenia/ 224
Basm/ 225
Şchiopătau munţii/ 225
Triumful/ 226
Vedere/ 226
Evangheliile toamnei/ 227
Ciocîrlia/ 227
Stress/ 228
Ararea/ 228
De o vină pe care noi nu o ştim/ 229
Şobolanul regelui/ 229
Cîntec/ 230
Euclid şi soldatul latin/ 231
Alesul/ 231
Stampă/ 232
Starea confesiunii/ 232
De aer prea mult/ 233
Altă stampă/234
Nedreptatea ca formă de contemplare a naturii/ 234
Mama mea şi soldatul ei/ 235
Lecţia despre cerc/ 236

NODURI ŞI SEMNE
1982

Semn 1 *(Plutea o floare de tei)*/ 239
Nod 1 *(Gemea şi urla şi mîrîia)*/ 239
Semn 2 *(Ea îşi pusese talpa ei)*/ 240
Nod 2 *(Nu curge din el)*/ 240
Nod 3 *(Ochii mei nu mai plîngeau cu lacrimi)*/ 242
PRIN TUNELUL ORANJ (I)/ 243
Nod 4 *(Mi-am îngropat cuvintele)*/ 243
Nod 5 *(El era un singur ochi)*/ 244
Nod 6 *(Mi-aduc aminte)*/ 244
Semn 3 *(Tu nu-nţelegi)*/ 245
Semn 4 *(Mergeam prin zăpadă)*/ 245

Nod 7 *(Ceață deasă, luminiscentă, compactă)*/ 246
Semn 5 *(Ca și cum)*/ 247
Nod 8 *(Mai singur sunt ca niciodată singur)*/ 247
Nod 10 *(Lasă-mă te rog să vin să mor la tine acasă)*/ 248

PRIN TUNELUL ORANJ (II)/ 248
Nod 11 *(Eram vrăjit și nici nu mai mișcam)*/ 249
Nod 12 *(Cum știți cu toții)*/ 249
Semn 7 *(Cum te uiți la o eclipsă)*/ 250
Nod 13 *(N-am să știu niciodată)*/ 250
Nod 14 *(La ea nu se vede)*/ 251
Semn 10 *(Vezi iarna fumul)*/ 251

PRIN TUNELUL ORANJ (III)/ 252
Nod 17 *(Căzusem strîmb cu verbul)*/ 252
Nod 18 *(Vai mie, am spus)* / 253

PRIN TUNELUL ORANJ (IV)/ 254
Nod 20 *(Își încurcase între coastele mele aripa)*/ 254
Semn 12 *(Ea devenise încetul cu încetul cuvînt)*/ 255
MOZART ȘI CÎINELE SPANIOL (Nod 12)/ 255
Nod 22 *(O subțiasem strîngînd-o cu brațul)*/ 256

PRIN TUNELUL ORANJ (V)/ 256
Semn 16 *(Ea dormea lîngă o cană de apă)*/ 257
Nod 25 *(Cînd m-am trezit)*/ 257
Nod 26 *(M-am însingurat)*/ 258
Semn 18 *(M-am cățărat prin propria mea gleznă)*/ 258
Nod 28 *(Daimonul meu vine de departe)*/ 259
Semn 19 *(Murise îngerul)*/ 260
Semn 20 *(El arăta cu degetul)*/ 260
Semn 21 *(Stîrneam și înnebuneam vulturoaica)*/ 261
Nod 29 *(Ce faci acolo, m-a-ntrebat daimonul)*/ 262
Nod 30 *(Marea era liniștită și oarbă)*/ 262
ARS POETICA/ 263
Nod 32 *(Mai stau o înserare)*/ 263
Semn 22 *(Cuvîntul este un cap fără de craniu)*/ 264

TONUL/ 264
Nod 33 *(În liniștea serii)*/ 265

OPERE IMPERSONALE
(din periodicele ultimilor ani)

Trepte/ 269
A vorbi/ 270
Autoportret cu geam/ 270
La o margine/ 271
Al treilea testament/ 271
Privire/ 272
O, cît..../ 272
Ea/ 273
Melancolie/ 273
Clepsidra/ 274
Ninsoarea/ 274
Delphi/ 274
Temă cu variațiuni/ 275
Doină/ 280
Autoportret/ 280
Madrigal/ 281
Frig/ 282
Cîntec/ 282
Săgetarea unui vultur/ 283
Vietăți/ 283
Text/ 284
La vulture/ 285
Rupere de nouri/ 285
Autoportret cu pene/ 285
Scrisori/ 286
Taina fără de cină/ 291
Palatul vulturului/ 291
Ultima/ 292
De din vale de Rovine/ 293
Oase plîngînd/ 293
Cum se sfîrșește o armată/ 294
Autobiografie la Belgrad/ 294
Spirit de doină/ 295
Nocturna/ 296
În spirit de haiku/ 296
Autoportret/ 299
Act public/ 299
Din nici o toamnă/ 300
Visam că visez/ 301

Hieroglifă/ 301
Evanghelia după Toma/ 302
Emblemă/ 303
Cîntec/ 303
La piramidă/ 304
Pastel de toamnă/ 304
Al treilea testament/ 305
Confesiune/ 306
Triptic eminescian/ 306
Hieroglife/ 308
Scurtă ochire asupra vieţuitoarelor/ 308
Foc de tabără/ 309
Doina/ 309
Către fîntînar/ 310
Subit/ 310
Cîntec/ 311
Dis-de-dimineaţă/ 312
Obelisc/ 312
La plecarea daimonului/ 312
Arta poetică/ 314
Lacustra/ 314
Luna/ 314
De frig dormeam în burta unui cal/ 315
Ars poetica/ 315
Exod/ 316
Atunci/ 316
Stare de spirit/ 317
Dialog cu oda în metru antic/ 317
Astfel/ 318
Vietate/ 319

POSTUME

Cîntec/321
Pentru o mie de cîntece/ 322
Arta poeziei/ 322
Pierderea minţilor prin strîmtoarea cuvintelor/ 322
Un presentiment/ 323
Shakespeare/ 324
Mulţimea / 324
Fără de botez/ 325
Hieroglifa/325

Acasă/ 325
Oraţie de nuntă/ 326
Tragică durere/ 327
Să ningă peste noi/ 327
Notă asupra ediţiei/ 328
Tabelul alfabetic al poeziilor/ 331
— după primul vers/ 331
— după titlu/ 354

BIBLIOTECA JUDEŢEANĂ
„OCTAVIAN GOGA"
CLUJ
— FILIALA MĂRĂŞTI —
STR. AUREL VLAICU NR. 27

Lector : MIRCEA CIOBANU
Tehnoredactor : CONSTANŢA VULCĂNESCU

Apărut : 1985. Bun de tipar 12.08.1985.
Format : 16/54×84. Coli tipo : 24.

Comanda nr. 50 185
Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"
Piaţa Scînteii nr. 1 — Bucureşti,
Republica Socialistă România